



I V A A D A M C O V Á

Ú S T Í N A D L A B E M
A K L A D N O 2 0 1 7

PŘEPIS BESEDY KONANÉ 2. A 3. LISTOPADU

Iva Adamcová – Ústí nad Labem 2.11.2017

Já jsem teď byla v Trnavě a tam to hlediště bylo takto vzhůru, což je nádherné, protože vidím všem těm lidem do tváří. Tady bohužel, když si sednu, tak na vás už neuvidím, ale budu koukat do papírů a budu číst a budu vám odpovídat. Vítejte.

Dotazů přichází velmi mnoho. Takže část jsem si přivezla sebou a část jsem dostala tady od vás, tak se pokusím je všechny zodpovědět. A to, co prosím vás, nebude zodpovězeno, tak bude zítra nahráváno dál v Kladnu. Tak se dočkáte.

„Dobrý den. Chci se zeptat na několik věcí. Ještě jednou, prosím, vysvětlit, proč ne regresní terapie. Sama jsem prošla třítýdenními kurzy u pana Andree Dragomireckého a díky regresím jsem pochopila současný život a události v něm. Záležitosti rodu ženské linie, partner atd. Vedlo to k narovnání mých vztahů s okolím. Dostala jsem odvahu dělat a říkat, co jsem si dříve netroufala a mnoho lidí si pořád dělá a doporučuje dělat různé ochrany. Prosím, vysvětlit podrobněji proč ne? Ještě mě zajímá váš názor na channeling. Někde jsem slyšela větu: „Pozor na channeling.“ Pořád mi zní v hlavě. Přitom Strážce třetího oka, na kterého se napojuje Lucie Alferi se mi hodně líbí. Moc děkuji za odpověď. S úctou Šárka.“

Jsou tam vlastně tři otázky.

První je regresní terapie. Víím, že jsem všechno už řekla, ale je pravda, že Ego vám někdy nedovolí poslouchat to, co říkám a proto se vám také často stává, že až třeba po mnohonásobné odpovědi uslyšíte to, co tam bylo uloženo. Znovu připomínám, že základní přednášky mají název Vše je dobré. To znamená, že vy dneska už víte, že člověk 5D, tam směřujete do pokory. On nemá odpor k žádné hladině. Vlastně k žádné třídě, k žádné vrstvě, protože ví, že si vším musel projít. To je prvotní základ. Regresní terapie se týkají úseků, když jsou teda vidět, mezi černou a bílou magií a hmota vás tady vlastně směřuje znova na tvar hmoty a jména té vaší hmoty, kterou jste kdy byli a nebyli, aby tam, v té fázi vývoje, jste pochopili, že se vám vrací věci, které jste kdy dělali druhým anebo ty věci, které jste odmítali dělat, tak se vám neustále opakují. Já jsem ale převaděč. Jsem převaděč do 5D. To znamená, pro mě není špatné, že někdo chce jít na regresní terapii, ale pokud už dovedete pochopit, co vám říkám, tyto praxe odložíte, protože už víte, že jsou zbytečné a má to svůj čas. Tehdy pochopíte, že vše, co jste prožili, bylo vždy užitečné.

Na základních přednáškách už je zodpovězena i ta druhá otázka, která se týká toho, proč si nedělat ochrany. Ochrana je odpor. Vy se zbavíte jakéhokoliv útoku z vnějšího světa, dejme tomu, když budete bílým mágem, tak na vás bude útočit hladina zla, kterou jste před tím procházeli, protože tím, jak procházíte všemi třídami, tak vás dostihují věci, které jste kdy dělali druhým. Takže černý mág, který neustále útočí na druhé a bojuje s celým světem o svou moc a pozici, kdy chce vládnout, ten se jednoho dne unaví a chce odejít do tak zvaného neboje, pozor, jenom v iluzi neboje, protože i

boj, kdy i on bojuje za dobro, je jeho bojem, což nevnímá. Tehdy na něj útočí složka zla, protože on ještě vidí zlo – dobro- pozici. A on se zbaví této hladiny jedině tehdy, kdy mu to začne být lhostejné, začne mu být jedno, co vlastně je, že na něj někdo útočí. Jiná fáze nejde. Tito lidé si v této fázi dělají ochrany, to znamená, odmítají útoky druhých lidí a neví, že oni sami útočí na čin, který předpokládají, že přijde. Ten člověk se jim nelíbí. Tuší, že bude nějaký útok a právě to, co se odmítá, se musí zopakovat, protože vy v této fázi bílé a černé magie ještě nevnímáte, že jste všechno, že základem i toho černého a bílého mága i vás, je jeden jediný Duch. A že jste si vlastně všichni v této vývojové fázi oblékli své tělo a hraje pouze role. A pokud tělo, které vnímáte, se chová jako oddělená složka, i všichni ostatní v této fázi útočí na kohokoliv druhého, že útočíte proti sjednocení svého vlastního Vědomí pod Planetou. Proto si nedělat ochrany.

Další důvod, který je velmi důležitý, který je třeba pochopit, a už jsem o něm také mluvila, takže ho dnes zopakují. Další důvod je ten, že vlastně prvotní fáze vašeho odporu, kterou jste si na sebe oblékli, byl skutečně odchod z pomyslného Ráje, kterým vždycky jste byli, do tak zvaného Pekla, což je vaše ponoření se pod hmotu. To znamená, že váš byl vždycky první útok. A vybití Karmy je útok z vnějšího světa. To znamená, že ten, kdo přichází na vás útočit, vám přichází pomáhat. A když poprvé přijmete jeho čin, vše se zastaví. Takže vy vlastně odmítáte a to platí i pro tu ochranu, vy odmítáte vyřešení té situace a tím si prodlužujete cestu, proto to tam tak je.

Proč ne channeling? Tady paní uvádí strážce třetího oka, na kterého se napojuje Lucie Alferi, se mi hodně líbí.

Pamatujte si. Tím, že se dostáváte do pokory, se stáváte světlem. Ten, kdo se napojuje na světlo, není světlem. To je zásadní rozdíl. Vy potřebujete sami vyzařovat. Vy se máte stát původním Duchem, kterým jste vždy byli a tím se stanete jenom tehdy, kdy přijmete úplně všechno, celý děj vašeho Osudu.

Další otázka. Tady je to trošku delší, ale já nebudu číst všechno. Jenom tady tu otázku.

„Prosím, můžu se zeptat, jak je to s vnímáním rozměrů vjemů? Nevím, jestli to správně popíšu. V pondělí 30. 10. večer, po cestě z práce, po čas jízdy autem údolím podél přehrady, uviděla jsem letět objekt, který nebyl v tom momentu naprosto jasný. Dá se popsat, nějak tak, jak se popisují létající talíře. Po návratu domů muž jasně logicky prohlásil: „Vrtulník“. To mi logicky hlava nebrala, ale po určitém logickém prověření vím, že to vrtulník nebyl. Spíše zajímavý rozměr toho, jak my vlastně vnímáme to, co je realita formou našich lidských vjemů. Je to jako záclonka, kde všechno vidíme a slyšíme, mluvíme, chutnáme, uchopujeme, pocítujeme, ale co je za tou záclonkou, kdy už jsou tyto vjemy v jiné rovině. Protože i objekt, který jsem mohla vidět, je jako kdyby se odestřela záclonka a projevilo se to v hmotném úhlu pohledu reality a pak to zmizelo. Ale obraz zůstal. Začala jsem nad tím přemýšlet. Jak, prosím, funguje prolínání se více rozměrného projevení ve hmotě a toho, co je za záclonkou hmotného světa. Asi to není důležité. Ani vás tím nechci zatěžovat. Obrat vás o čas,

který tady na Zemi plyne. Ale tak nějak vím, že vy tyto zákonitosti určitě znáte a tak i vím, že přijde čas, kdy se ve vývoji posuneme tam, abychom byli co nejlíže sjednocení. “

Začnu tím, že Ego se bojí a dokud jedinec, člověk, má ještě strach v sobě zakódovaný, to znamená, převládá hladina hmotného Vědomí, tak se ten jedinec, který ještě musí něco pochopit, vývojově chrání. On by se bál tak obrovským způsobem, že by se velmi zablokoval, takže každý z vás budě vidět vždycky něco jiného. Tak, jak budete postupovat z hmoty, tak uvidíte neuvěřitelné věci.

Já jsem dneska v noci s mým mužem zažila nádhernou věc. Šli jsme spát. Byli jsme velmi unavení s tím, že vstaneme ráno dřív a teprve zabezpečíme dům a pak, během dopoledne, pojedeme domů. Ale v noci, asi po dvou hodinách spánku, jsem se vzbudila a zažila jsem neuvěřitelnou věc, kterou jsem ještě před tím nikdy nezažila. Bylo to strašně hezké. Já jsem před tím neměla žádný zdravotní problém, nic mi nebylo, přesto jsem zahlédla děj, kdy moje tělo udělalo obrovskou rychlostí, jako když zrychlíte tisíce násobně pohyb. Jako když mi nohy stříhaly jako nůžky. To bylo jako tatata, takový zrychlený pohyb, pak se to tělo jakoby natáhlo, viděla jsem to jako Vědomí z výšky, jako kdyby křeč nebo kdyby se chystal třeba nějaký epileptický záchvat. Byla to snad vteřina. Ale bylo tam za tu vteřinu hodně pohybů a jakoby z dolní poloviny těla, od pasu dolů, se mi j něco uvolnilo. Jako kdyby se to tělo otřepalo. Jako když vidíte pejska, když se otřepe a přijde o něco špinavého nebo něco, co tam nemá být. V tu chvíli jsem ležela a bylo mi strašně dobře. Bylo mi lépe, než před tím a přesto před tím mi bylo taky dobře, takže tak, jako s údivem, jsem koukala, jak se mi ulevilo, jak ta hmota se otrásla. A teď ležím, otevřela jsem oči. Můj muž spal. Odfukoval, pochrupkával, takže opravdu spal a v tu chvíli jsem věděla, jak moc ho miluju a teď jsem si řekla v duchu pro něj: „Miluji Tě.“ Najednou on otevřel oči a říká mi: „Já Tebe taky.“ Říkám: „Tys mě slyšel?“ On: „No, budíš mě.“ To bylo neuvěřitelné, ta pozice hmoty až se sjednotíte, bude pořád neustále zvyšovat tu dosažitelnost a to se týká taky toho, co vidíte nebo vnímáte. Takže kolem sebe potom budete mít podobné vývojové jedince, se kterými si pak můžete sdělovat. Ze začátku moc dobře víte, že teď probíháte fází, kdy třeba vedle svých partnerů nemůžete běžně mluvit. To už je velký dar, kdy jsou partneři a můžou si o tom povídat. Takže ty vaše vjemy budou tak rozdílné, že ty lidi by se okolo vás skutečně báli. Takže toho se týká vlastně i taková ta záclonka. Ano, vy pak uvidíte věci úplně jinak. Všechno má svůj čas. Klidně si to ponechte pro sebe. Tím si zkomplikujete život, kdybyste to vyprávěli každému. Vy potom budete vnímat komu a s kým si o tom můžete popovídat. Komu to můžete říct. Má to svůj čas, tak vyčkejte.

Teď psal velice dlouhý dopis jeden pán a má tady dva dotazy, tak vybereme jenom ty dotazy.

„U jednoho dotazu paní hovořila o svém prvním partnerovi ve znamení Býka a druhém Raka. To bylo teď v Trnavě. Nikdy jsem se o to moc nezajímal, ale nyní jako by mi něco říkalo, že alespoň zlehka mám. Moje žena je narozená v měsíci lednu. Tedy kozoroh a přiznám se, že popis docela sedí. Je velmi materiální, evropsky tradicionalistická, s odporem

k některým novotám a v zaměstnání na rozdíl od domácnosti velmi pracovitá a věřím, že i uznávaná. Není příliš citlivá. Prakticky vše na mě kritizuje, ať dělám cokoli, jakkoli. Jistě zde hraje i fakt, že má vysokoškolské vzdělání a já pouze středoškolské vzdělání umocněno tím, že jsem v životě nesmírně spokojený a ona samými pracovními starostmi nikoli. Jsem narozen koncem měsíce června, tedy Rak a dočetl jsem se, že se jedná spíše o ženské a vodní znamení a já rád vzduch. Hold, orel se nezapře.“

On se nazývá kroužící orel vždycky, když se podepisuje.

„Ale emoce mi rozhodně nejsou cizí a jejich sladění s intelektem je něco, co cítím, že mám dosáhnout a nesmírně mě takové životní studium baví. V přednášce zajímavě uvádíte, že pokud jsem klidný, stále méně mi jakákoliv nepříjemnost vadí. Ale pokud si myslím a usiluji o něco, že když něco špatného nebudu dělat, tak se mi to nebude dít a vracet, to je tedy bílá magie a můj egoismus, děj je nastavený. Takže i já bez odporů, se stále, i když tak se cítím mnohem méně, budu setkávat s podobným chováním u dalších lidí i včetně mé milé ženušky. Ve 3D to tak musí být, než vše prokouknu. Nyní ve 4D je zesílená reakce hmoty a do 4D brány jsou vpuštěni lidé 3D a 5D a dožijí si své osudy. Děj je však stálý. Slova Ivy mohu chápat pouze nyní ve 4D, v čase tomu určeném. Iva ale promlouvá sama k sobě, k vlastnímu Vědomí a děj je stálý. Já však odpory jiných lidí, například i mé ženy, neřeším. Vše jen dojíždí tak, jak je nastaveno v osudu. Určitě moje žena právě někoho takového, jaký jsem já, potřebuje, i když ve 3D by to vypadalo divně, aby alespoň z části pochopila, že i když na první pohled se k sobě nehodíme, pak je tedy dobré být spolu, když jsem klidný a takové chování mi nevadí. S tímto chováním se žena, i když neskutečně pomalu mění a snad mě i více chápe. Například můj postoj k životu. Přijmutí osudu plus neexistence dobra a zla už jí není tak cizí jako jindy. Ale nikoho nemohu změnit a ani nechci. Na druhou stranu změna sebe sama se jistě promítne i na druhé Bytosti. Stejně jako vycházející měsíc změní noční oblohu. Setkala jste se s podobnou situací také ve svém životě?“

Ano, vy to tak máte všichni. Občas vedle sebe máte někoho, kdo vám opravdu nebude rozumět a bude se snažit. Samozřejmě, to Ego je v obrovském úžasu, jak to, že vy jste klidný a on ne? Pozor. Uvědomte si, že jeho skutečná realita toho člověka, je Božské společné Vědomí a to Vědomí bje vlastně o ty mříže egoismu a ono má vidět ten přetvar toho klidu, že existuje. Je to pro vás velice důležitý prožitek. A jestliže ten člověk běsní, vlastně dává se najevo, že se něco vyvíjí, něco pokračuje. On by to vlastně taky chtěl, ale neumí to. Je v údivu a to je hodně důležitá fáze vývoje. I takový člověk se vedle vás změní, protože se potřebuje naučit někoho respektovat vedle sebe, i když neví, jak na to.

Já jsem to zažila celou dobu, co žiju vedle mojí milované maminky. Moje maminka skutečně udělala za ty léta veliký pokrok, i když se to třeba někomu nebude zdát tak obrovské, ale vy tady žijete spousty životů. Těch životů je velmi mnoho a za ten jeden život nemůžete udělat větší krok, než je nastaveno. To byste nepřežili v tom hmotném těle. To tělo by mělo velké dopady. Takže všechno se počítá. A dneska ta maminka je opravdu úplně někdo jiný.

Druhá otázka:

„Moje žena má vysokoškolské mínění, že ji nechybí vysoké IQ. Tomu věřím, že ve svých oborech to tak má. Já jsem však postupem času zjistil, že mi více sedne selský rozum a spíše, než intelligence, si cením moudrosti. Ano, to je ta intelligence obyčejných lidí, které někteří z nás odsuzují jako hloupé. A právě nyní mě něco ponouklo kouknout se na internet. Jakoby náhodou jsem se setkal s emoční inteligencí EQ. A mě to sedne jako ulité. Emoční slovní zásoba, zájem o osudy ostatních lidí, poučení z nich, promíjení chyb, rád dávám radostné zážitky druhým, necítím zášť, zlobivé bytosti chápu a nevadí mi. Nehledám dokonalost, která neexistuje. Stačí mi, že jsem vděčný za to, co mám. Dokážu se odpojit od elektronických hraček. Například po chytrém telefonu vůbec netoužím, právě naopak. Nikým si nenechám zkazit radost. Sakra, opravdu to sedí. Možná bych ji nazval empatickou inteligencí. Právě nyní bych se rád optal, zda se jedná o inteligenci Boha Vědomí, o kterém jste hovořila na jedné z minulých přednášek. Mně osobně to naprosto sedí, díky své ženě parádně vidím ten obrovský rozdíl. Již v minulosti jsem se snažil a nyní se mi snad již podařilo srovnat intelekt a emoce do jediné roviny. Je to asi tím, že se cítím jako muž i žena v jednom těle zároveň. Proč ne? Vědomí je přece bezpohlavní a takto se dělit potřebuje pouze ve 3D.“

Ano. Kroužící orle. Já už jsem o tom mluvila na základních přednáškách, určitě to tam někde bude. Víte, já jsem sice namluvila základní přednášky, ale nikdy jsem si je neposlechla, ale myslím si, že na těch základních to tam je. Vždycky jsem zdůrazňovala, že IQ není důležité. IQ je záležitostí role. Jestliže vy tady máte zahrát šéfa akademie věd nebo inženýra, co bude projektovat mosty, nebo lékaře, který bude na vědecké úrovni hledat nějaké nové léky, tak vy to k tomu potřebujete. I s tím se počítá. Ale zároveň je tělo nositelem role v takové fázi, že tam máte i spoustu charakterových vlastností. Zlosti, vztahovky, kritiky. Dále jsou vývojově nastavené třeba pozice v rodině, kdy třeba chcete být nejlepší z té rodiny nebo ve svém okolí, protože jste se třeba narodili k rodiči, který vás považoval za blbce. Tak ten člověk se před všemi automaticky cítí jako blbec a snaží furt vypadat nejlepší, protože v tom dětství tu pozici získal. Potřebuje to odbourat. Pozor, nejdůležitější je součet veškerých zkušeností, které máte ze všech inkarnací, což je moudrost. A je to právě výtěžek, který si odnášíte z každého života, když vám povyjede ten malý kousek hadí síly a ten vám nikdy nikdo nevezme, to je váš výtěžek z celého života. Tyto výtěžky se sčítají a tomu se říká emocionální intelligence neboli EQ, a je to namluveno už na základních přednáškách. To je důležité. To je moudrost. Proto nezáleží na tom, jestli máte vysokou školu nebo

třeba žádnou školu. Vy můžete být úplně jednoduchý obyčejný člověk, přesto budete moudrý nebo moudrá, budete se běžně v mezilidských vztazích chovat nádherným způsobem. Zatímco ten vysokoškolák, ten bude běsnit při každé maličkosti, když se mu nebude dařit. Ano. EQ má mnohem větší váhu. To říkalo veškeré Nadjá, když přicházelo. Takže to si zapamatujte. Moudrost není inteligence, která se tady dá změřit. Nyní ale v této době, myslím si, že jsem to tam taky říkala, a když ne na těch základních přednáškách, tak to muselo být velice krátce na natočených věcech. V současné době se na Planetě má narodit 240 obrovsky inteligentních dětí. Je to proto, že tady je měřitelná inteligence, to je IQ, protože tyto děti budou chápat, oni dostanou nástroj skutečně jako tu obrovskou inteligenci, ale budou mít zároveň i vysoké EQ a ty své emocionální kvocienty budou právě používat společně s IQ a přes ně přijde Planetě velická pomoc. Oni budou součástí různých společenství a vlád a až se všechno protáhne přes to období, které je náročné velmi, což je vždycky v každé sudé dimenzi, kdy se mění dimenze, kdy se mění Vědomí na Planetě, tak to pomůže vždycky té Planetě celkově, ale to už je nastavené ve vývoji každé hmotné Planety.

„Dobrý den, Ivanko. Můj devítiletý syn vidí často věci v horším světle. Žije v zajetí Ega, časté nespokojenosti, kritice, sebekritice, nelásce. Pak nespolupracuje, hlavně doma, když mu nevyjdeme vstříc podle jeho představy nebo se něco nedaří podle představy, což je vlastně každý den, tak má pocit, že je vše špatné, všichni jsou špatní a i on sám. Pak různě bojuje a situaci často vyostřuje. Nevím, jak mu pomoci. Protože pak je jen málo co přijímá a nedá si věci vysvětlit. Někdy mi přijde, jakoby čekal, kdy se konečně chytnu a ano já to nezvládám a vyvede mě z rovnováhy, protože jeho útoky, kdy kmitám mezi arogancí a sebelítostí, vedou k mrtvému bodu. Tehdy, ať udělám cokoli nebo neudělám vůbec nic, tak je špatně. Nevím, jak toto lépe zvládat. Jak mu pomoci. Zkoušela jsem snad vše. Je to vyčerpávající pro oba.“

Ještě jeden dotaz.

„Máme si od druhých nechat věci líbit, zároveň kdy dát najevo druhému člověku, že takto se již chovat nemůže. Jak najít tu zdravou míru?“

Tak k první otázce. Ano. Máte společné Vědomí a společné hmotné Vědomí. To znamená Hmotu těla. To znamená, že tady jste obrovsky zkoušena, jestli tuto situaci anebo chování syna budete považovat za špatné. Já vím, že je těžké, aby vám bylo jedno, jak se chová vaše dítě. Ale to je první základ. Vy musíte být úplně inertní. Tím vlastně toho druhého člověka osvobodíte, protože Satan, který ovládá obě těla zúčastněných, to ví, že se chytáte, takže ten druhý vás musí zkoušet. Na dalšího člověka byste třeba tolik nereagovala. Třeba na přítele. Tohle to je vaše dítě, takže je jasné, že v osudu to máte nastavené. To je první krok. Váš Osud je nastaven vývojově. Jestli to dokážete anebo ne. To je základ, který si potřebujete uvědomit. Vy nevlastníte žádnou Hmotu ani Hmotu svého těla ani Hmotu druhého člověka, to znamená vašeho dítěte, partnera atd. vy jste Vědomí. Tak si nepřivlastňujte nebo neodmítejte reakci druhého těla. To je strašně moc důležité. Ta hmota vás tam láká. Pak prožíváte lítosti přesně jako ten syn.

Takže tady potřebujete být v prvním kroku takto inertní. Víte, až to člověku potom začne být jedno, pak se můžete připravit k druhému kroku.

Já jsem kdysi vyprávěla příběh jedné mé kamarádky, která dělá zubní sestřičku. Kdy její syn se rozešel s přítelkyní nebo ona se rozešla s ním asi po šesti letech chození a on z toho byl tak zdemolovaný, že potřeboval od toho svého okolí vědět, že je milován a dělal to tak dramatickým způsobem, že přišel domů a zkrátka té mamince řekl, že spáchá sebevraždu. A ona se klepala. Ta vyváděla. Já jsem jí viděla a říkám jí: „Zlatko, co se s tebou děje?“ a ona začala brečet a říká: „Víš, kluk mě takhle týrá a už to trvá delší čas a furt vyhrožuje.“ Já říkám: „Hele, na to musíš být připravená zkrátka. Ty potřebuješ teď jednat s Vědomím. On si ubližuje, samozřejmě, ale potřebuješ mu dát najevo, že se nenecháš vydírat. Až budeš připravená, stačí, když mu s klidem nitra řekneš: „Dobře, já tě nemůžu hlídat, chodím do práce, spím, kdyby sis umanol, že si chceš něco udělat, tak to uděláš. Ale, prosím tě, když už se rozhodneš to udělat, tak to udělej pořádně nebo taky můžeš zůstat na vozíku a já se o tebe nebudu moct starat, nebudu mít čas.“ Ona na mě třestila oči. Já říkám: „Hele, rozmysli si to a až ucítíš, že už nechceš, aby tě týral, a budeš připravena mu to říct a teď vám Ego nalhává, že ho nemilujete, že jste špatná, ono tam to rozdvojení je jako, bojíte se to říct, souhlasit, co kdyby náhodou, to jsou taky pozůstatky bílé magie, kdy si myslíte, že to, co řeknete, je jako prokletí a táhne se to za vámi jako smrad. Hele, ona za týden úsměv. Říká: „Představ si, já jsem mu to včera řekla.“ Já říkám: „A jaká byla reakce?“ Řekl: „No, mami?“ Říká: „Já to s tebou myslím dobře.“ Hele a přestal. Okamžitě ze dne na den přestal. A byl z něj zase hodný kluk. Ano, takto to pracuje. Vy si potřebujete ujasnit, kdo jste. Jste Vědomí. Vědomí se nemůže nikdy nic stát. Vše se odehrává jenom v iluzi hmotného světa, hmotného Vědomí, které na vás hází různé strachy, hlavně útoky, bolesti a utrpení, které de facto neexistují, ale tím se nemůžete sjednotit ve Vědomí.

Ještě tady byla jedna otázka.

„Máme si od druhých nechat věci líbit, zároveň kdy dát najevo druhému člověku, že takto se již chovat nemůže? Jak najít tu zdravou míru?“

Podívejte se. Už je to na základních přednáškách nastavené. Je to většinou (tyhle věci) na třetí čáře. Útoky. Ten člověk si ubližuje. Jeho Vědomí je slabé, samozřejmě, takže útočí, různě vydírá, vyhrožuje, jenže on sám sobě ubližuje. On druhého hrne pozičně. Tehdy, je láskou jedině to, že vy jeho Vědomí přijímáte. Víte, že je slabý na jeho hmotu, tak mu nedovolíte tyto věci dělat. A skutečně mu to dejte ostře najevo. „Podívej se, s tímhle na mě nechod. To na mě neplatí.“ Stačí to. Víte, člověk 3D, ten na trojce bude dělat opravdu nehezké věci. Bude vyhrožovat. Hlavně pozor, neumí respektovat pravdu druhého člověka a bude bojovat za svou pravdu, že jeho názor je pravdivý. Člověk 5D nikdy nebude bojovat za svou pravdu. On ví, že pravdu má každý a že to je pouze vývojová hranice toho člověka. Až on se přes tu hranici překlene, tu co má dnes, taky se dostane do pozice, ale nebudu mu vnucovat svou pravdu. Tím přestáváte bojovat. Tím se stáváte oběma pravdami najednou. Tohle je důležité pochopit. Potom vás i ten druhý může nějakým způsobem pochopit a rozhodně se nebude s vámi dohadovat, takže se to vyřeší.

„Ahojky Ivanko, chtěla bych otevřít otázku, která zazněla už vícekrát, ale chci popsat i svou zkušenost a zároveň poprosit o tvůj názor. A sice, antidepressiva. Doposud jsem se pokaždé setkala s názorem okolí, že antidepressiva jsou něco velmi zlého, nebo poslední možnost. Moje zkušenost je taková, že v čase, kdy přišly silné platby jedna za druhou a já nemohla dlouhodobě na marodku, měli jsme půjčky, další výdaje v domácnosti, manžel by to sám neutáhl, začala jsem využívat antidepressiva. Pomohly a já mohla fungovat v práci i v rodině. Největší problém byl ten, že moje okolí, společnost i moje podvědomí vyučené danou společností, vnitřně tyto léky nepřijalo. A nastal koloběh snah o vysazování léků, respektive odpor, který jsem v sobě neměla zpracován a situace se komplikovala. Až teď, když jsem tě začala poslouchat, jsem naprosto přijala i fakt, že léky potřebuji, a že i antidepressiva jsou dobrá. A já, i díky těmto lékům, můžu být užitečná v práci i v rodině. Poté přišly do cesty vitamíny, homeopatika, které hodně pomohly. Vysazovat tedy budu jen pomalu, pod dohledem lékaře, no, a kdyby to nešlo, budu na lécích třeba do konce života. Tak jo. Jestli jsem si to takto naplánovala, tak OK. Měním přitom mnohé. Životní styl, stravování, starostlivost o tělo, postoje, myšlenky, prostě totální sebe inventura. Tahle nemoc mě doslova nutí být spokojená. Pokud spokojená nejsem, je tam nějaký Odpor. Moje úzkosti se náhle zhoršují a nízká dávka antidepressiv nestačí. Osmý měsíc tě, Ivanko, intenzivně poslouchám a pochopila jsem, že úzkostná panická porucha, jak ji nazvali u doktora, je pro mě vlastně darem a že i antidepressiva jsou darem a prostředkem k obrovské pokoře, stav, který mě naučil a učí tolik dobrého, co by jinak člověk nestihl ani za několik životů. Zkrátka kvantový skok. A já, po tvých audiích, konečně přijala vše bez výhrad. Děkuji moc za mě i za nás za všechny, za tvou úžasnou pomoc, při které se uvolňují obruče utrpení a odchází tlak a s ním i něco nepříjemně těžkého, co člověk cítí a doposud necítil, klid a mír. S láskou objímá Marta“.

Ano. Výborně. Vy si nesmíte dovolit žádný Odpor. Jestliže teda já tomu tělu potřebuji ulevit a sama bych to nezvládla a mám k tomu i další důvody, potřebuji pomoci rodině, tak se to dá vyřešit a pak pomalinku, krok za krokem, postupovat ve spokojenosti a bez odporu.

Teď vám budu vyprávět něco, co mi ta paní těmi antidepressivy připomněla. Teď, když končila Trnava, tam to bylo také moc krásné. Všude je to hezké. Stála tam fronta a lidi se loučili a najednou proti mně stála paní, podívala se mi do očí a říká mi: „Kdo vy jste? Vy jste nějaký exorcista?“ Já říkám: „Aha, vy jste asi neposlouchala základní přednášky, že?“ Ona: „Ne, já jsem neposlouchala nikdy nic. Ale víte, já trpím strašnými depresemi. Ve mně mám hlasy a mne už obsluhovalo mnoho exorcistů, mnoho farářů se za mě modlilo a nic nepomůže. Já už jsem zoufalá. Všichni se modlí v rodině a já taky. A já teď čtyři hodiny, co jsem tady seděla, jsem po dlouhé době měla v sobě klid a mír. Kdo jste?“ Teď té ženské nemůžete říct, že jsem její vlastní Vědomí, že jo. To by omdlela jak špalek. Takže ji říkám: „Prosím vás, já vám to teď nemůžu vysvětlit, ale rozhodně se

nemodlete. Poslechněte si základní přednášky. Protože tím modlením vlastně vytváříte deficit. Tam máte přání, abyste se něčeho zbavila. To znamená, že vaše tělo činí vyšší napětí. Tam to všechno máte vysvětleno“. A říká: „A to musím?“ Já říkám: „No, nemusíte, ale jestliže jste dneska zažila ten klid, tak to je jediná cesta, jak se k tomu klidu vlastně sama, po nějakém čase, dopracovat. Tam si všechno vyslechněte a budete pokračovat.“

Taky jsem v létě, to bylo někdy v srpnu nebo v červenci, to jsem zaslechla v rádiu, dokonce ve Švýcarsku byl první sjezd exorcistů. A teď si vezměte, že když bude někdo dneska z těchto lidí vymítat d'ábla z druhého lidského těla, takže on sám bude obrovsky zatížen. Sami tito lidé budou mít velké problémy ve svých tělech a budou také nemocní psychicky, tak jak by se to tady hodnotilo. Takže teď je velice speciální doba, která opravdu dělá věci, které tady dříve nebyly. To jenom k tomu, že jsem si na to vzpomněla. Takže dneska posloucháte exorcistu.

„Ahoj Ivanko. Zkusím to napsat stručně, když to půjde a budete mít čas. Všechno mám zmáknuté v teoretické rovině. Praktická pokulhává a Nadjá našeptává, ale potěšila by mě tvá odpověď a také utvrzení, které potřebuji od tebe slyšet.“

„Před rokem a půl mě můj bývalý muž nějak dotlačil k řešení problému našeho domu, kde po přepočítání financí jsem přišla na to, že nemůžu platit i dům i byt v pronájmu. Toho času jsem byla rozvedená a bydlela jsem s přítelem. V prosinci 2015 jsem se přestěhoval do domu, kde přišel i bývalý muž. V čase rozvodu byl agresivní. Velmi jsme si naubližovali a dost. Přijít sem bydlet byla odvaha. Chtěla jsem ukončit dům, vyplatit dluhy a prodat ho. Zároveň dokázat jemu, anebo dát poslední šanci rodině, která už vůbec nefungovala. Vyzkoušeli jsme všechno. Rok trvalo, než jsem ho vůbec nekritizovala a mohla si lehnout do postele. Učím se milovat a neodsuzovat. V této fázi se bavíme stylem: „Ahoj, kdo půjde pro děti, když pracuješ, co je třeba nakoupit“ takže obsáhlá komunikace. On nepotřebuje vědět víc. Já také ne. Je zajímavé, sleduji to delší dobu a nerozumím, co chce a proč chce takto žít. Našel si milenku, protože mne sex s ním nějak nelákal, a tak mě vždycky jen ukecal. Bylo to jako za trest. Za celou tu dobu jsem si rozumově dávala do popředí výchovy, že budu stále s dětmi, ale celou tu dobu a je jedno, zda jsem byla anebo nebyla v kontaktu, miluji bývalého přítele. Háček je, že má přítelkyni. Vztah jim podle mě, i jeho, nefunguje. Potkali jsme se po roce se stejnými zážitky a měla jsem pocit, že neproběhl rok, ale že jsme se viděli včera. Ta láska tam zůstala až taková veliká, že on se bojí se mnou setkávat a volat si. A Ivanko moje, otázka je absolutně v pořádku, když odmítám sex s mužem, který tu fyzicky je, ale hlavou je jinde. Když dokončím dům, prodá se, bude můj dluh vůči muži splacený? Já vím, odžívám si Karmu. Odsoudila jsem kdysi dávno švagrovou, jako že je se švagrem jen tak, vedle sebe.“

Ano, tady je zakopaný pes. Všechno, co odsoudíte, musíte prožít. A vidíte to, proto vlastně dochází i k tomu spojení sexuálnímu, i když toho člověka nemiluje, protože ona musí pochopit tu švagrovou. Tady to musíte narovnat. Takže nevyčítejte si. Tím byste si přitížili, ale vyřešte si to k těm lidem, které jste kdysi odsoudili. Aha. Já se ti omlouvám, že jsem tě vlastně nařkla z takových věcí. Dneska ti rozumím. Tím se spojíte s Vědomím v první řadě toho odsouzeného člověka a pak dokážete svému muži říct: „Nezlob se, já s tebou dneska nic nebudu mít.“ Ono to není tak těžké.

„Vybrala jsem si parádní hru a neumím se z ní dostat a cítím, že to souvisí s mou prací. Kdysi jsem vydělávala dvojnásobek. Ted' je to bída. Mám státnice ze dvou jazyků. Neumím si najít práci. Byla jsem snad na dvaceti pohovorech. Rozumím tomu dobře, že dokud nedořeším dům a stav kolem muže, bude to také zablokováno? Přítel miluji celým svým srdcem, ať je, jaký je. Zatím to neřeším. Když máme být spolu, budeme, ale bylo by fajn vymotat se s toho s ex mužem, ke kterému nic necítím. Děkuji pěkně.“

Ano. Krok za krokem si musíte vyřešit všechny věci. Přesně tak, jako když uklízíte doma v psacím stole. Šuplík za šuplíkem. Všechno po sobě následuje. Proč se zamotávat do dalších dějů, které vám v této chvíli nějakým způsobem vyhovují, ale necítíte je úplně stoprocentně. Je to to samé, jako když se někde rozejdete s partnerem a hned vstupuje do dalšího partnerství. Věřte mi. V tom novém vztahu budete řešit pořád tu minulost, protože budete porovnávat. Pořád tam budete tahat své nevyřešené věci a věci se budou opakovat. Napřed člověk má všechno uklidit, vymést, vydesinfikovat a pak, s čistým štítem, můžete pokračovat dále. Neodsuzovat. Vše, co jste prožili, vám bylo k užitku. Vše bylo darem. Tak si toho važte. Vždyť každý člověk, kterého jste kdy potkali, byl vaše Já. Jste Duchem. Nikdy jste nebyli Duší. To je pouze dočasná záležitost, než se vyvinete k Duchu.

„Ahoj Ivanko. Nevím, zda si na mě ještě pamatuješ. Byla jsi u mě doma. Když jsi zde měla přednášku, záměrně jsem neřekla kde, jo? Kterou jsme spolu organizovaly. Tvé povídání přineslo mnoho zásadních informací anebo možná ještě lépe řečeno, mnohá rozpomenutí se. Právě se snažím nalézt svou podstatu a své pravé Já. A ty chvíle času a prostoru, uvědomění Božství, Jednoty je nádherné. Přicházejí mi stále lekce. Někdy je zvládnou. Někdy ne, ale říkám si: „Podruhé už to dám“. Ivanko milovaná, jedna lekce se mi ale stále vrací. Vrací a vrací a já nevím, co s tím. A je to žárlivost. Pozoruj, že se to trochu lepší, ale nemohu přijít na tu pravou příčinu. Dětství jsem neměla pěkné. Nevěra mého otce. Alkohol, následně i nevěra mé matky. V mém prvním manželství nevěra mého manžela v šestinedělí. Nemám jim to za zlé. Dělal, jak nejlépe uměli. Jen nevím, zda jsem si podvědomě nenastavila program nevěřit mužům. Snažím se situace zvládat tak, že když cítím nával žárlivosti, vystoupím ze svého těla a jen pozoruji. To mi vždy pomůže. Nechám situaci projít, poděkuji a najednou je mi dobře. Ne vždy se mi ale podaří být v tom bdělém stavu. Někdy začnu chrlit takové bláboly, že se za ně

pak stydím. Příteli se pak snažím situaci vysvětlit. Nechápu, proč to přichází a připadám si opravdu jako veliký pitomec. V tu chvíli jsem to zkrátka nedokázala zastavit. Mrzí mě to. Potřebuji v tu chvíli nebo s nějakým odstupem, už bez emocí, aby mě přítel pochopil. Aspoň společně se na to podíval jakoby z vrchu. Nezúčastněným fyzických těl. Přítel trávil mnoho času na duchovní cestě. Deset let přednášek s Janem Konfrštem, Budhismus atd. a já k němu vzhlížela a radovala se, že spolu budeme moci čistit naše kostlivce, které si navzájem vytahujeme. Myslím, že právě ve vztahu je tato cesta možná, ale nějak to nefunguje. Jsme spolu dva roky a myslím, že důvěru k sobě se stále učíme. Myslím, že i on má v sobě velikou žárlivost, ale nikdy to nepřizná, když o tom mluvíme. Poprosila jsem ho, že když přijme stav mého žárlení, že by mi moc pomohlo, kdyby mě jen objal a řekl, že je vše v pořádku. To ale nedokáže. Naopak se hodně rozčílí a řekne mi, abych se šla léčit, že se v tom nedá žít. Možná má pravdu. Víím, že je to pro něho asi nepříjemné a když se během hodiny nebo dne omluvím, snažím se to vysvětlit, nepřijme to. A to se pak i já uzavřu do sebe a už není komunikace možná. Tento stav pak vydrží déle. Třeba i čtrnáct dnů. Je mi z toho smutno. Nevím, co s tím. Pozoruji tyto mé stavy už mnoho let a víím, že se to maličko lepší a jediné, na co jsem přišla, je to, že mě tyto situace přivádí více sama k sobě. Chodím na procházky, tvořím, vyrábím sochy ze dřeva a musím přiznat, několikrát mě napadlo, že i tyto situace přicházejí proto, abych nezhálela. Přítel totiž veškerý volný čas tráví u PC a televize, a protože ho mám ráda, chci být s ním a tak někdy propadu jeho návyku. Často při řezání cítím, že ne já tvořím, ale že je tvořeno skrze mé ruce a cítím velikou vděčnost. A když ty energie z toho opracovaného dřeva cítí i člověk, který si je ode mne kupuje, pak cítím velikou vděčnost. Není třeba i tohle důvod, že mám raději zůstat sama, když mi vztahy nejdu? Prosím, co s tím?“

Všechny, koho během svého života potkáte, a které nějakým způsobem tam máte zapasované, souvisí s přičítáním vašeho vlastního Vědomí v těch všech jedincích. Základem vyřešit tento vztah a tuto věc je, že děj vašeho Božství byl nastaven tak, že jste měla mít otce a matku, kteří si vzájemně provedli nevěru. A, samozřejmě, váš odsudek, protože jste viděla veškerý dopad. Vy tady ale nikdy nikoho nevlastníte. Jste Vědomí. Takže vám nikdy nikdo tady nebyl nevěrný. To vám vsunuje ta Hmota. To znamená, že nebyly ani ti rodiče nevěrní. Jenom děj byl nastaven tak, aby vaše Vědomí pracovalo na tom, aby se sjednotilo. Veškerý děj tady ve Hmotě je iluzí. Obrovskou iluzí. To znamená, že prvním krokem, když jsem učinila odpor k tomuto ději, je, aby mi zůstal, protože rodiče stárnou, taky zemřou, odejdou. Ten děj mi musí zůstat v mém životě, abych ho řešila. Je nastaven k vyřešení v tomto osudu. Musím pochopit, že když mám vedle sebe partnera, že buď s ním budu a budu si vážit jeho dobrých vlastností, budu ho brát takového, jaký je, ale ho nemohu ho nikdy vlastnit. Nemohu. Protože on je Vědomí. On není k vlastnění. Nemohu vlastnit jeho tělo, které mu připadá, protože ani moje tělo, není moje. To je základ. Tedy děj, kdy mi moje tělo hodí jakýkoliv odpor k chování druhého člověka, se automaticky prodlužuje, protože vy hledáte sami sebe.

To je skutečný důvod této situace ve vašem osudu. Jestliže mám muže a miluji ho, bude mi naprosto lhostejné, cokoliv udělá. Já vím, že to je pro vás hodně těžké. Respektovat to. Nekritizovat to. Ego je tak mazané, že vám bude házet takové představy, které pro vás budou k neudržení, ale když mu řeknete: „Já jsem tento Osud chtěla s tímto mužem a ať je jakýkoliv, je to moje Vůle těla i Vědomí.“ Tehdy lehne. Ale vy si to potřebujete vyzkoušet. Pak se mohu jenom rozhodnout, jestli s tím člověkem budu žít dál anebo jestli se rozejít, ale tím zastavíte odpory těla a děj je nastavený. Tohle musí skutečně proběhnout v absolutním pocitu bez jakéhokoliv útoku těla. A to jste už určitě všichni z vás zažili, že jste třeba kdysi v minulosti, než jste začali poslouchat, měli útoky obrovské vůči hodně věcem a najednou některé hodně pominuly. Takže to zažijete pojednou úplně ve všem. Tehdy se navrátíte do původního Ráje, ze kterého jste byli vyhoštěni. Není čeho se bát. A to je důvod toho dění. Vybíráte si Osud podle toho, do jakého zrození a vlastně úkolu, se rodíte. Proto si vybíráte to, jestli jste Kozorohem, Býkem, Blížencem, protože v každém tom Osudu máte různé děje, ke kterým se stavíte určitým způsobem a ty potřebujete vyřešit. Základem je, že vy se potřebujete spojit s Vědomím toho člověka. A tímto Vědomím se spojím, buď že s ním budu a budu respektovat jeho potřeby, ať jsou jakékoliv anebo se s ním spojím tehdy, že mu to nebudu mít za zlé, ale rozhodnu se žít sama. Jediná podmínka je, nenechat tělu útok v negativní emoci. To stačí. Pak se vám bude ulevovat víc a víc.

„Moje milá Ivanko. Mám několik otázek na setkání, pokud to půjde. Za prvé, prosím tě, říkáš, že jsi sem byla propašovaná. To znamená, že jsi tady pro někoho tajně nebo o čem to je? Děkuji.“

No vlastně ano, taky tak by se to mohlo vysvětlit. Ano, běžně když budete chodit po světě, tak vy nevidíte, kdo je bez negativních emocí nebo kdo není. To se nedá poznat, protože to by pro vás bylo moc jednoduché. Když procházíte ve svém vývoji 3D světem, tak on má určitá pravidla, která se úplně obráceně změni při vstupu do 5D, kdy je čas, kdy Planeta propouští své Vědomí do vyšší dimenze. A to se děje zrovna dnes v této době. Je to velice důležitá doba. A tehdy je nutné, aby přišlo Vědomí, které ví, které už jednou prošlo a je vědomé. Jestliže jednou prožijete opuštění sféry 3D, tak si budete pamatovat děj. V té frontě, která tam tenkrát byla, jsem byla vybrána já, protože každé to Vědomí má také své charakteristiky a určité povahové rysy, a proto pro děj, který se jmenuje Iva, pro tělo, které se jmenuje Iva neboli Osud, jsem byla vybrána já jako Vědomí, protože jsme si vyhovovali vzájemně. A tehdy moje Vědomí souhlasilo s tím, že se narodím ještě docela v dlouhé době směrem do minulosti, to znamená v roce 1959 i s tím souhlasem, že se sice budu chovat mírněji než ostatní lidé, ale přece jenom nějaké odpory ještě budu mít, jinak by se moje vědomí nemohlo dostat vibračně do sféry 3D. To by nebylo možné. A schránka Iva byla naprogramována tak, že vždycky každá planeta, když se prolíná v době směrem do páté dimenze, tak má tak zvanou schránku, kdy se spojí schránka 3D světa s Vědomím 5D světa, aby byl dokončen správně výukový program. Takže dobrovolně jsem si zvolila i nějaké platby, které byly dobrovolně přijaty i s dějem a chováním těla Iva, kterému jsem nemohla zabránit. A stalo se mi mnohokrát, že když bych bývala zasáhla, tak mě zkrátka tělo vymístilo. Já jsem koukala, takhle zpod stropu, co dělá to tělo a nemohla jsem dělat vůbec nic. A

taky, samozřejmě, potom přišly děje, kdy přišly třeba nějaké platby, sice jsem byla osvobozená, ale něco jsem cítila. Já mám úplně jinou hladinu bolesti, takže jsem osvobozena od takových těch drsných plateb, protože nebyly vlastně vůlí nastaveného děje. Takže spoustu věcí jsem zaplatila jen tak jako. Přesně tak jako jen tak jako jsem hrála a bylo to proto, abyste se dozvěděli věci. A proto taky Iva měla spoustu jiných věcí, které Iva hrála. Vy víte, že Iva je sprosták a musí to být a Iva je ráda sprostákem, protože hladina duchovnosti, která tady v minulosti byla, obsahovala ještě pýchu. Pýchu nad tím, že jsem slušným člověkem třeba a odsudkem k tomu, že druzí mluví sprostě, ale prosím vás, ve slově to není. Slovo má vždy potřebu obrazu a potřebuje také mít prožitek. To jsou takové dvě zbraně slova, takže existuje i stav, kdy řeknete třeba sprosté slovo, ale je absolutně čisté. Bez negativní emoce. Takže tady ty děje všechny vlastně jsem slíbila tomu světu ukázat a odehrát, abyste pochopili, proč se vám co děje a jak a jak se s tím vypořádat. A mnozí jste už docela v úžasné hladině sjednocení. Odbourali jste za těch skoro sedm let velice mnoho věcí a jsem šťastná, protože vy jste moje Vědomí a já vaše a ono se opravdu osvobozuje. Takže to je vlastně ta hladina, proč jsem tady „tajně“. Tajně netajně, je to domluveno, samozřejmě. Dneska i vy víte, že vy jste Vědomí, že nejste tělem a jménem, že jenom jste si objednali pro ten děj, kterému přihlížíte, reakce vašeho těla a těmi informacemi, které vlastně vám Iva mohla přinést. Přes Vědomí mé se můžete osvobodovat. To je vlastně osvobozování Planety směrem do 5D. Je to proces jediné veliké bytosti Planety.

„Druhá otázka.

Prosím tě, když už vědci zjistili, že sprosté, či hrubé výrazy mění DNA, není řečeno jak, ale asi zřejmě nějak je to ohodnoceno jako negativní a ne že dochází k pozitivním změnám. Tak o čem to je, když říkáš, že ty tak mluvíš a chceš si to ponechat. Nemůžete to být nějaká vějička pro lidi, kteří toto používání energií tak mají a toto je k tobě může nalákat? Všímáš si, že už je to teď hodně upozaděno a řekneš jen něco občas. Zabývám se těmito výrazy mnoho let, protože mě zajímalo, proč tyto výrazy někdo s gustem a radostí říká a to většinou bez uvědomění co říká. Ale hlavně je to o tom, jak to vypadá. Že třeba vypadají za to, že se životem si snadno poradí a jak se u toho cítí a jakoby se to brzdí kolem první a druhé čakry. Je moc zajímavé pozorovat tyto lidi a co to způsobuje a jak se chovají. Trochu mi připadá, že jsou v nějaké pasti. Zrovna tak lidi, co mají upřednostněný pohyb, chování a výrazy kolem sexu. Už si se dřív k tomu i vyjadřovala, tak kdybys mohla říct něco k tomuto tématu. Moc děkuji.“

Vždycky je to o pokoře tedy přijetí. Pamatujte si, vy jste Božství a to, co řekne hmota bez negativní emoce, Bůh neslyší, protože on to nepovažuje za útok. To není útok. To znamená, že vy můžete říct jakékoliv slovo a pozor, pokud je řečeno s nábojem negativní emoce, skutečně mění DNA a pozor, mění to i Božské slovo. Proto se mění vaše DNA, když na vás mluvím jako vaše vlastní Božství. Tady jde jenom o to, abyste pochopili, co říkám. To pochopení rozbíhá změnu DNA. Nic jiného. A nezáleží na tom, jestli mluvíte sprostě anebo ne, protože co to je sprostě? Už jsem to dřív vysvětlovala i

tenkrát na těch základních přednáškách. Když vidím nějaký tvar, tak pro něj mám výraz, co to je. Když uvidíte zadek neboli prdel, tak si taky představíte tu prdel, že jo? Ale zrovna tak, jako jsem tenkrát Petrušce říkala, kdyby to byla houska, tak si budeš myslet, že to je houska a bude pro tebe houska sprostá. To je pouze ve vás, jestli to vidíte jako sprostotu nebo ne a pak ještě záleží na tom, jakým stylem to řeknete. Proto jsou lidé, kteří mluví slušně slovem, ale pozor s obrovskou záští a útokem a tohle mění DNA. Tím negativním způsobem. Ten úmysl, se kterým tam vlastně podvrhne hmotné Vědomí to, co konáte, z vás činí buď svaté anebo zástupce čertů. Takže to už je nastaveno, abyste tohle pochopili. Já sama vím, že vám tyto věci budu hrát až do doby, než budu mít odejít, pak už mě to přestane bavit. Už to nebude nutné vysvětlovat. Ale nic na tom není špatného. Proto jsem také dostala mého tatínka, který byl úžasný, milující člověk. On miloval lidi, ale uměl si pěkně sprostě zanádat, když se třeba bacil kladivem do palce. Tak si tak hezky ulevoval. Ano, uleví se vám. To není nic špatného. Vždycky si hrajeme své role. Sobě a svému okolí. A pamatujte si, že jestliže vám bude vadit, že někdo sprostě mluví, tak to budete slyšet všude, kamkoliv přijdete, tak jako vám cokoli bude vadit, to se vám bude neustále dít, protože Vědomí si vybírá ten stav v předpokladu, že se to máte učit, takže děje pokračují. To je všechno, o co jde. De facto vlastně žádná sprostárna neexistuje.

Dále tady kolem toho sexu zase záleží na tom, jestli jsem to pochopila teda správně, ten dotaz, jak vám to vyhovuje s partnerem. Jestli potřebujete výrazy při tom sexuálním spojení anebo ne a to všechno si musíte ale vykomunikovat sami. To už je záležitostí vždycky v tom partnerství a je to nastavené.

„5D a stravování.“

Je to tak, že pokud se člověk hodně neblíží k 5D, zvolí si určitý typ stravování převážně z rostlin a tak je to o Egu. Pokud ho to tam dovede, moc to neřeší, jen prostě vidí, že to tak je pro něj lepší. Je to podobné jako s jeho vnitřním stavem směřujícím k 5D. Tam si také člověk neříká: „Tak jo, protože jinak nebudu v 5D.“ A je dobré vůbec o tom mluvit, aby lidé nepodlehli fanatismu a neměnili by stravu, protože v 5D to je prostě in. A nejedli by prostě to, co jim přísluší, nebo by to bylo zase jen to, co měli poznat a nic víc? Což je mi nejbližší.

„Přihlásila jsem se do Detv školy, kde jde o divoké byliny a poznání spousty dalšího a o tom co si často neuvědomujeme anebo nevíme, že je tam i další človíček, co tě poslouchá. No přitáhlo mě to tam a rozhlížím se, co je tam pro mě. Přirozeně mě zajímá i mechanismus toho, jak v komplexu našeho bytí, co a jak působí. A je to moc pěkné, jak to souvisí. Jasně že se, apriory, skrz nechtíc se vyhnout platbám a podobně a to snad nemusím psát. Také si všímám, jak mohu tímto stravováním způsobit hromadu odporů a to není jenom má starost, to jen vidím, a když můžu, vyhnu se tomu. Je zajímavé, když jsem před mnoha lety sledovala stravování celiaků, tak jsem je litovala, jak to musí být těžké a teď se o

toto stravování snažím dobrovolně a ráda, protože cítím a vím, že je to ono. Byla jsem asi tak padesát let závislá na rohlících. Děkuji za odpovědi. Objímá Kateřina.“

Kateřino, v každé fázi člověk může a říkala jsem to od začátku, že cokoliv budete v životě dělat, tak to můžete dělat s odporem nebo bez Odporu. Záleží, jak k tomu přistupujete. V této době se mění vibrace Planety, to znamená našich hmotných těl a Planeta sama mění, aniž byste to věděli, vlastně složení a chemie těla působí úplně jinak, než působila v minulosti. To je automatika. S tím nikdo nic neudělá. A teď jsou tady samozřejmě dva typy lidí v duchovnosti. To jsou lidé s odpory ve 3D, kteří si prožívají své odpory v nemocech. To znamená v blokacích čaker a ty jsou, samozřejmě, různé a to tím také mění chemii, plus ještě to stravování. A pak jsou tady lidé, kteří ve své duchovnosti a vývoji se dostali na rovinu, kdy už umenšují tyto stavy nemocí na čakrách, to znamená, nefungují už tam tak ty blokace, už nejsou tak silné ale přesto i ti podléhají v této době změně stravování. Pokud budete člověk s lítostmi a se závislostmi různých druhů ve 3D, tak si paralelně i s tím, a bude to pro vás mnohem těžší, budete odžívat své nemoci plus změnu stravovacích zvyků hmotného těla. Protože jste tady a teď na Planetě, kdy se to děje. Tehdy je to pro člověka velmi zatěžující. A nemusí o tom vědět. Pak jsou tady lidé, kteří si myslí, že když se budou stravovat jinak a nevědí třeba o své duchovnosti, nezajímají se o duchovní vývoj, takových už je veliké množství, tak tito lidé budou prožívat třeba lítosti nad zvířaty. Budou se snažit nejíst zvířata, protože mají pocit, že jsou lepší než druzí. Tam jsou různé varianty. A těm také nebude moc dobře, protože si budou vytvářet odpory na čakrách těmi různými kritikami a lítostmi a zároveň svému tělu třeba nebudou dodávat věci, které má mít. To není záruka toho, že budete zdraví a budete se cítit dobře. Správný postup je mít co nejmíň odporů. To víte, protože odpor znamená, že vaše tělo vám podvrhne odpor. Vymístí vaše Vědomí. To znamená, že vy nemůžete být v těle a tím je nastaven stav nemoci nebo bolesti nebo jakékoliv nerovnováhy a už tehdy vám, samozřejmě, není dobře, ale když už to máte zmáknuté, pak bez lítostí, či jakýchkoliv odporů těla, vy najednou zjišťujete, že máte jiné chutě a nemusíte přemýšlet o tom, co jíst a nejíst. Zkrátka víte, že teď jsem snědl tohle a bylo mi dobře, tak se k té potravíně budu vracet a teď jsem snědl támhle to a nebylo mi dobře, tak si na to dám pozor. Ještě jednou to zkusím, a když se mi to potvrdí, tak ji vynechám. A už se zajímám o ty věci. Veliké množství lidí nemá enzymy, které tady celou dobu měli, protože to tělo to zkrátka přestalo vytvářet a je to hromadně. Takže jsou tu zdánlivě nemoci, které lidstvo za nemoci považuje, ale ony nejsou nemoci. Týkají se právě změny hmoty těl. Našich obleků, do kterých si vlezlo naše Vědomí. Takže se budeme muset přizpůsobit, aby nám bylo dobře. To je celý problém. A má to tak skutečně každý. Jsou také lidé, kteří nebudou mít žádný problém, protože ve svém stavu jsou normální, běžní, se selským rozumem a už třeba jsou vyššího věku a nebude nutné, aby u nich proběhla taková dramatická změna. Takže oni si dožijí v tom svém. Stejně ke stáří už potom nejíte tolik, jako když jste v produktivním věku. Už ubývá množství potravin a i to složení už je jednodušší. Moje maminka třeba říká: „Představ si, co jsem dneska měla k večeři. Jogurt a rohlík. Já se snad vracím do dětských let.“ Ano. I takový sentiment, který na vás padne, najednou vás navede. Ano, i to, na co máte zrovna chuť, i to je nastaveno. A zbytečně se extrémně zabývat zdravou stravou.

Už jsem vám dříve vyprávěla, že budou lidé, kteří budou sportovat, běhat, žít extrémně zdravě a bio a budou se bát, aby nesnědli něco špatného. Takový člověk třeba dostane i rakovinu, protože on si tu nemoc, samozřejmě, těmi odpory vybuduje.

„Milá Ivanko. Velmi ráda poslouchám vaše přednášky. Děkuji, že jste. Můžu se zeptat na tři věci? Budu co nejstručnější, abyste mohla odpovédět, budu ráda. Pokud ne, má to tak být.“

„Sny. Jak zjistím, že sen je vize?“

Víte, já jsem nikdy moc nedoporučovala, abyste dávali velkou váhu na sny. Už rozhodně ne žádné strachy nebo nadšení. Pak s vámi, samozřejmě, hýbe i hmotné Vědomí, protože ono využívá vašich slabin, když byste se něčeho báli. Strach je základní negativní emoce hmotného světa. To znamená, že když vaše tělo zjistí, že s vámi pohnul sen směrem ke strachu, tak to bude využívat. Ve vizi určitě žádný strach není, tam je nastavený děj. A rozhodně každý člověk bude vědět, co byla vize a co ne. A to ví vždycky to Vědomí samo, protože tady komunikuje vaše Nadjá. To znamená, vy sami se sebou. Takže pokud budete v takové duchovní úrovni, kdy už budete velmi blízko sama sebe, budete mít malé množství negativních odporů a budete přijímat skutečně dobře ten svůj běh Osudu, tehdy vás Nadjá povede a nebude si dělat starosti, jestli to byla vize anebo ne, protože budete vědět, že tuto informaci, kterou jste dnes dostali, jste potřebovali vědět. A budete jí i důvěřovat. I strach z toho, co když udělám chybu, je brzda od egoistického Vědomí. To znamená od Vědomí hmoty.

„Jak zjistím, že mne ve snu opravdu navštívil nebohý rodinný příslušník a není to výmysl Ega?“

Vždycky je to výmysl Ega. Uvědomte si, že vy jste Vědomí Každý z vás celé Planety. A vaše tělo má paměť. Vaše hmotné tělo má paměť. To znamená, že když je zapotřebí a hodně byste plakali a v lítosti byste propadali třeba ztrátě nějakého rodinného příslušníka a Nadjá by vědělo, že už to má své hranice, že už by vás to roztrhalo, tak i tehdy vám třeba přinese obraz, kdy k vám přijde paměť v hmotném vědomí tvaru těla a jména toho rodinného příslušníka. Vy jste všechno. Já vím, že to je divné. Vy tady žijete sami, každý z vás ze svého pohledu, což vám se zdá nepravděpodobné, protože vy jste Duch každého. To znamená základ. Základní hladina. Proto, když člověk umírá ve 3D, letíte vlastně tím tunelem ke Světlu. Tak letíte páteřním kanálem a okolo toho páteřního kanálu se pak srocují tváře vašich bližních, protože vaše tělo si je pamatuje a je to proto, abyste se navrátili do vašeho původního domova v klidu a míru a nebáli se, když vás ještě vlastně ovládá hmotné Vědomí. To už je nastaveno. To znamená, že vidíte veškeré sny, které máte o svých rodičích, když přicházejí, o svých dětech, o které jste třeba přišli, o přátelích, to už je jedno, o manželech, manželkách, kteří vás opustili.

Moje maminka to je docela veliký příklad. Moje maminka vždycky křičela, že nikoho nepotřebuje. Pozor, byla obrovsky závislá na mém tatínkovi. A tehdy, pamatujte si to, v Osudu je nastaveno, že když uznáváte jenom jednoho člověka, vyvyšujete si ho vysoko, že o něj přijdete, abyste se naučili potřebovat i druhé lidi. A ta moje maminka

skutečně po tom tatínkovi obrovsky, ale obrovsky toužila, i když zemřel a vždycky já měla sny a ona ne. Jak to, že tobě se o tátovi zdá a mi ne? A já ho tak miluju, ještě. Tak tam jí to Nadjá naopak odnímalo.

Hele, my jsme zažili úžasnou věc. My jsme, je to asi tok nebo dva, s maminkou šly na hřbitov. A to maminka, už ji bylo určitě 80 možná 81, protože jsme tam nesly kamínky, tak jsme si to rozložily do takové lorny a já říkám: „Mami, to by chtělo, kdybychom někoho potkaly, kdo by nám s tím pomohl. Ty ruce nemáš až tak dobré, já to neunesu sama“. „Nenene, já to zvládnou.“ Maminka je takový bojovník. Hele, v sedm hodin ráno na tom hřbitově najednou říká: „Jáj, hele, támhle je můj spolužák Honza Dřevěný.“ Od té doby si ho pamatuji. Úžasný pán. Já už jsem se několikrát k němu hlásila. A říká: „Ahoj Honzo.“ On říká: „Jé Vlastičko, jak se máš?“ A on říká: „Já to vezmu.“ Já říkám: „Nenene, vezmeme to my dva spolu.“ Takže on nám to tam pomohl. V sedm hodin ráno. To vás nenapadne.

A vyprávěl nádhernou věc. Říkal: „Já jsem zažil hrozný úraz. Já jsem byl skoro na smrtelné posteli. Měl jsem díru v lebce.“ Měl tam propadlý spánek. A říká: „Mám tam takovou nějakou kovovou destičku a moje žena byla úžasná. Já ji tak strašně miluji a vždycky jsem ji miloval. A díky ní jsem přežil. Ona mě postavila na nohy. Byl jsem na vozíku. A představte si, ona potom zemřela krátce na to asi půl roku po mně. Ze dne na den. Ale já mám tak nádherný život. Já totiž dnes žiju tak svobodně. Mám spoustu přátel a kamarádů a fakt jsem se naučil žít tak spokojeně a každou noc ta moje žena ke mně přijde a jsme spolu.“ On tím, jak je spokojený tak on to tak má. A teď ta maminka tak třeštila oči, to bylo jasné, že by chtěla, aby ten tatínek k ní každou noc chodil. Jí to vrtalo v hlavě, jak to udělat, aby táta zkrátka byl u ní. Ano, tam to bylo nádherné. On byl v přijetí. On byl v pokoře. Ta moje maminka se furt durdila, že ten táta nejde a nejde, ale přesto to Nadjá bylo úžasné. To jsem vám vyprávěla příběh, protože maminka ho opravdu obrovsky miluje. Takže jednou za takových deset, patnáct let mi občas táta řekne: „Dej mámě kytku.“ Tedy víte, kdo to je? To je ten Otec nebeský, že jo, náš Duch, tak pak ji koupím kytku a ona má vizi, že táta přišel. Ano, jí se zdál živý sen, že přijel z Brna a teď vběhla do kuchyně a já tam před tím, když spala, dala tu kytičku do vody a ona si myslela skutečně, že, a na asi deset minut žila, že táta žije a že se jí zdál sen, že zemřel. Ano, tak to byl pro ni veliký dar. Přesně takhle to pracuje. Takže, prosím vás, nikdy to není ten váš rodinný příslušník, který přichází do snů, ale to Nadjá vám potřebuje třeba říct nějaké zklidňující zprávy, abyste se tak trochu nevyšťavili víc, než by to bylo záhodno.

Víte, moje sny jsou zvláštní. V těžkém životním období mě navštěvovali svatí, což mi nesmírně pomohlo v těžkém životním období anebo moje babička, která už zemřela, ale často mě navštěvují ve snech Duše mrtvých rodinných příslušníků. I takoví, které jsem neznala, ale vím, o koho jde. Dokonce i Duše živých. Jak jsou v těle nespokojeni. Zase někdy mi Ego do snů posílá vás a to nejspíš vypadá jako zkouška. A někdy mi posílá démony a vzbudím se celá zpocená a ve snech je někdy ještě nezvládám. Víte, já mému manželovi říkám, že naši blízcí rodinní příslušníci, co už

umřeli, jsou se mnou ve snech jako za života, takže i kdybych jednou umřela, že mě neztratí, že smrtí nic nekončí.

Ano, tady vidíte, jak jste všechno. A vždycky podle toho, jak už jsem vyprávěla ten příběh s tou mojí maminkou a s tím panem Dřevěným, tak tam vidíte, jak tou pokorou se to všechno dá ovlivňovat. Jak si můžete dávat sami sobě dary anebo si je nedat, si je samozřejmě ubírat, protože vy jste tvůrci všeho. Vy jste si zvolili svůj život a svůj vývoj tady ve hmotě. A skutečně o nikoho nemůžete přijít. A teď si představte, že vedle vás vám někdo zemře. Někdo blízký. Je jedno kdo. Dítě, vnouče, přítel, maminka, tatínek, kamarádka. V okamžiku, kdy odloží vedle vás někdo tělo, vrací se do svého Vědomí a pozor, do společného Vědomí planety. Tehdy ten člověk je Božstvím, a pokud vy podlehnete odporu svého těla a on vás strhne do pozice hmotného Vědomí, tak vy jej opouštíte, toho člověka. Člověk 5D nemůže nikdy ztratit nikoho, protože zároveň tady a teď mám všechny své zemřelé. Pozor, i ty, které jsem nikdy na planetě nepoznala, tak i ti jsou se mnou. A mám tu i všechny živé. A pozor, to že já je miluji a přijímám je takové, jací jsou, tím já se neodpojmím od nikoho, od této Planety. Ti, co by měli své odpory vůči mně, nebo co by vůči mně cokoliv měli nebo i situačně, to už je jedno, to už je každého záležitostí. To Vědomí každého člověka se jednou zcelí a pochopí systém a je to v čase vývoje každého z vás stanovené. Jednou nebudete vůbec moci plakat, protože to nebude zapotřebí. Jednou budete plakat štěstím. Ano, v radosti ještě pozitivními emocemi, to můžete klidně, ale i to jednou odpadne. A váš vývoj se bude neustále zvyšovat až do absolutní inertnosti v pozici nejsilnějšího Božství. Protože tak, jak se vyvíjíte a procházíte jednotlivými dimenzemi, tak se bude zvětšovat váš kus Božství, kterým jste i v jednotlivém vesmíru.

„Milá Ivanko. Nejdřív bych chtěla poděkovat za to, že jste a co pro nás, buněčky, děláte. Prosím vás o váš náhled a radu. Mám velice komplikovaný vztah se svou snachou. Od samého začátku se ke mně chová jako k soupeřce. Ačkoliv to tak není nikdy a není důvod. Nikdy jsem nebyla opičí máma a můj syn nikdy nebyl mamánek závislý na svojí mámě. Svou manželku miluje. Není, proč soupeřit. Ale snacha nikdy nestála o nějaké sblížení se mnou. Vždy si udržovala odstup a dávala mi znát, jak mě k ničemu nepotřebují a já jsem se postupně s touto odtažitostí smířovala. Nešlo to snadno. Byly odpory, někdy až slzy, ale přijala jsem to. Však nedávno se snacha rozhodla, že se se mnou nebude vídat vůbec. Respektuji její rozhodnutí, ačkoliv ho nechápu a nechápe ho nikdo. Syn, aby měl doma klid, mi raději ani nevolá a sám se staví velice zřídká. Synovu rodinu miluji a hlavně své dva vnuky a ráda bych, aby se jich tento nesoulad dotkl co nejméně. Vidím na nich, jak jsou zmatení z toho všeho. Jak mají dva malí kluci pochopit, proč máma nemá ráda babičku, kterou oni milují. Já před nimi neřeknu o jejich mámě křivého slova, ale u snachy si nejsem jistá, zda bere ohledy, někdy mám totiž dojem, že kluci už začínají taktizovat, aby se nenaučili být neupřímní ve snaze se zavděčit mamince nebo mi. Doposud jsem zažila jen hezké rodinné vztahy. Nemám s takovým nesouladem žádnou zkušenost a tak

jsem dost bezradná co dělat? Jen to přijmout a nechat to plynout nebo nějak konat? A jak, aby se vše ještě nezkomplikovalo a neublížilo všem zúčastněným. Snacha není přístupná k jakékoliv domluvě a syn chce mít doma klid a tak jen přihlíží. Podotýkám, že jsem snaše nikdy nic neudělala. Ivanko, děkuji za vaši radu. Vděčná buněčka Dana.“

Danuško, tady může být, pokud se skutečně a věřím vám, že se k tomu takto stavíte, tam by možná ještě mohl být malý důvod a to, že máte pocit, že ta rodina je pro vás něčím víc než ostatní lidé. Já vím, že se to strašně špatně vyjadřuje. Uvědomte si, že vy máte rodinu obrovskou. Jestli jste i součástí buněček, tak víte, že ta rodina pracuje. Tohle je veliká zkouška. Děláte to dobře, že si nepřivlastňujete syna. I z lásky k němu samozřejmě souhlasíte, aby tak často nechodil, nevyčítáte. Nesmí to probíhat ani u vás, když jste v samotě. Nesmíte si dovolit žádnou takovou tu pomyslnou výčitku: „Ježíš, proč mi to dělá?“ Vy jste děj nastavila sama a tak jste ho chtěla, abyste našla sama sebe. Tedy odevzdejte se Osudu. To je strašně důležitý akt. To znamená, souhlasit s každým okamžikem, který se bude dít. A pozor, důležité je, abyste se sjednotila i s Vědomím vaší snachy. Vy jste ten, kdo si naplánoval děj hmoty, který je vlastně Vědomím i té snachy. Takže je vaší Vůli, že vám to ta žena dělá. Ty vrcholné zkoušky, které přicházejí před sjednocením, jsou velmi, velmi těžké a těžko se chápou. Já vím, že neucítíte dneska za to vděk, ale jakmile tím projdete, a bude vám to absolutně lhostejné, naopak ustoupíte, už ráda, přesně tak, jako kdysi dávno Šalamoun, tuším, že to byl Šalamoun. Pamatujete na ten příběh, jak ty dvě ženy porodily vlastně ve stejný den a ta jedna si své dítě zalehla a pak se tahaly v tom kruhu a pravá matka se raději vzdá svého dítěte, aby přežilo. Takže když nebudete komplikovat svému synovi život, bude vás obrovsky milovat a pozor, bude se odcizovat své ženě, která vlastně bude ta, co ho tahá zpět. To je takové to roztržení. On to taky nemá jednoduché. Takže myslete na všechny. Vzdát se veškerých procesů ve jménu lásky. To znamená, že sjednocení je hodně důležitý proces. Držím vám pěsti. Žádné fňukání. Žádná kritika situace. Je to tak, jak to je a je to tak správně. Vy jste přišla nevlastnit nikoho o a za ten stav děkovat! To znamená, nemít negativní emoci. On děj je na vás oblečen. Zkuste si sednout do klidu a promyslet si to ještě jednou. Odpadnou možná poslední závoje, které tam ještě budete cítit. Je to hodně důležité.

„Zdravíme Vás, Ivanko. Rády chodíme na Vaše přednášky a máme naposloucháno i Vaše základní přednášky. Můžete nám prosím říct, jak si máme vysvětlit situaci, která je vyhrocena ve všech oblastech a mezi lidmi?“

Ted' tomu nerozumím. Myslíte jako stav na Planetě? Jako myslíte obtížnost na Planetě? Ano, jakože jaká je situace tady?

Dobrý den, ještě jednou vás zdravím a myslím, že celkově teď mezi lidmi se všechno jakoby víc vyhrotilo. To se týká zdraví, ale i mezilidských vztahů. Jakoby lidé byli na sebe i více zlí nebo se ukazovaly více takové ty pravdivé věci nebo tak.

Ano, Satan v této době zatíná své drápy. To je tak zvaná křeč hmoty, protože tady jsem vlastně vysvětlovala pozici Planety. Ono je to jako devítiletka. To znamená, že tady pluje devítiletá škola a osm tříd patří do odporů. Teprve devátá při té hodně dramatické situaci prochází, když je vyzkoušena tím vším dramatem. A tato situace se vždycky opakuje, když se opouští každá lichá dimenze, která je dlouhá a v krátkém čase, což je pár desítek let se přechází do jiného stavu Vědomí. Protože i třeba až budete odcházet pak z páté dimenze, přes šestou, do sedmé, tak také budete mít jiný stav Vědomí. Tam bude zase mnohem vyšší. Proto se vždycky zdržuje vlastně tím zkouškovým obdobím, kdy se vyhrocují veškeré věci na planetě. Vidíte, co se děje všude. Boje začínání u nějakého válečného stavu, lidé jsou zkoušeni různými krádežemi, tunelováním, co se děje v politice.

Mimochodem, když budu mluvit o politice, všimli jste si, viděli jste teď někdy pana prezidenta? Viděli jste ty oči? Nikdy tak nerozhodoval jako teď. Ano, kdo to může být? A vidíte to? On to musí udělat. A teď je vlastně spravedlivý, protože vezměte si, národ si zvolil stranu, kterou si zvolil procentuálně a teď jaké odpory jsou v sestavení té vlády, jak tomu chtějí zamezit všichni, a proto musí stát na té straně jakoby toho nějakého představitele, koho by většina z těch příslušníků těch jednotlivých stran nechtěla. Musí to tak být.

„Jak posupovat při bulimii u dcery, když už nezabírají ani klidné domluvy a vysvětlování. Kde najít příčinu vzniku? Děkujeme. Vaše věrné posluchačky.“

Víte, vždycky tady u těch nemocí, ať je to bulimie nebo ať je to anorexie, je základ, že já jsem špatná. Chtěla bych vypadat jinak. Ono se to hlavně týká většinou, když to dítě chodí do školy, většinou to mají holky, ale mají to někdy i kluci, chodí do školy a teď ty děvčata se tam vzhlížejí v těch různých stylech a módních trendech a hlavně v těch tvarech těl. Takže tady jde o to soupeření. Tady jde o to, že hmotné Vědomí vsune tomu člověku, že on je tím tvarem. Vy jste Vědomí. Já vím, že to je těžké pak vysvětlit dítěti, když neposlouchá Adamcovou, ale tady jde o to, aby tomu člověku bylo dobře. A ať vypadá, jak chce. Jsou lidé, kteří nemají přesně rozměry 90 – 60 – 90 a jsou šťastní a spokojení. To není v tom, jak vypadáte, to je v tom jak umíte žít. Jak umíte přijímat anebo odporujete a v tom je princip. To potřebujete tomu dítěti vysvětlit. A samozřejmě ten blok vůči sobě se pak prezentuje do toho chování hmotného těla a to tělo ji převálcuje. Tady potřebujete mít velikou trpělivost a skutečně trpělivě vysvětlovat, domlouvat a zůstat v klidu. Jestli to dítě se z toho má dostat, tak se dostane a je to nastaveno na vaší trpělivost.

Já jsem tento týden zrovna dostala dopis. Já si na to už teda nepamatuji. Tenkrát ta paní tam píše, že před pěti lety se mnou byla na skype sezení a že tenkrát měla pětiletou holčičku, která trpěla epilepsií a měla velice časté záchvaty. A já jsem se jí tenkrát snažila vysvětlit a asi jsem jí to vysvětlila dobře, já už si to nepamatuji. Ona psala, že jsem se jí snažila obrovsky zklidnit, aby to přijala, pouze mechanicky podala léky a zůstala v klidu, že tím bude osvobozovat tu hmotnou schránku. Protože oba dva vlastně ti jedinci jsou k sobě nastavení. A ona říkala: „Ivanko, mé dceři je dneska deset let a

četností i silou se ty záchvaty obrovsky redukovaly a zmenšily. Kéž bych tak všechno pochopila a zvládla jako tohle. Takže vám chci jenom poděkovat“. Ano, takhle to pracuje. Takže vy potřebujete odevzdat se osudu i sebe i to dítě a pak jenom mechanicky pokračovat. Čím víc vám to bude „lhostejné“, je to nastavené, je to hotové, jak to dopadne. Tehdy máte obrovskou šanci, aby se něco změnilo, protože vy už nemusíte být vyučováni dějem, který se směřuje od toho těla vašeho dítěte směrem k vám. Tohle je princip.

„Ahoj Ivanko. Mám dotaz. Pracuji jako masérka. Byla jsi jednou u mě. Od 15. 8. 2017 mám bolesti v pravé straně. Bolesti v oblasti krční páteře, přes trapézy do ruky. Chodila jsem na různé rehabilitace, masáže. Vždy vše pomohlo jen na jeden den. Víím, že to je moje platba. S přítelem jsme se před dvěma lety dohodli, že budeme žít v Plzni. Myslím si, že to je právě tento problém. Jsem stále v Teplicích. Držela mě tu rodina, to už jsem zpracovala. Teď jsou to moji klienti. Nějak je nechci opustit. Za poslední měsíc bolesti ustoupily, ale přidalo se brnění od pravé ruky do celé paže. Cítím, že až se konečně rozhodnu, bolesti pominou. Je to tak? Děkuji. Pavlína“.

To brnění by mohlo naznačovat, že už si tam zpátky naléváš Vědomí, ale abych to zjistila, to bych si musela konkrétně šáhnout. Jinak pravé rameno, pravý trapéz a pravá ruka je taková ta snaha o to být lepší. Zdokonalovat se. Uvědomte si, že to vám také podsouvuje hmotná složka. Vy jste vždycky dokonalí, taková jací jste. Dneska to tady někde zaznělo. Snaha o dokonalost. Pamatujte si. To je pozice 3D, snaha o dokonalost. Svět je dokonalý právě tím, že jste nedokonalí a vyvíjíte se, ale v každém okamžiku jste přesně takoví, jací jste měli být, protože se posunujete ve Vědomí výš a výš. Takže vlastně v nedokonalosti tkví dokonalost. Ona se hýbe neustále. Pamatujte si, nikdy se to nezastaví. To je úžasná vyhlídka, ne?

„Poslední dva až tři týdny mi velmi často hučí v levém uchu. Přechází to až do hlavy. Podotýkám, že na levé ucho slyším huř už od dětství. Dokonce jsem jeden den měla pocit, že se mi i motá hlava. Přijímám to a včera se si i řekla, že s tím souhlasím. Zdá se mi, že dnes je to mírnější, přesto mě to znepokojuje. Děkuji“.

Pamatujte si. Vy teď budete prožívat různé stavy. Je to v úrovních všech smyslů, protože se vám mění vidění, slyšení, hmat, chutě, to všechno se vám mění. Třeba dejme tomu zjistíte, že to, co jste milovali, dneska ochutnáte a najednou teď takové to bláto. Ano, všechno se vám bude měnit. Musí to přijít ale samo, protože z vás budou úplně jiní lidé. Ono to ještě nějakou dobu trvat bude, ale věřte mi, že za těch x let, co mě posloucháte, už dneska jste úplni jiní, než jste byli na začátku. Spoustu věcí jste odložili a hmota bude pracovat dál, abyste opustili původní Vědomí, které vás uvěznilo. Teď budete svobodní. Takže budete slyšet takový tón v uchu do obrovských výšek a tam budete vidět, jak se vám otevírají uši.

Já jsem nedávno zahlédla, jak v hlavě mám takové téčko, které vede do uší, jak taky mi upravovali jakoby ten zvuk, tak jsem viděla v noci, jak se to rozeznělo a taky to stoupalo do velkých výšin. Ale jenom pozorovat. Člověk 5D už to bude jenom pozorovat, protože on ví, že se posunuje a souhlasí. Člověk 3D ještě bude mít strach, že se děje něco špatného. Abyste si uklidnili hmotnou složku, tak si klidně běžte na nějaké vyšetření. Prosím vás, neříkejte to panu doktorovi, aby vás neposlal na psychiatrii z ušního. Nedovolte tady ty věci sdělovat. Většina lidí by tomu nerozuměla a mohlo by to být pro vás zatěžující. Takže klid, pohoda, nechat se vyšetřit, když zjistí, že je vše v pořádku, čas od času to vydržíte. Ono vás to někam dovede.

Já sama jsem byla v tomto směru uměle vlastně z té vyšší dimenze doplněna, protože jsem kdysi spala v pokojíku. To už holky byly obě vdané. Byla jsem sama doma. Najednou jsem se vzbudila, byla jsem nad hlavou a viděla jsem bílou andělskou ruku. Vy už dneska víte, že to je část z Vědomí Boha, takže to Božství z vyšší dimenze mi zavrtalo takový závit do levého ucha. To bolelo teda. Pak se objevila druhá ruka, zavrtala mi druhý závit a pak jako když spojíte oba body elektrickým proudem. A pak to přestalo bolet. A já nevěděla, co to bylo, ale bylo to úžasné. Já jsem si sedla a říkám: „Co to bylo?“ A pak, tenkrát kdysi, jsem mluvila s Jirkou Vondrákem a on říká: „Aha, ty máš Andělská naslouchátka.“ Tak jsem mu věřila a zklidnila jsem se.

„Milá Ivanko. Moc tě zdravím a dovoluji se tě zeptat. Poslední měsíce, skoro rok, mě pálí jazyk. Nyní se k tomu přidává ret. Napadá tě něco k tomuto? Děkuji. Jarka.“

Ano. Tady se mění i pozice přijímání. Zkus si vyzkoušet, jestli tě někdy nepálí víc a někdy míň i třeba v souvislosti při jídle. Já mám někdy pocit, že to přeháním s ořechy. A když vím, že to přeženu, tak cítím takové jemné pálení. Já jsem tohle kdysi dávno zažila, protože jsem musela v rychlosti prožít různé závislosti, velice brzo. Takže já jsem třeba od šesti do patnácti let pletla. Furt. Já jsem dopletla jedno a hned jsem začala druhé. Úplně jako šilená. Ale od šesti let jsem napřed pletla na panenky. V deseti už jsem upletla na sebe a furt jsem jenom pletla. Od patnácti do osmnácti jsem jenom vyšívala ubrusy, pozor. Potom jsem začala šít a pozor, když jsem šila, tak jsem zase obšila mé děti a mého muže a sebe a to jsem šila i takové ty kabáty a prošivané, zateplené kalhoty. No, všechno možné, co se dalo. A v té době, to jsem se jakoby zajímala o módu. To už dávno odpadlo. Já si budu muset nechat od někoho poradit, co si mám koupit. Já nejsem schopna si nic koupit. Mně je to tak lhostejné a většinou se mi teď stává, že dostávám věci a ony mi sednou a líbí se mi, tak já to nosím. A v té době jsem ke každé té věci musela mít náušnice. Takové ty klipsy, jak se nosily. Ony byly za pár korun. To byla asi dvacka, patnáct, dvanáct korun a my jsme měli vedle Bati v Teplicích. Jestli tam někdo bydlíte, takový malý krámeček, taková malá bižuterie a jednou tam přijdu, jak jsem se koukala pod ten prosklený pult, tak jsem si říkala: „Hele, včera sis tady kupovala a dneska už zase, jo? Hele, támhle ty fialové, ty jsou pěkné.“ Jak komunikuje ten vnitřek a najednou se ozvalo: „Pozor, nepřeháníš to?“ Pozor, tento hlas už je od Nadjá. No, neodolala jsem. Hele, já jsem přišla, scvakla jsem si ty náušnice a do pěti minut obrovské pálení. Vidíte, jak je to geniální? Když neodoláte, tak vám pomůže. Já měla pak do té doby, než to odpadlo, tak jsem měla krátký čas alergii na

kovové věci, co se dávalo na ušní lalůčky, abych dala pokoj. Tak jsem dala pokoj a bylo to vyřešeno.

„Dobrý den, Ivanko. Moc ráda vás poslouchám. Život se mi změnil. Každý den je už od rána pro mě krásný a šťastný. Ve vašem povídání nacházím odpovědi na své otázky a nyní bych se ráda zeptala i osobně. Před půl rokem se mi začala motat hlava. Nakonec jsem skončila v nemocnici na kapačkách. Po terapii problémy zmizely, ale za půl roku začaly opět. Hlavu zakloním nebo lehnu do postele, hlavu otočím vpravo a jsem jako na kolotoči. Všechny bolístky i nemoci беру v pohodě. Dnes i s úsměvem vše přijímám. Problémy se samy zmírnily a jakoby ustupují. Přesto se ptám, co tu motolici způsobuje? Na obou víčkách se mi objevuje a na podzim mizí suchá kůže. Prý plíseň. Huř potom vidím. Jsem po úraze na kole v roce 2009. Zlomenina pravého klíčku, vpravo zlomeniny na lebeční kosti kolem oka, zlomenina levého zápěstí. Pravá strana zad v místě pod lopatkou. Pořád cítím tlak. Dnes vím a vzpomínám, jak všechno a všechny jsem litovala a vyčítala. Dnes to hodnotím jako dobré zkušenosti. Děkuji. Zuzka“

Ano. Rozhodně pod tou lopatkou ta bolest, ta je určitě způsobená lítostí. Vy už víte taky, jak asi působí každá čakra, která má úkoly. Ano, tady se to všechno zobrazuje. Vy, kolem té hlavy se to může stávat tím, když se koukáte s obavou do budoucnosti. Vy nejste pak v hlavě přítomní. Tam se něčeho bojíte. Třeba dejme tomu, dítě bude dělat nesmysly, třeba náctileté a teď Ego vám tam hází takové ty představy a pozor, také se to týká vašeho vývoje, takže když jste se hodně posunula, takže nějaký dopad to na vás může mít. To by všechno bylo vidět eventuálně na sezení, ale já nejsem schopna udělat jednotlivému člověku celé sezení, protože v tom množství práce a toho všeho, co máme kolem statku, aby fungoval pro vás, pro všechny. Tak to není v moci jednoho lidského těla. A to jedno lidské tělo mám k dispozici. Takže, sezení se dělá teď pouze informativně pro celou skupinu lidí. Vždycky se udělá třeba jedna čakra, popovídáme si. Ale i v tom povídání když se lidi zeptají a je na to čas, tak se můžete dozvědět věci a vždy je to pro každého z té skupiny velmi přínosné.

My se třeba občas setkáváme tady s Teplickými děvčaty a vždy i ta hodinka stačí. Fakt je to moc hezké a všude ráda přijdu, akorát ten čas nějak není nafukovací. Takže platby se musí zaplatit, abyste byli vypuštěni z hmoty ven a když nebudou nové a žije se vám dneska vlastně krásně a úlevně, tak si toho považujte a pokračujte v tom. Ono to nějaký čas ještě trvat bude. Pozor, nevykukujte s obavou do budoucnosti. Ono vás i nějaký ten úraz vrátí do přítomnosti. To tak je. Žádné strachy. Vše je hotové a vše jste chtěli a potřebovali jste to prožít. To je základ.

„Milá Ivanko, za vše děkuji. Jsem téměř trvale spokojená. Pořád si uvědomuji, že odpor, který se snaží vnést do mé mysli nějaký chaos je vlastně Hmota, co se mě snaží ulovit.“

Výborně.

„Ale co se mi teď děje, že moje oči trochu zlobí, mám problém s řízením auta, protože chvílemi velmi špatně vidím. Přijímám to. Občas bolí hlava nad a mezi očima, tak nevím, jestli to řešit, občas musím s autem vyjet. Můžeš mi k tomu něco říct? Děkuji. Hanka“

Já taky mám problém s očima. Občas také bolí za očima. Je to tím, že se mění vidění, ale i skutečně jsem už ve věku. Nad 50 let budete mít každý problém s očima. Buď budete vidět na blízko anebo na dálku. Výjimečně se stává, to kdysi můj muž vyprávěl, že v New Yorku měl kamaráda, tak se na to ptal teda, jakoby očaře, kam chodil. On měl babičku, která měla přes osmdesát let a nepotřebovala brýle a ten očař řekl: „Ano, je to možné, je to výjimečné. Tehdy ten člověk na jedno oko vidí dalekozrace a na jedno blízkozrace, takže on čte jedním okem a druhým kouká na dálku.“ To je takové docela zajímavé a stává se to. Ale jinak skutečně vidíte tak anebo tak. Já teď taky už budu potřebovat na řízení auta na dálku. Já když ráno vyjedu, jsem odpočatá, tak je mi dobře, ale když už bych jela v noci nebo později odpoledne, já jsem unavená, tak únava je vidět okamžitě na očích, protože oči zpracovávají až dvacet pět procent vaší energie za den. To znamená, že jakmile jste unavení, první co klesne, tak je vlastně zostřené vidění. Takže se vám rozmlží zrak a taky hlavně kolik vám je. Jste nad padesát let a výš, tak to už má svůj důvod. Víte co? Já už si kolikrát říkám: „Vždyť už nepotřebuji všechno vidět.“ Hlavně nechodím s brýlemi k zrcadlu.

„Zdravím vás Ivanko. Můžete, prosím, říct svůj názor na diagnózu karcinomatóza mening? Metastázy karcinomu prsu do oblasti míchy. Slíbila jsem své přítelkyni, která má tuto diagnózu po deseti letech od prvního onemocnění, že se vás dnes zeptám. Děkuji. Martina“

Martino, za prvé, ta paní by musela poslouchat, abych na ni mohla sahat. Za druhé, já rozeznávám příčiny, to znamená časové zápisy, které tam jsou. Rozhodně, jestliže tam je rakovina, tak tam byla nějaká zášť, teda nenávist prožitá. Může to být. Může a nemusí. To bych viděla, kdybych si sáhla, ale pokud jsou metastázy v prsu a v oblastech míchy, tak se to bude týkat partnerství anebo dítěte. Já nevím, jak je ta kamarádka stará, jestli má už velké děti, takže to jsou věci, které jsou na pohovoření v soukromí a je to hodně speciální. A hlavně se tam objeví čas a ten člověk, když si vzpomene, co vlastně v tom časovém úseku prožil, co se odehrávalo v jeho životě, tak si může vzpomenout, čeho se to týká sám, ale je to zase jeho soukromá záležitost. Rakovina, to vy víte, je vždycky záležitost nenávisti. Když chcete, aby to neexistovalo, nebylo. Ano, pak se drobí tímto útokem vlastně celá vaše základna. Vy jste Vědomí. Vy jste láska. Nikde jste zášť nezažili ve svém Vědomí. Tu zášť vám podsouvá váš oblek, který chce, abyste se poučili a našli cestu sami k sobě. Takže, ono je to darem prožívat tyto věci. Ale to je už hodně vysoká matematika, kterou musíte pochopit.

„Krásný den, Ivanko. Od malička mám atopický ekzém. Když jsem byla dítě, tak to vím jen z vyprávění od rodičů, že jsem ho měla po celém těle. V období dospívání se to zlepšilo. Už jsem mívala jen určité oblasti, třeba krk, ruce nebo prsty. Teď je mi dvacet čtyři let a minulý rok se mi ekzém zhoršil. Najednou jsem ho měla na úplně celém těle a bylo to velmi

nepříjemné a bolestivé. Asi tři měsíce jsem jen tak tam ležela, spala a měla jsem takový zvláštní stav Vědomí, že si toho ani moc nepamatuji. Brala jsem dlouho kortikoidy a nakonec se to asi po půl roce dalo, více méně, do pořádku. V té době jsem poprvé slyšela tvé přednášky a začala jsem držet bezlepkovou dietu a hodně věcí se změnilo. Teď mám ekzém v takové míře, že sice nemusím trávit celý den na lůžku, ale celý den je se mnou. Pořád mě někde něco kouše, svědí, je to jako nějaký program na pozadí všech činností, které dělám. Mám pocit, že se s tím tak nějak motám v kruhu. Vnější péči jako jsou léky na alergie, krémy, mastičky a úprava jídla moc nepomáhají. Jedna věc ale pomůže vždycky, je to moře. Když přijedu k moři, tak se do druhého dne stane to, že přestane svědění, kůže je najednou hladká a cítím se najednou svobodně a dobře ve svém těle a mám najednou volnou hlavu pro přemýšlení. Letos jsem byla u moře třikrát. Byla jsem tam šťastná. Kůže byla zdravá. Pak jsem se vrátila sem a za dva týdny byly problémy zpátky. Když vidím, jak se to vrátilo, najednou mi z toho bylo smutno a přiznávám, že jsem si moc přála, aby to zase bylo jako u toho moře. A když ti píšu tento dopis, napadá mě k tomu tolik věcí, že se v nich sama nevyznám. Chci tě požádat o tvůj názor. Moc děkuji. Jitka“

Slyšela jsi, Jitko, o kosmetice nebo prostředcích doktorky Nony? Tam je využívána vlastně prazákladní bakterie a ty věci jsou skutečně vytvořeny z mořské vody. A tady jde o to, za prvé, kůže je samozřejmě váš obal, za to, co se považujete, takže je spojená se základní čakrou a je to jeden z největších orgánů našeho těla, aniž bychom si to uvědomovali. Tam je hodně podmínek.

Já ti teď budu vyprávět krátký příběh, který se udál, když jsem měla malou jedenáctiměsíční Lucinku a v zimě jsem jela s mou tehdejší tchýní, babičkou Adamcovou do Pece na týden, s tím že s tou malou se nedalo ještě lyžovat, ale že jsem ji tam vozila na bobech. Bobovaly jsme a sáňkovaly jsme. Jeden večer jsme přišly z venku. Já jsem jí svlékla kombinézku, to bylo malé miminko, tehdy ještě jedenácti měsíční a najednou jsem viděla, jak na jejich nohách se udělaly tři takové malé flíčky jakoby šupinaté kůže. Já si pamatuji, co udělalo moje tělo. Takhle se mi sevřelo srdce, takový ten strach. Ego vám hází představu, jak teda bude celá taková...já jsem okamžitě zareagovala tím, že jsem řekla: „Ne, já se nebojím. Jestli to tak má být, tak to bude, já to zvládnou, ale teď se toho nebojím. Dávala jsem si potom pozor, aby se to dítě nezpotilo, takže jsem ho zbytečně neoblíkala tak, aby nebylo zapařené, zapocené a pozor, jakmile jsem okamžitě zvládla tento nápor toho Ega, kdy ten strach přišel, to bylo během pěti minut, tak říkám: „Mami, pojdte se podívat na něco“, té babičce Adamcové. Ona takto na to koukla. Pozor, babička nevědomá v těchto věcech. Tady uvidíte, jak to Vědomí spolupracuje okamžitě a hned a říká mi, protože my jsme tenkrát neměli peníze, my jsme byli mladá rodina. Můj muž ještě tenkrát byl na vojenské službě jako absolvent. On se potom vracel až koncem roku, takže jsme neměli peníze a ta babička říká: „V květnu pojedeme k moři.“ Okamžitě vám to Vědomí, vaše vlastní toho druhého člověka přijde na pomoc. Já jsem to hodila úplně za hlavu. Hlídala jsem si to zpocení. Pak jeli k tomu moři a nikdy v životě se jí nic dalšího neobjevilo. Všechno to

tenkrát zmizelo. Takže vidíte, jak jste spojení. Kdybyste se o to dítě báli, ta hmota druhého těla vás bude ponoukat, bude vás vtahovat do děje.

A teď vám budu vyprávět něco. Ono to s tím nemá co dělat. Já to pak ještě zodpovím k té kůži. Co se nám stalo minulý týden. Nebudu mluvit konkrétně. To bych nechtěla, protože ty nahrávky už pak slyší skoro celý národ a Slovensko.

My jsme nedávno se Zdeničkou byly na jednom úřadě, kde jsme měly vyřídit nějakou věc a přijdeme tam v osm hodin ráno a byly tam dvě místa pro pracovnice, které tam byly ke službě lidí. Přijdeme tam, paní usmívavá od ucha k uchu. „Co si přejete?“ tak jsme ji vyložili náš problém. Vytáhly jsme ty naše papíry a dokumenty a najednou ona zbledla. Říká: „Prosím vás, nezlobte se. Mně se udělalo strašně špatně.“ Říkám: „Chcete pomoc?“ „Nenene, já jenom musím na záchod.“ Říkám: „Tak my půjdeme ven čekat, tady si zamkněte tu kancelář.“ „Nenene, jen tady zůstaňte, já vám věřím.“. Zmizela. Hele, my jsme tam byly snad deset minut. Tak jsme si povídaly se Zdeničkou. Povídáme si, povídáme a najednou se otevřely dveře a tam přišla ta druhá pracovnice, která měla zpoždění a říká: „Obsluhuje vás tady někdo?“ Já říkám: „Prosím vás, vaše kolegyně asi před čtvrt hodinou odešla na záchod, že jí bylo špatně a ona nás nevyhnala ven, řekla, že tu můžeme zůstat. Můžete se, prosím vás, jít na ní podívat, jestli jí je dobře?“ Ona: „Jojojo.“ Odhodila kabelku do nějaké zadní místnosti. Vyběhla ven. Přišla, sedla si a najednou říká: „Pojďte ke mně, já vás vyřídím.“ Hele ona nás vyřídila během velice krátké doby. My jsme měly takový docela zašmodrchaný problém. My jsme obě věděly s tou Zdenkou, že by to ta paní neuměla vyřešit. Ona by to neuměla najít, to řešení, takže to Vědomí aby nám bylo pomůženo, ji vyhodilo ze hry. Tam si to odseděla na záchodě. K nám přišla ta správná paní, která byla zběhlá. Vy už to pak víte. Vy už to neřešíte. Pozor. To není jako tím, že já někam přijdu a polovina lidí odpadne, co by mi nepomohla. Tak to není. Ten člověk si tam taky zaplatí. Něco si odžije, ale takhle to pracuje. Je to nádherná souhra.

Teď se vrátím k té kůži ještě. Já jsem zažila totiž loni v Košicích, kdy tam dvě ženy, které se zabývají kosmetikou od té doktorky Nony, to jsou ty prapůvodní bakterie, které tady byly a využívá se i mořská voda v těch přípravcích, tak ony nám řekly, že nám udělají masáž. A já jsem měla takový vjem, kdy ty dvě ženy byly z toho úplně hotové, protože já jsem nic o tom nevěděla, o té kosmetice a ony mi natřely tu mast na tělo, masírovaly a najednou jsem zažila vhléd dovnitř, kdy jsem věděla, jak moje tělo byl vlastně kanál páteřní, najednou se všechny buňky začaly třást jako hladoví vlci. Jako když zvíře má hlad. A veškeré to, co přišlo, ty minerály z toho, co se mi natřelo na kůži, okamžitě potom skočily, zhlitly to. Já jsem úplně slyšela, jak to polklo, to tělo a lehlo, bylo nažrané. Já jsem jim to vyprávěla. Říkám: „Teď jsem to zahlídla, tak a ony z toho měly radost, protože ony i pak přiznaly, že se to učily, že vlastně to tělo se nasytí, ale opravdu jsem byla jak vlkodlak. Teda Iva byla jako vlkodlak. Takže, zkuste to. Já cítím, že by vám to mohlo pomoc, jestliže vám takto pomáhá pobyt u moře, tak to tělo bude mít málo minerálů. Pokud by mělo mít třeba i plísň, omezte veškeré cukry. To znamená mouky, protože kandida se živí cukrem a jakoukoliv formou sacharidů a tehdy vlastně máte úplně jinou hladinu PH v těle a můžou se tam množit i bakterie kvasinky, které napomáhají těmto stavům, a máte problémy s kůží. Tam se dá využít toho strašně

hodně. Ale hlavně buďte šťastná a vděčná, že to všechno prožíváte. Jakýkoliv odpor by vás zablokoval. Vy nejste tělem se jménem. Jste Vědomí. A jestliže se naučíte se správně starat o to tělo, přijímat všechny věci, uvidíte, jak vám je to všechno ku prospěchu. Jak se naučíte trpělivosti. Obrovské lásce. Soucitu ke druhým, protože si prožijete všechny ty své věci, které pak už víte, co prožívají i druzí.

„Dobrý večer, Ivanko. Ráda bych se vás chtěla zeptat, co to pro mě má znamenat? Ze soboty na neděli jsem se ráno mezi druhou a třetí hodinou probudila a nemohla jsem spát. A tak jsem tak přemýšlela o tom, že jsem vlastně Vědomí, čili část Boha, že bych vlastně jak Bůh mohla dělat, co bych chtěla, případně si i uzdravit tělo, domluvit svým buňkám, atd. a pak mi přišlo na mysl, nevím, odkud se to vzalo, že mě Satan propouští a mi vyhrkly slzy a blýsklo mi hlavou, že se mi bude po něm stýskat. V ten moment mi ukápla i nějaká slzička. To je vše. Jen jsem na tuto informaci zůstala tak trošku koukat a byla jsem jakoby paralyzovaná. Nevím, zda mi rozumíte. Má otázka zní. Co to bylo? Zda si se mnou hraje třeba mé Vědomí nebi si ze mě Satánek dělá prdel? Díky moc za odpověď, pokud vám to čas dovolí. Krásný večer. Karin“

Ano. To by mohla být prdel od Satánka, protože kdyby to bylo Nadjá, tak vás to nechá prožít. Já jsem taky jednou, v noci mě vzbudilo, kdy jsem byla jenom Vědomím. Sjela jsem vlastně do dutiny břišní a tam jsem se procházela a podívovala jsem se, jak nádherná jeskyně jsou moje útroby. A tehdy skutečně všechno, čeho se tam dotknete, najednou oživne, tak jako se zajiskří. To už je proces. Jestliže vám to přichází ještě přes mysl, mysl je ovládaná hmotným Vědomím, tak tam je ještě takové to lákadlo, které vás chce nalákat na tu touhu uzdravit si tělo a něco udělat. To uzdravení přijde samo. Jenom na doznění plateb. Pokud byste nepřijímali platby, budou zadrženy a v tom bodě budou dlouho trvat. Jinak to odezní velmi rychle. Proces osvobození od hmotné složky je velmi zdlouhavý a velmi namáhavý. Takže budete to muset skutečně vydržet a prožít si ten svůj východ z té hmoty.

„Milovaná Ivanko. Vím, že mnohé buňky řeší ve svých životech mnohé náročnější situace, a proto jsem dlouho odkládala svou otázku, abych zbytečně nebrala prostor pro ně ve tvém omezeném lidském čase. Dnes jsem ale opět ve stavu bezvládnosti nad svou hmotou a uvědomuji si, jak slova Vědomí skrze tebe mohou být v takové chvíli neocenitelné. A proto jak bude na to prostor a čas budu vděčná za tvou reakci. Snad pomůže i jiným. Když ale budou jiné, důležitější dotazy, nebo je dotaz příliš dlouhý či nevhodný na přednášku, budu spokojená i bez odpovědi.

Žijeme se svým mužem šest let v zapadlé vesničce, v divoké přírodě a budujeme si zde život, který ladí s našimi potřebami. S mužem máme hezký vztah. Milujeme jeden druhého navzdory svým „chybám“ a stejně tak milují i ostatní lidé, svět a život vůbec. Žiju ale v těle s ohromně silnými odpory. To, že je třeba věci přijímat tak, jak jsou, jsem pochopila

už dávno, ještě než jsem natrefila na tvé přednášky a tvá vzácná slova mi toto přesvědčení potvrdila. Dlouho před tím, v podstatě co si pamatuji, jsem ale trpěla obrovskými depresemi a záchvaty úzkosti se sebedestruktivními sklony a potýkám se s nimi do dnes. Jejich frekvence a délka je dnes vývojem mnohem menší, ale mám dojem, jakoby snad byly v poslední době intenzivnější. Nejdestruktivnější jsou ty, které se týkají běžných partnerských rozepří, kdy mé tělo reaguje až šíleným způsobem na negativní reakce partnera, na mé projevy u menších situačních krizí. Jedná se většinou o blbosti. U velkých věcí paradoxně zůstávám až zázračně klidná a soustředěná i tělem. Uvědomuji si, kdy a jak byly tyto reakce v dětství uloženy do programu těla, ale jsou tak silné, že ať dělám, co dělám, není možné tělo ovládnout a skončí zpravidla řvoucí jako zvíře, schoulené v koutku a mlátící se do hlavy. Já to jenom jakoby zevnitř vidím, ale neumím to zastavit. Pořád si omílám, že jsem si to zvolila, že souhlasím apod., ale obvykle se mi podaří tělo uklidnit až po mnoha hodinách tím, že si odsouhlasím, že odejdu a že budu žít v samotě a že uniknu tomu tlaku. Ono je to tak, když je možnost, uchyluji se ráda na několik dní až týdnů na jakousi dovolenou, kde se tělo regeneruje, nabírá sílu se znovu vrátit. I když rovněž tehdy nejsem sto procent času v dokonalém klidu, je to Ráj v porovnání s tím bytím a stejné situačky zvládám s nadhledem. Samozřejmě, že díky těmto odporům, přežívám celý svůj dospělý život chronické a zdravotní potíže. Pravidlem bývá, že se situace, které mě totálně rozhodí, přicházejí jako blesk z nebe zvláště ve dnech, kdy prožívám nádherné vnitřní ticho. Je to tak, že nemá smysl vše, co s mužem máme, opustit a že život o samotě by měl být méně destruktivní? Že se to bude opakovat jenom jinou formou? On chce být se mnou i navzdory mým záchvatům, ale nedokáže mi pomoci. Už jsme to probírali a víme, že by přijetí, to je žádný odpor vůči mým projevům z jeho strany, pomohlo. Někdy se to i trošku daří. Tehdy se sevření uvolní a záchvat se nerozvine. Ale většinou je to naopak. Je mi jasné, že co se dělo a děje v mém těle, tak či tak, zaplatím, ale nedá mi nehledat cestu, jak se připravit na příště, abych zůstala duchapřítomná a jaksi předešla té zbytečné destrukci naší hmoty. Víím, že bych měla respektovat jeho nepřijetí, ale zase znovu sedám Egu na lep a v záchvatech prožívám absolutní hrůzu, když jsem v jeho odmítavé fyzické blízkosti. Neumím si najít přesné znění otázky. Asi jenom potřebuji slyšet tvůj vhled. Tvoje odpověď by asi byla ve chvílích jasnosti zbytečná, protože víím, že mám ještě žít a neřešit a nehodnotit. Ale ve chvílích bezvlády by přímá slova Vědomí z jiného těla mohla být nápomocná. Proto jestli se najde chvíle k vyjádření, budu mít alespoň malou berličku, když se peklo zase rozpoutá.“

Tady může být hodně podmínek. Jednak když moje tělo udělá takový záchvat. Vy si potřebujete s tím mužem sednout a vysvětlit princip. Jestliže oba posloucháte, měli byste z toho pochopit určitě alespoň teoreticky. Vždycky je prvotní Vědomí. Vědomí je

vaší realitou. To znamená, že u obou dvou oblečené tělo, dělá pouze děje, které vám nepatří. Tedy když budu vidět partnera, který bude mít takový záchvat, bude mi absolutně lhostejný, že ho má a budu koukat na něj s obrovskou láskou. To znamená v klidu, v přijetí. Jeho oblek se zkrátka kroutí a má třeba hysterický záchvat. Ale mně to bude úplně jedno, musím ale tomu jeho tělu říct, že mi to je jedno. Jinak tam je veliká šance toho, že on si bude vyčítat, že mě trápí. Proto je vždycky reakce toho těla, druhého těla, velmi důležitá, když on to přijme, aby vysvobodil to druhé vědomí. Za druhé, tělo vám předkládá, že jste špatná, když máte takové výstupy. A pozor, taky vám bude předkládat usilování o to se jich zbavit. Vy potřebujete přijímat děj takový, jaký je, bez přivlastnění si toho všeho děje, který probíhá. Tohle všechno dohromady potřebujete udělat najednou. Na to určitě budete mít čas. Pozor. I to, že jste tu napsala, že dnes Iva odpovídá a i to, jestli si to poslechnete nebo neposlechnete, je součástí děje vašeho osudu. A je tam zabudováno. To znamená, že buď se dozvíte informace anebo nedozvíte a i to tam patří a přejeme vám obojí. Přesně podle toho, jak je nastaveno.

Ano, tak jak jsem v Trnavě teď vyprávěla, že vám nepřísluší ani zásluhy ani vlastně věci, které se vám nepovedly, ty vám nepatří. Uvědomujete si, že tady je celé vaše Vědomí Vědomím společnosti. To znamená, že jestliže se vám něco nemá povést a má se to povést druhému člověku, tak je to vaše Vůle a jestliže vy za ten jakoby neúspěch si činíte výčitky, tehdy se zapojuje do hry děj hmotného Vědomí, které vám bude opakovat věci. Vy si to vlastně programujete. A už je nastaveno, že to tak budete prožívat, protože je nutné, abyste se považovali za hmotnou složku. Nejste.

Já si pamatuji, jak jednou mě děsilo moje Ego, když jsem neměla několik dní práci. Doma hypotéka, dvě malé děti. Otvírala jsem dveře na dlouhou chodbu v Teplické poliklinice, kde všechny ty dveře mi řekly: „Dnes nejsou otisky.“ Už asi několikátý den. A teď se ozvalo Ego: „Chcípneš hlady i s dětmi. Seberou ti přístroje.“ Samé ty hrůzy...já jsem říkala: „Hele, ještě to není.“ „Jak to, že oni mají ty ostatní laborky práci a ty ne?“ Já říkám: „Podívej, já jsem měla minulý týden. Vydělala jsem přesně, kolik jsem potřebovala. Jsem spokojená. Vždyť i ve druhé laborce sedí ženské, které jsou třeba samoživitelky a teď jsou na řadě ony. Jen ať se také nasytí a napojí, a také si zaplatí své dluhy. Já nemůžu po nikom chtít, abych já měla víc a druhý míň. Tedy přesně to, co se odehrává je moje Vůle a já to tak chci. Proč bych se měla kvůli tomu škrtit. Nepřát něco druhému člověku. A na jeho úkor žít.“ A v klidu odcházím z té chodby, a najednou se v těch posledních dveřích, u paní doktorky Vrané, otevřely dveře a Jarmilka, její sestra, volá: „Ivanko, vraťte se. Teď přišel pán, paní doktorka mu bude brousit dvanáctičlenný most.“ A bylo vyděláno. Tak přesně takhle to pracuje. Vy jako Vědomí si nadělíte úplně všechno, ale když podlehnete té iluzi, že vám někdo něco krade, že vám někdo ubližuje, tak se to děje. Je ve vaší Vůli žít to, to znamená buď svobodu anebo vězení.

„Já bych se chtěla zeptat, protože asi dva roky pozoruji, že se mi ztratil čich a ztratil se mi jen v pravé nosní dírce. V druhé funguje. U lékaře jsem byla. Řekl, že je všechno v pořádku. Tak to nechávám být. Ale zajímalo by mě, jestli to je změna těch smyslů.“

Je to možné. Abys zachovala klid, tak když sis, za prvé, ověřila u doktora, že je všechno v pořádku, tak bych si tam našla i víc důvodů. Ono je vždycky lepší si to Vědomí jakoby podporovat v té míře. Takže třeba se raduj, že neucítíš smradu. To zní blbě, že jo? Já jsem se stala za tu dobu, co jsem tady vlastně žila, těch skoro 59 let, tak jsem se stala takovým obrovským optimistou, kdy neumím vidět v něčem něco špatného, ale je to někdy tak extrémní, až je to obrovsky směšné. Ale vždycky se tomu člověk zasměje. Takže, prosím tě, hlavně, že nepřicházíš o nějaké věci.

Ted' jsi mi připomněla nádherný příběh zvěrolékaře. Jestli znáte toho Angličana, tam je krásný příběh o jednom pejskovi, který příšerně smrděl, jak prděl. A jeho majitelkou byla nějaká hraběnka, která s tím měla problém a paralelně s tím jak starší pán přišel o nějakého svého miláčka psa a byl nešťastný a ho vlastně napadlo, že jednou u něj byl na návštěvě a byl tam strašný smrad. A on zjistil, že ten pán nemá čich. Ta paní by musela toho psa utratit, takže on tam spojil osudy těch lidí a všichni byli spokojení. Pes měl hodného pána. Nemohl ho ani cítit a paní hraběnka se mohla přijít někdy pomazlit. Takže využívat výhody těchto věcí. A to jenom tak jakoby na zasmání. Pokud je vše takto v pořádku, tak není důvod.

„Ivuško, prosím tě, Emička má asi od tří let atopák, ale má ho strašně malinko. Vždycky na podzim strašně malý flíček. Mažeme to a zmizí to za tři dny. Ted' se jí to zhoršilo. Celé léto neměla nic. Ted' se jí to zhoršilo na jednom místě a nemizí to. Mažeme, mažeme, nemizí to vůbec. Ty jsi mluvila ted' o tom atopáku. Já jsem dostala od Darinky na vyzkoušení tu Nonu, tak jí to s tím teda zkusím máznout, ale spíš bych jako chtěla, jestli je to moje nebo její nebo je to moje, že něco mého tam je.“

Tak jenom zůstaň v klidu a přijímej to. Zkrátka musíš brát věci tak, jak jsou. Tohle to je důležitý postup. Takový ten přílišný strach o dítě a ta představa, jak by se to rozrůstalo, ta bude podporovat hmotu na její složce Vědomí. Vy jste všichni spojení. Vy jste jedno. Ta hmota se tak rozdrobuje a pomáhá si v odporech. Uvědomte si, že my jsme jediné Vědomí, které se přikrylo jedinou hmotou, ale považujete se za obrovské množství různých hmot, a proto vlastně celá ta historie, ať filozofie nebo náboženství vede k tomu, abyste se učili odpouštět. Všechny útoky hmotného těla na druhou složku hmotného těla podporují ten děj. Takže, vy se učíte sbližovat a, de facto, je sranda, že na sobě máte oblek, který sám útočí automaticky, jako automat, na vás v druhém člověku. Takže přehlížet ty útoky, nejsou vaše. Ty jsou nastavené. Nastavili jste si je proto, abyste byli obrovsky odolní a uměli odolat těmto nesmyslům, které tu jsou. Proto vám pomáhá obrovsky optimismus, kdy tomu svému tělu, které vám nepatří zrovna tak, jako vám nepatří druhá hmotná složka, zdánlivě, tak mu musíte domlouvat s tím, že „on je dobrý, on není takový blbec, jak mi říkáš“. Ano, zmírňovat, zmírňovat a fakt budete zažívat krásné věci. Krásné věci.

„Dobrý večer. Nedávno u mě spal synovec pět a půl roku. Bylo to poprvé a v noci šíleně skřípal zuby. Ptala jsem se potom sestry, jestli to tak jako běžné, tak říkala, že ano. Co by to u tak malého mohlo dělat. Co s tím?“

Tady je křeč v komunikační čakře. To je pátá úroveň. Takže tam se buď odehrává něco na úrovni rodičů, nebo někde v rodině, v okolí nebo i on, jestli chodí do školky, může tam někde špatně komunikovat. Dá se to zmírnit. Pozor. Pokud to nechají ti rodiče být, nebudou se tím zabývat, existují takové nástavce. Já zrovna jsem z té stomatologické strany, takže, teda teď už ne, ale byla jsem. Protože tomu se říká bruxismus. Tam se třou zuby a vezměte si, že ten zub má nějakou strukturu. On má sklovinu a pak má dentin, a když v noci pořád, neustále ten člověk tak tře a tam jsou obrovské síly, tak on si velice brzo obrousí ty zuby do úplné roviny. Tam nejsou žádné jakoby prolákliny, či hrbolky, takže ta žvýkácí plocha se zmenší, protože ona tím, jak je různorodá a vyvýšená, tak má větší plochu. Ale hlavně to bolí. To je, jako byste měli obrovskou díru v zubu. Tak se obrousí na ten dentin, který už bolí a je blízko cévám a nervům, takže se to řeší takovýma zvláštníma zkusnýma valama, kdy na noc si to ten člověk vezme a má to něco jako rovnátka. Tak to vypadá. Ale asi bych s tím dítětem více komunikovala a dozvěděla se ze zvědavosti, když už víte, o co kráčí, kde má nějaký problém. Tam je skutečně křeč na pětce.

„Ivanko, já teď, prosím tě, předcvičuji jógu a teď se mi stalo, že při poslední meditaci cvičíme (a na konci dělám takovou tu meditaci uklidňující), a teď se mi při poslední meditaci v úterý stalo, že když jsem to dokončila, tak jsem se úplně rozbředla. Já nebyla schopna vůbec si sednout a jako ukončit to cvičení a to se mi nikdy nestalo. Co se mi to stalo?“

Tam se ti jenom uvolnil nějaký blok. Vy si ani nemůžete upamatovat, co všechno to tělo za zážitky drží. A když uplyne určitá doba, tak každý ten blok má spouštěč časový ve vybití. A může to mít takovou reakci. Třeba sis něco uvědomila a ani to nedokážeš zachytit.

Pamatujete na Brno, tuším, v roce 2013.? Tam, uprostřed toho povídání, paní začala úplně hýkat. To se najednou rozváže blok, a ten hodně jede a ten člověk třeba i křičí a strašně se mu uleví. Úplně vidíš potom do sebe, jak se ti rozváže fakt uzal. To vypadá jako uzal na niti nebo na nějaké šňůře. Přijde obrovská úleva. Takže se ti něco mohlo tímto způsobem jakoby odbourat. Já u té jógy dneska už považuju spíš za lepší, když pozorujete tělo, abyste pozorovali, kým jste a kým nejste. Je to lepší, než vizualizace. To rozhodně. Proto se budou teď lišit i učitelé jógy, kteří budou inklinovat ještě k metodám 3D a pak k metodám skutečného Vědomí, ale to už je o tom záležitosti vás, komu jaká jóga vyhovuje a v čem se ještě vlastně pohybujete. Tady došlo k nějakému rozvázání.

„Ivanko, já mám takový trošku úsměvný dotaz. Až tady jednou na planetě 5D zůstane těch osm procent z 5D, poznají to, budou to vědět mezi sebou?“

Za prvé jim to bude úplně jedno. Člověku 5D vůbec nevádí, jestli je vedle něj 2D, 1D nebo kolik D, zkrátka tomu je to lhostejné. Proto jsem vždycky říkávala, že jestliže člověku je jedno, kde je, jestli je ve 3D nebo v 5D, tak už jste automaticky v pozici té

vyšší. Vám nezáleží, kde jste. Vám je dobře tam, kde jste. Ale hlavně, ono vy to ani nepoznáte v tom smyslu, protože se budete pořád množit. To znamená, budou se rodit další děti, takže ten život pro vás bude pořád jakoby pokračovat dál. Ono se to nezdá. To je jenom proto, abyste viděli, já jsem vám potřebovala odhalit jenom ten proces, jaký se tady teď odehrává a on je docela složitý, protože jak říkala támhle paní v té otázce, že dneska je opravdu hodně dramatická doba.

Já si pamatuji, když jsem byla ještě s Jiříkem, před dvaceti, pětadvaceti lety, tak holky vždycky říkaly, že je strašná sranda se na nás dívat. Večer jsme každý měli knížku u postele. Já jsem tam měla samé takové ty lehké věci a on byl vášnivý stoupenec takových válečných stavů, takže druhá světová válka a první světová válka, takže my jsme byli jak čert a anděl. Ve srandě nás holky tak pojmenovaly, ale my jsme si z toho oba dělali velikou srandu. Smáli jsme se tomu, protože Jirka u mne viděl a občas se mi s tím i svěřil, protože on, když pak byl se mnou, tak zažíval neskutečné věci. A právě v tom přijetí zažíval se mnou zázraky. Třeba někoho neměl rád v práci. Byl tam pán. Já nevím, jestli jsem to někdy vyprávěla. Strašně ho tam štvál ve strojírnách, kde pracoval, jeden chlap a oni si oba dva lezli obrovsky na nervy. A on mi o tom pánovi furt vyprávěl. Když něco v práci člověk řeší a přijde domů a teď.... On nebýval Jirka protivný, on měl krásný humor a já jsem pak viděla, že ho něco trápí. Tak říkám: „Co se ti děje?“ A on: „Máme tam takového jednoho vola.“ Já říkám: „Nepovídej, jenom jednoho? To můžeš být rád.“ Já jsem se snažila vždycky zmírňovat všechny věci. A teď mi řekl i to jméno, dejme tomu, že se taky jmenoval třeba Jirka. Já říkám: „No, podle toho, co vyprávíš, tak to nevypadá dobře, ale třeba Bůh ví, co prožívá.“ Tak jsem se to snažila zmírňovat. A on: „Nenene, to zkrátka je v něm.“ Hele my jsme za dva dny šli spolu, to byly Vánoce a my jsme šli pěšky od jeho rodičů a šli jsme přes Barboru s Betynkou a ta Betyнка tak hupsala a hupsala a najednou za křovím seděl rybář a Jirka říká: „Já se skočím támhle vyčůrat.“ A šel a já jdu, Betyнка hopsala a hopsala a přihopsala k tomu rybáři a říkám: „Ježíš, prosím vás, nezlobte se, ona vám tady ruší ty ryby, že jo?“ A on říká: „To nevadí“. A tak se na mne usmíval a dali jsme se do řeči a mezi tím přišel Jirka. A já jsem viděla, jak mu ten obličej ztuhl. A pán, v úžasném úsměvu od ucha k uchu, já taky a tak jsme se hihňali. Já říkám: „Představ si, tady ten úžasný...“ „My se známe.“ On potom mlčel až domů. Neřekl mi to. Až doma mi řekl, že to byl ten vůl. Já říkám: „Vy ale máte v práci usměvavé voly.“ Takže ano a tam se mu děly takové věci, kdy viděl, že vlastně lidi, které on viděl velice negativně, když jsem tam přišla já, tak oni byli úplně jiní. A začal si všímat těchto věcí. Když někomu předvádíte takové to maňáskové divadlo, tak on se lehce dokáže natáhnout zpátky. Ono to pak takhle pracuje. Takže, když tady máš hodně negativních lidí a podléhají té nelibosti, tak jsou stahováni, ale ten, kdo si dovede uchovat svůj optimismus, kolem toho člověka je pořád Světlo. Pořád dobře. A pak už kráčíte životem, všechno je pro vás sranda a vy obrovsky ulevujete těm, co vás jenom z blízkosti pozorují. Jsou různé varianty, ale jste obrovsky úlevným transparentem, který hlásá dobré časy. Vy jim předvádíte, jak se k tomu mají lidé stavět. Takže tady ten chaos se pak takto protáhne do těch 5D a bude tu nádherně, až tady budou takové všechny Adamcové.

Já jsem nedáno zažila takový trošku malý údiv, protože jsem se setkala s jedním človíčkem, který poslouchá dost dlouho, přesto měl názor, že by se měli scházet jenom

ti Ivankoidní. Takže vidíte, tam ještě je neporozumění. Uvědomte si, že když já jsem vaše vlastní Vědomí, tak celá planeta je Ivankoidní, protože ona má své Vědomí. A ten, kdo by si myslel tohle, tak vůbec neví, o čem mluvím. Ten tomu neporozuměl a ještě si bude vybírat, kdo rozumí víc a kdo méně. Tak se chraňte toho mluvit o Ivankoidech. To je jak homoidech. Takže naše společné Vědomí je Duch a ten má každý člověk. V každém člověku jste ukotveni vy. A nikdo z toho člověka to nemůže vyhnat. Je to jenom obaleno krustou, která se nechce poddat. A když budete trpěliví, tak tu krustu zvládnete, jako jsem teď vyprávěla o tom Rafíčkoví, jak zdolává souseda z protější restaurace. Já sama jsem v pěti letech sedávala u nás před barákem a volala jsem na souseda, který byl strašně plachý a stydlivý: „Dobrý den.“ Pětkrát, než byl schopný mi odpovědět, takže vlastně ten Rafael dělá úplně stejné věci, jako jsem dělala já a opravdu ti lidé se měnili.

Bylo fajn tady zase s vámi být. Zítra budeme pokračovat na Kladně. Budu se zase těšit.

Iva Adamcová – Kladno 3.11.2017

Vítám vás.

„Ivanko, Karmu nemáme my jako Božství, ale má ji naše tělo, které je dopředu pečlivě vybráno jako to nejlepší, abychom v daném životě mohli odžít přesně to, co potřebujeme pro naše učení.“

Ano.

„Chápu to tak, že tělo jsou:

a) geneticky předávané informace od předků

b) zároveň něco zažíváme v daném životě atd. a my si do takového skafandru dobrovolně vlezeme, protože ho přesně takový potřebujeme. Snad tomu rozumím správně?“

Ano, tak je to správně. Protože vy vlastně v každém životě si umenšíte odpor, který si nosíte, který jste si oblékli na sebe, a vlastně s tím koncem se počítá. To je nastavené, protože nastavený máte celý průchod Duše. To znamená nezkušený Duch. To znamená, že se počítá s vaší mírou nebo koeficientem odporu, ve kterém budete opouštět tuto hmotnou složku, kdy odložíte své tělo se jménem a pak se čeká přesně na určený čas, na příhodný Osud, to znamená, který začíná tímto stejným koeficientem, který vám vyhovuje. A je to vlastně to, co jste nestihli a to, co ještě jste neprošli, tak je to přesně nastaveno. Je to vlastně jeden jediný život, což vy si neuvědomujete. On je načasovaný do různých typů hmot a různých charakterových vlastností, které vám v té chvíli vyhovují. To znamená, že vaše hmota má paměť do obrovské dálky. Až do vzniku Planety. Protože vy jste byli všemi těmi těly, které tam v minulosti jsou nastaveny a

samozejmě, vyučujete se vždycky poblíž všech podobných bližních. Takže tam je matka, otec, jste si všichni potřební až do doby, než naberete všechny zkušenosti.

Takže to pokračuje.

„A teď čirá zvědavost. Prožili jsme si spoustu životů. Byli jsme kameny, zvířaty, mnozí stále ještě jsou černí mágové, bílí mágové. Nasekali jsme v minulých černobílých mágovských životech odpory, které v daných životech nebyly ještě splaceny. Mám k tomu dva dotazy“.

„Za prvé. Platíme za ně v životech dalších? Znamená to, že si dobrovolně vybíráme přesně taková další těla, abychom mohli bývalé odpory doplatit? Je to opravdu tak, že i v současném životě můžeme platit za životy minulé? Zbytek je jasný. Přejde-li taková platba, přijmout a nerýpat se v regresích a nesnažit se přijít na to, co jsem to tady vymňoukl“?

Vysvětlím vám to. Netaháte si věci z minulosti k zaplacení. Ale taháte si věci, které nemáte objasněné. Takže se děj opakuje, abyste byli přítomní ději, abyste si prožili tu věc a každá ta věc je dobrá.

Víte, teď jsme zrovna měli procházku a bavili jsme se na takové hezké téma, protože já jsem kdysi zažila v Českém Krumlově návštěvu, kde jsem byla na přednášce. To jsem ještě klasicky přednášela. Už jsem vám to někdy, kdysi, vyprávěla. Spala jsem u jedné ženy, která si prožívala tragické období svého života, velmi náročné a žila v takovém prastarém, středověkém statku. A v té době se vy pořád vyvíjíte, vy si vždycky každou čakru potřebujete ještě doladit a každý rok je k tomu určený. To je záležitost časoprostorové křivky. A pozor, budete se vždycky vyvíjet, i když vypadnete ze 3D Vědomí, to znamená z hmotného Vědomí. Pak se vám bude vyvíjet sedmá čakra, osmá čakra, devátá čakra. Vy se pořád vyvíjíte dál. To je nádhera života, který vás tady čeká. A dokonce jednou opustíte hmotnou složku. Opustíte i čakerní systém, ale na to máte ještě dlouhou dobu. Na to ještě zapomeňte. Ještě si tady užijete. Ale jsou věci, které si zkrátka potřebujete prožít, protože třeba v tom 3D Vědomí, to je obrovská změna a tam ten člověk, který vás třeba prokleje, on si myslí, že mu to udělá dobře, že vás zničí. Ale uvědomte si, že on neví, že proklíná sám sebe. Základ je ten, že váš základ je jeden jediný Duch a to si potřebujete uvědomit teprve při odchodu do pokory, abyste nikdy nikomu nemohli ublížit a běžné na Planetě je, že lidé si opravdu extrémně ubližují, protože neví, že je to vlastně dožene. To znamená, že to, co udělám druhému člověku, budu zákonitě prožívat a pozor, to není, jako že nás dožene karma. Vás dožene vlastní útok sama na sebe v té pozici, že nevíte, že střílíte sama na sebe. A to je ten princip, který vy potřebujete pochopit. To znamená, že sklídíte každý svůj čin. Útok těla na zdánlivě druhou bytost a přitom existuje pouze jedna jediná a tou jste vy. Vaše skutečná realita vždycky byl Duch. Vždycky to tak bylo a teprve teď je doba, kdy to tak lidé pochopí. A toho se vlastně týká pochopení. Takže v bílé a černé magii se straší tím, že vás dohání karmy z minulých životů. Ono to tak, de facto, není, protože vždy si zapíšete v tom životě další, protože už jako děti jste schopni obvinít své rodiče ze špatného

chování a vybrali jste si je dobře, takže ten děj, ten proces, je správně nastavený a tam se píše další vzestup odporů, kterými musíte pokračovat a řešit je v dospělosti a ve stáří a při odchodu většinou to je tak, že vy vychováte své děti podle toho svého vzoru a oni vám potom přicházejí ke stáru darovat pochopení, že sklídíte, co jste zaseli. Jenom si vždycky musíte tu generaci počkat, než se to k vám dostane. Je to hezké.

„Za druhé: zaplatím-li v přijetí, ať je to za cokoliv, rýpat se v tom nechci. Nemůže se stát, že budu platit znovu, protože jsem to nepochopil, za co platím?“

Takhle to není. Vy zaplatíte každý svůj vlastní čin za útok. Když já si zaplatím svou platbu a přesto na někoho zaútočím, tak znova si vytvořím odpor těla a zase se bude proces opakovat. Procesy se opakují až do úplného vymizení jakéhokoliv odporu. To je potom stav Boha, kdy to tělo mlčí. Ale nebuďte vyděšení, protože to má svůj konec. U každého. A kdybyste měli jakýkoliv odpor k čemukoliv, děláte si to sami sobě. Je to zbytečné. Ale to pochopíte stejně v čase a vývoji. To pochopí každý člověk.

„Ivanko, Tomášovi i Fráňa Drtikol zmiňovali: „Dostaňte se za myšlenky.“ Zajímavé je i pozorování myšlenky. Ona pak sama na chvíli jakoby zmizí a pak to ucítíme. Je to blažené nic. Je to tak? Mnohokrát jsi zmiňovala, že už nemáš myšlenky. Je to ono? To nic, je to to Božství, to naše pravé Já a z toho nic se vynoří nádherná Blaženost. Je to to, o čem mluvíš? Děkuji. A.“

Ano, ale je to cestou velmi složitou. Cestou, která tady byla stanovená pro 3D svět, který víte, že už vlastně skončil. Jeho doba časoprostorové křivky skončila, přestože tady ještě žije velmi mnoho lidí a drtivá většina patří mezi hmotné Vědomí. Ale pozor, když už jsme u těch Tomášových a u toho Drtikola, tak to je dobře, že jste to zmínili, i když já bych o tom bývala mluvila, kdybych na to nezapomněla, takže o tom fakt mám mluvit, protože dokonce kdysi dávno Drtikol, on byl starší, než byli Tomášovi, když k němu chodili, tak dokonce on vlastně nabádal pana doktora Tomáše, že nemusí medítovat. To byla obrovská Duše, přestože on byl vlastně Budhista a touhle cestou nějakou dobu šel, ale propracoval se až do stavu, kdy věděl, že to není nutné a že vlastně děj je hotový. Ale tenkrát, v té době, ještě Planeta nebyla hromadně připravená, takže mu nikdo nerozuměl. A i Tomášovi vlastně šli tou cestou. Přesto tam prožívali odpory a museli do té doby odpory mít. Míla třeba byla známá tím, že byla vzteklá. Takže potom ke konci došla tou cestou do osvobození, ale zaplatila rakovinou, kterou tam prožívala, takže ten konec byl docela dramatický. Ale jinak ta jejich vývojová cesta, v té meditaci, byla správná. V té době nejvyšší vrchol, který tady mohl být.

A já jsem vám vysvětlovala, že myšlenky patří k DNA. Máte je nahanané ve svojí DNA. To znamená, že všechno, co se tam nahrává, vás nabádá. Vlastně problém je ten, že každý člověk si myslí, že jsou jeho. Takže on to chce. On to vymýšlí. A tudíž ta hmota vás má na háku, vás vleče. Já jsem to udělal, já jsem to vytvořil. Beze mě by to nebylo. Já se urazím, protože mi někdo něco řekl. To z vás tvoří to Já. Každý osvícenec ještě ty myšlenky zdánlivě bude vnímat, ale už ho nebudou iritovat. Už ho nebudou rozrušovat.

Už vás neovládají. Vy totiž víte, když tam přijde ta myšlenka, že ji neuděláte. Když je toho typu a nabádá vás k něčemu, abyste vlastně něčím poškodili sami sebe a zase byli ve vězení, to pak pochopíte, protože když tu myšlenku poslechnete a třeba odseknete druhému člověku, tak pak oni zvýší frekvenci. Máte tam výčitky. Kritizujete se. Nebo obviňujete toho druhého, že vás rozčilil, že vám to neměl dělat. To se zvýší a je to rychlejší. A vlastně princip cesty jogínů je ten, že oni usilují v těch dlouhých hodinových meditacích, aby se zastavily myšlenky a pak je najednou myšlenka, myšlenka, nic a stačí krátký okamžik a za ní už je Světlo. Za ní už je Blaženost. Když se pak zastaví myšlení, tak je to nádherné. Toho se vlastně využívá při sexualitě. To jsem vysvětlovala na základních přednáškách. Protože v okamžiku vyvrcholení při sexuálním aktu v té hlavě nemáte žádnou myšlenku. Tam je jenom Blaženost. Je toho využíváno k tomu, že lidstvo nevymře, protože se dostáváte do toho stavu. Dřív samozřejmě hned ze všeho všechno bylo. Dneska už máte různé antikoncepce a chráníte se a berete si to jako zábavu a potěšení, ale zase vás to na druhou stranu, když by to člověk přeháněl, by vás to vyčerpávalo, unavovalo by vás to, ale už by vám to neposkytovalo takové potěšení. Vy tu míru máte vždycky mít, zlatou, střední cestou. Ano. To, co je za myšlenkami, to obrovské Světlo, které neútočí na nic. To ticho, to jste vy. To je váš Guru. Váš Bůh a zároveň vy. Když jednou odložíte tělo, to už jsem nedávno taky říkala, budete vědět, že ten, kdo vám ukradl něco z kapsy, jste byli také vy, ale v jiném kabátě člověka druhého. Ten, kdo vám chodil za ženou, jste také byli vy. Tady vidíte, že ta žárlivost a všechny druhy těchto egoismů, jsou nesmyslné, protože vy sami sobě všechno děláte. Váš Duch si objednal i skutečně děj třeba nějakého muže, který vám chodí za ženou, aby vy jste se naučil neútočit na sama sebe ve druhém lidském těle a přijmout v pokoji osud takový, jaký je a je to vaše vůle. Takže veškeré děje jsou připraveny k tomu, abyste je přijali. A odmítli útok vašeho těla na to, co se děje. A tady právě při tom přijetí se snižuje frekvence těch myšlenek, které vás nabádají právě k těmto útokům, abyste byli rozdělení, abyste nevěděli, kdo jste.

„Milá Ivanko. Velice tě zdravím a za vše, co pro nás děláš, ti děkuji. Jsem ráda, že mi bylo dopřáno se s tebou a učením, které nám předáváš, setkat. Prosím o odpovědi na mé otázky.“

„Za prvé. Jaký je rozdíl v umírání u člověka s čistým svědomím a u člověka, který je tlumen při nemoci opiáty?“

Jednak, pokud máte čisté svědomí a opravdu jste nikdy neudělali nic v tom špatném slova smyslu, to je u každého člověka 3D, je to pouze iluze. Jsou různé stupně čistého svědomí. Vy to víte, protože třeba někdo bude hájit své čisté svědomí tím, že udělal to, co musel a ten člověk si to zasloužil. Pozor, tohle není čisté svědomí. Je to vždycky útok na sebe. Takže jsou různé charakterové vlastnosti u každého člověka a on si na tom stojí, ale když se dostanete do stavu, kdy už budete nestranní a budete i vy i ten druhý, ta protistrana, která tam s vámi o něco jedná, hraje si a budete velmi nestranní, tak pak jste skutečně s čistým svědomím, jestli teda jste byli v právu nebo ne. A jste schopni se omluvit nebo to neudělat. Tam je potom čistota. Takovému člověku se umírá krásně. Pozor, pokud budete umírat s látkami, které vám utlumují třeba bolesti, a budete mít

také čisté svědomí, to se také může stát, protože jsou různé platby za různé jiné věci. Vy jste třeba do nedávna nevěděli, že lítost také patří k egoismu a také jste to považovali, že máte čisté svědomí a přitom jste plakali nad někým a nechtěli jste někoho pustit. Takže ono je to strašně složité prohlédnout do jaké míry ten člověk „čistotu“ v sobě má nebo nemá. Ale prosím vás, nebojte se těchto věcí, protože tady jde o to, aby ten člověk, který umírá, moc netrpěl. A pokud máte prostředky při tom umírání i k tomu aby se část mohla odložit i je to v plánu osudu toho člověka, a má se toho využít. Je zbytečné, abyste křičeli jak zvířata v hrozných bolestech. A i to samozřejmě dopřejete nejenom svým bližním, ale i zvířatům. Jestli máte třeba doma někdo pejska anebo kočičku a víte, že je teď zapotřebí ho i uspat, nějakým způsobem zamezit tomu, aby netrpěl, tak se to udělat má. To v bílé a černé magii někdy jsou stavy, kdy ti lidé odmítají cokoli. Ve snaze aby si neporušili duchovnost, takže bacha na to. To jsou fanatismy, které vůbec nejsou pravdivé. Bílá magie a černá magie vytváří obrovské odpory v různých stavech, co považují za dobro a zlo a teď si to tam třídí podle těch komůrek, podle toho, v jakém tom vývojovém žebříčku jsou. Tak na to nedejte.

„Ivanko, v kalendáři pro rok 2015 píšeš: „Při nepřiměřeném otevření čaker dochází otevření pozornosti jedním směrem, například na sex druhá čakra. Neudrží se Božská energie.“

Ano, vy se tam vybíjíte. Třeba ten, kdo by hodně používal druhou čakru a vybíjel by jí při sexualitě, tak nebude mít energii na to, aby pochopil svůj život a vyvíjel se. Protože sexuální energie je ta samá energie jako energie vašeho vývoje. Vaší Duše. Souvisí s Kundalíní silou a pokud vy máte na své pochopení všech věcí mít sílu a energii a budete ji neustále vybíjet dennodenně několikerým vyvrcholením, tak zkrátka budete tak unavení, že se povleče životem a nepochopíte to. Ale to už máte nastaveno v životě.

Ano, každá čakra má stav střední cesty. K Bohu se dostanete zlatou, střední cestou. Na to nezapomeňte. Proto každý fanatismus je nebezpečím. A každá čakra má být přiměřeně velká. Vaše Božství se nedostane do hmotné složky vašeho těla a vašeho jména tehdy, kdy tu vám vrhne odpor, který čakru sevře. Tehdy vás tělo nepustí jako Božství do těla anebo ji zase otevře a vy se zase neudržíte, takže ji zase ztrácíte tu samou energii, protože to jde ven z toho těla. Takže vidíte, že zlatá, střední cesta, je vždycky tou nejlepší variantou a pokud ten člověk a tamto rozepisují na těch základních přednáškách ve Starých Křečanech, co znamená ten fanatismus, kdy se hodně ta čakra otevře a kdy zase blokuje to tělo tím, že mu podlehnou a ono udělá tu křeč a sevře se. Při obojím stavu nastává potom bolest nebo nemoc, ale hlavně se opakují děje, abyste se to naučili, abyste se unavili těmi ději a konečně tyto nesmysly odložili.

„Nastane situace, kdy se vrací energie zpět třeba přes děti nebo partnery. Prosím o vysvětlení.“

Ano, to je různé, podle toho, jaký děj tam máte. Když nebudete umět, třeba dejme tomu, dcera odsoudí matku nebo syn odsoudí otce za to, že třeba teď plácnu, měl toho druhého rodiče o hodně staršího a třeba cholera. Věřte mi, že až přijde čas, tak to dítě si najde podobného partnera, aby pochopil toho rodiče. Nebo cokoli odsoudíte ve

svém okolí, tak pak to vaše tělo dělá. To je nastaveno na ten čas, kdy odcházíte do pokory. Takže si dávejte pozor, i co hodnotíte, protože dneska i ohodnocení je vlastně jakoby odporem. Neberte to fanaticky. Nesmíte tam mít takovou tu negativní emoci, jinak si můžete říct, cokoliv chcete. Egoismus je vlastně zaznamenaná v poryvu. Slovo Božským se stává tehdy, kdy vy necítíte žádnou negativní emoci. Tehdy je Božské a upravuje, když se vyřkne toto slovo, DNA ostatních lidí. Proto když mluvím, tak cítíte buď brnění anebo je vám špatně a jdete se vyzvracet, protože podle míry toho, co pochopíte, dochází k úpravě hmotné složky. Duch vždycky vládne hmotě. Vládne hmotě vaší a pozor, i vaší ve druhých lidech a zkuste si představit, jaký svět bude jednou nádherný, až tím Božským slovem budete jednou ovládat veškerou hmotu Planety. Nebudete mít dostatek představivosti o tom, jak to bude pracovat. Bude to opravdu nádherný svět. Ale napřed se musí využít tak zvaná křeč hmoty, která se teď odehrává, protože teď je opravdu mnohé horší na světě. Pro vás ne, vy si budete už tak jako hopsat tím životem v ulehčení a už líp, protože už znáte některá pravidla. Máte na to svůj čas, ale ostatní teď prožívají obrovská dramata, protože víc to tělo běsní a mnozí i třeba dnes vy, když jste odložili nějaké zvyky, některé se vám mohou vracet.

Mně nedávno psala paní, že ji každý považoval za slušného člověka. To už pozor, to už je to, co řekne svět o mně. Tam už je to nastavené. A najednou začala mluvit jako dlaždič. Já jsem říkala: „Hele, zaměř se na to, tobě musí být jedno, co si o tobě kdo myslí. A tak si s gustem zanádej a uvidíš, ono to odpadne. Tělo to už nebude využívat k tomu, aby tě svázalo do pozice hmoty se jménem.“ Všechno, co vám bude jakýmkoliv způsobem překážet, toho tělo bude využívat. I kdyby to bylo třeba mlaskání nebo šfouření v nose, jo to taky, fakt úplně všechno.

„Obrové pak byli na Zemi v těch dnech, když vcházeli k dcerám lidským. Ony rodili jim. To jsou ti mocní, když z dávna byli muži na slovo vzatí. Šestá kapitola Genesis. Prosíme, co tento citát znamená? Velice děkuji. Jaroslava“

Jaruško, každá planeta, která se blíží vývojově, ale to jsou teda tisíce let, desetitisíce let, tak je vždycky navštěvována, protože vesmír je jedna jediná rodina, jedno jediné Božství, takže ty planety si pomáhají. Což dneska samozřejmě teprve začnete zjišťovat, protože se vám teprve nyní sjednotí Vědomí, budete Božským Vědomím celé planety. Teprve tehdy jsme osvobozeni. Ony ale na nás, ty vyšší planety, samozřejmě čekají, ale navštěvovaly Zemi už v dávných dobách. Je s tím počítáno, protože by vývoj člověka trval o mnoho déle. A ono je to v principu, jako když vidíte buňku, která má jádro. To jádro je stav 3D, kde se připravují všechny děje teprve v té budoucí uvědomělosti. Tam se rozvíjí svět té buňky. Takže ta buňka spolupracuje i to jádro spolupracuje s tím dalším větším tělem té buňky a naopak. Tam se pak rozvíjí celý děj. Takže, my jsme skutečně urychleni ve vývoji. Nepřemýšlejte o tom, to jsou zbytečnosti. Teď se dokonce bude nacházet spousta důkazu o tom, že je jiná časová historie lidstva. Že to je mnohem starší a jiné. Budou se nacházet důkazy, ale vy máte žít teď a tady. Žijte si ten svůj život. Neotáčejte se hodně dozadu a nekoukejte zase moc dopředu. To je zbytečné. Tam by tělo využívalo třeba strachů, co bude, anebo z minulosti nějaké důkazy, taky bývá ze strachu, když si chcete furt něco dokazovat. To je zbytečné. Máte za ten den tolik úkolů

a tolik práce a pozor, práce v mezilidských vztazích hlavně. Smířit se opravdu s rodinou, s přáteli, vyjít vstříc společnosti pro tu práci, abyste udělali, co se od vás očekává, aby byla dobrá. To stačí. Hodně lidí ve 3D bazíruje na své inteligenci. Pozor, inteligence je, nechci říct, ona je důležitá, ale je důležitá pro roli toho člověka, jestli jste inženýrem anebo doktorem, cokoliv tady děláte. Důležitější je moudrost neboli vlastně emocionální inteligence, kterou získáváte počtem inkarnací. Ty jsou mnohem důležitější. Znam mnoho lidí, kteří jsou velmi chytrí, ale po té lidské stránce jsou cholericí. Oni jsou hodnotní skutečně jenom v té práci, když počítají ty své výpočty, ale jinak s nimi nechce většinou nikdo nic mít, protože se bojí těch reakcí toho člověka, který něco vyvádí. A většinou to je tak, že si prožijete potom v tom pozdějším stádiu život toho obyčejného člověka. Který toho vlastně moc neví inteligenčně, ale je velmi moudrý a dostává úplně všechno. Přesně v dobu, kdy potřebuje, dokonce i věci, které by si ani nemyslel, že dostane a vždycky mu z toho vlastního Vědomí, z toho celého klubka planety přijde pomoc, přesně od toho člověka, i kdyby to bylo z jakéhokoliv vědeckého oboru anebo přesně to, co potřebuje. To je právě ten zázrak obyčejného bytí. A vy už jste měli mnozí, jak se tak na vás koukám, protože znám ty vaše tváře a ty historie, možnost poznat, že to tak je. Tak si toho uživejte. Tohle je zázrak Jednoty.

„Ivanko, miluji člověka (dítě, partnera, kamaráda, rodiče), asi pro mnohé z nás stále není snadné zcela bez odporu přijmout, že by měl odejít, zemřít a už kvůli nemoci, nehodě, stáří. Především, jde-li o záležitost nečekanou, předčasnou. Učíme se od tebe, jak život přijímat se vším, co nám přináší, protože nám přináší přesně to, co si potřebujeme zažít. A lépe to naplánovat už není možné, protože je to perfektní, přesně takové, jaké to je. Rozumím, někdy se mi to daří žít. Záleží na zkoušce. Logicky se k takové situaci dokážu postavit, uvažovat, jak a kam se nasměrovat, abych uživila děti, splatila hypotéku. Jakou práci asi hledat. Jak vše dětem vysvětlit, abych dokázala zmírnit jejich bolest a dovézt nás všechny do času veselejších. Řeknu si, stejně mi nic jiného, než to, jak to nějak zvládnout, nezbývá. Logicky to mám zcela docela přijaté, ale uvnitř, emočně dokázat zpracovat pocity tak, že ucítím jen přijetí a nevytvořím už žádný odpor například tím, že ještě nechci, aby odešel, že mi bude chybět, že mám strach, jak to zvládnou a že na to nechci být sama. Vím, že to jsou pasti Ega, které nás zkouší. Vypnu-li mozek, cítím, že ty emoce jakoby naskakují samy. Jde o program těla. Je to tak?“

Ano, ještě potom budu pokračovat, ale tady k tomu chci říct. Ano. To máte nastavené, jenže pořád ještě se to nedaří takhle úplně prožít, protože si pořád nakládáte na sebe pozici hmoty. Vaše skutečná realita i toho bližního, o kterého jde, je ale Vědomí. A jestliže třeba váš muž je v takovém stavu, že je slabý, už vlastně tělo ho neposlouchá, bolí ho nebo rodič nebo dítě, když bude nemocné, uděláte pro to všechno, aby se vyléčilo, a nejde to, tak ani vy, ve stavu, když si představíte, že byste byli v tomto stavu, tak věřte mi, to tělo chtělo odložit a chtělo už mít konečně klid. Aby vás nic nebolelo. A právě takový člověk, který se umí jakoby přehodit, ty role, rád toho druhého propustí s obrovskou úlevou, protože ví, že se mu uleví a že jde domů. Nahoře jste doma. Proboha,

to jen Ego vám vnucuje pozici, že ta hmota je on a že v té hmotě chcete, aby zůstal, ale za tu cenu, že on bude trpět. To jsou blbosti všechno. Vy si chcete dělat dobře. Ne, vy ten celý život, když prožijete s tím člověkem nádherně, nebudete mu dělat žádné egoismy a naučíte se s ním spoustu věcí, pak jednoho dne přijde bod, kdy skutečně vám to bude „lhostejné“. To není lhostejnost, jako jste byli zvyklí dřív vnímat. To je absolutní respekt k času a k bodu v těle toho druhého člověka, který se dožil bodu, že ho může opustit a smí ho opustit, protože splnil svůj úkol vůči vám a vůči všem ostatním. A pak to je nádherný okamžik. Uvědomte si, že jestliže tohle to takhle udělám, tak já o toho člověka nemůžu nikdy přijít, protože moje tělo nehodí právě ten blok, že ho ztrácím, on není hmota, tak i když se ta hmota rozpadne, tak já přijmu ten odchod toho rozpadu té hmoty, tak on u mě zůstává ve Vědomí právě proto, že on odešel k Bohu, do fáze Boha a já taky, ale pokorou tady. A teď si zkuste uvědomit skutečnou realitu tady. Když ten člověk bude žít a vy vůči němu bude mít nějaké negativní emoce, tak vy k němu máte dál, než by odešel a všechno by bylo vyřešeno. Člověk 5D bude mít zpracované všechny bytosti na planetě, protože on nebude mít nic vůči jejich hmotné složce, která je obaluje. Nikoho nevidí špatného. Nebude kritizovat, nevdá mu zkrátka nic, nic se tam nebude odehrávat. On bude trvale žít v Bohu. Takový člověk neztratí, i kdyby ho opustilo dítě a žilo támhle někde v Tramtárii, už ho nikdy neviděl, protože on bude všechny ty negativní emoce přehlížet, o které by se to tělo tam snažilo, ví, že takový Osud je a přeje to tomu dítěti. Protože on je Vědomí a ví, že jestliže to jeho dítě to chce takto, takže to musí takhle proběhnout. Musí mu to umožnit. Nemůže nikoho vlastnit a strčit si ho do kapsy. A svázat ho ve skříni, aby zůstal doma. Tehdy to je i moje štěstí, že jsem umožnila tomu dítěti žít, jak chce. Takže tehdy vy jste spojení se vším dějem. Pozor, teď je speciální doba, kdy vy vidíte přes média i dramatické věci samozřejmě a to je právě ta křeč hmoty, kdy vám předkládá Satan odpory k tomu, co se děje v oblastech, kam vy se nikdy nedostanete. To znamená, že vy potřebujete ve stavu pokory se spojit i s Vědomím těch lidí, kteří dělají třeba atentáty nebo nějaké těžké věci, což je hodně těžké pochopit. Proto je tak silná ještě nálož a vrstva v bílé magii. Tito bílí mágové to ještě nechápou a je to dobře, protože oni si splňují svůj program. Takže tady vidíte, jak je důležité, že člověk 5D zkrátka žije přesně to, co žije a je to správně a neodpojí se od svého Vědomí veškerých jedinců na Planetě a pozor, zůstávají v respektu i ti s ním, co vlastně zemřeli. I s nimi je vyrovnán. Tam necítí nikdy nic. Nepocítí žádnou ztrátu při odložení jakéhokoliv těla. K tomu se jednou dopracují všichni na planetě, samozřejmě postupně tak, jak Vědomí bylo vstříkováno do dějů, tak zase bude vycházet.

„Pokračuji. Už jsem i zažila to tak jó a dovolila si připustit, že se to stane a prožít ten žal a strach. Odevzdat se, neprát se s takovými silnými protivníky, vybulet se a skutečně z toho vycházím jakoby čistější a s větším přijetím, než před tím, než do toho žuchnu zase po nějakém čase.“

Víte, ono vám Nadjá, ve spolupráci s egem, bude předkládat takové věci a vždycky to bude trošku úlevnější a úlevnější, ale já vám vysvětlím proces. Jestliže se tam dějí takové věci, tak je jasné, že nějakým způsobem to umenšuješ. Ale je jasné, že to asi má svůj důvod. Je zbytečné se bát jakéhokoliv budoucího osudu. Ano, máte děti. Nic se

nestalo. Vy máte řešit věci, které se samozřejmě stanou, akorát upozornit ty děti na nástrahy života. Pozor, osud je hotový. Neovlivníte to. A už tam píšete, že budete muset přijmout to, co se stane. Ano. Budete muset. Tak proč se seabemrskat? Jestliže je nastaveno, že jste přišla s velkým odporem k tomu, že byste měla někoho ztratit, tak to prožijete, protože ten odpor je základním odporem, který jste nedokázala přijmout, abyste našla sama sebe. Vy vždycky hledáte ucelenou vnitřní bytost. Sama sebe za lék. Takže pro vás se to bude dít. Pozor. Děj je stálý. Iva tady dneska sedí, takové odpory nemá. Ona by přijala cokoliv, pozor, i kdyby v té rodině probíhal děj, který se stane, Iva to nebude vnímat, protože je bez odporů těla. Pořád bude s tím jedincem, který odešel, takže ona to nezažije. Tohle je právě rozdíl mezi bílým mágem a Božským člověkem, který žije v pokoře, protože bílí mágové jsou ještě vypočítaví. Oni si myslí, že když to dělat nebudou, tak to nezažijí. To ovlivňují. Tak to není. Pak se diví, jak to, že se to pak někomu děje, když teda se o něm ví, že ty odpory nemá. Ne, ten člověk to nezažije. On už to nevnímá, totiž. Je pořád v klidu a v míru. On je totiž uceleným Božstvím, tohle je princip. Ti, co to nedokážou ještě pochopit, ti si budou myslet: „Ta si to nalhává“ To ego to tam krásně jakoby uzamkne. Tohle jednou pochopíte samozřejmě všichni. Ucelený člověk potom pokračuje na planetě ve vyšších vibracích, zůstává na ní. Ti ostatní, po dožití svých osudů, si musí ještě dojít do tohoto samého stavu pokory, takže oni ještě potřebují si prožít s odporem tyto věci, ale pokaždé, přesně tak, jak si to dneska hraje, vracíte se k tomu, tak je to vždy menší, menší a menší. Takže ten vývoj probíhá, i když byste to třeba neměla prožít, ale stejně to prožíváte, protože ty představy vám tam to ego hází a tam je vlastně trénink.

„Je to správná cesta? Mám prostě jen všechny tyto negativní emoce nechat proběhnout? Nepřikládat jim žádnou váhu?“

Ano. Ta myšlenka, že to přijde, využívá vaše tělo tvého jména Alena. Ví, že to tam máš, tak z tebe dělá Alenu. Hmota Alena ti hodí tento třeba testík, no a je z tebe hmota. Už se morduješ a už se bojíš a třeseš se a teď si to odbulíš všechno, pozor a všechno to zaplatíš. Tam budou bolesti rukou, možná astma. Každý člověk to prožívá někde jinde. Nebo kritika nebo strach na jedničce. Budou tě bolet nohy. To je seabemrskání. Až to přijde, tak si to prožiju. Vy vlastně si na tom tréninku poškozujete hmotné tělo a pak zase budete poškozovat u svých bližních, protože až vám zase nebude dobře, tak vás zase bude litovat rodina, kde budou probíhat všechny platby. To si myslím, že je zbytečné. Proč předpokládat, že mi někdo z rodiny zemře? Jasně, budou umírat. Budou umírat ti nejstarší. To je přirozené. Vy můžete přežít své rodiče, své děti, také se to stává. Takže to jsou různé varianty, které tu jsou. Pamatujete jako Bůh, ale nevíte to, jako člověk. A proto je to na tom krásné, když to přijde nečekaně, musíte to přijmout. Můj muž to taky zažil a říkal, že nebyl schopen jediného slova, že se otočil a šel si udělat kafe. Říkal, nepřišly žádné slzy, nic. Ztratil jsem dítě. To bylo velmi zvláštní. Ani jsem nechtěl pátrat po tom, protože ten chlapec byl vlastně zabit někým jiným, takže jsem ani nešel pátrat, kdo to byl, přesně se vlastně choval tak, jako já, když tenkrát, když byla ta Lucinka malá a já jsem okopávala tu zahrádku a najednou mi tam to Vědomí dalo takový úkol vyřešit. Takže tam jsem to vyřešila dobře a tím to lehlo. Kdybys řekla, Alenko, tomu tělu: „Jestli se to stane, tak to byla moje Vůle, že to mám prožít a budu

to muset přijmout, protože je to mým úkolem.“ A nedá se s tím nic jiného dělat, tak si počkám, jestli se to stane nebo ne a tím to lehne. Ale jestliže tam probíhají takové poryvy, tak je jasné, že to tělo zase za nějaký čas předhodí to téma, protože je zapotřebí, aby ses škubala.

„Nepřikládat jim žádnou váhu, protože popřít je nemůžu. To myslím asi ani není účelem a ovlivnit je také není možné. Učíš nás, že tělo musí lehnout samo, že vůlí člověka nic nezmůžeme, že životem bychom měli projít v co nejmenším klidu nitra a neztotožňovat se s emocemi“.

Pozor, negativními emocemi. To je rozdíl mezi všemi. Vám zůstávají v 5D pozitivní, teda souhlasné emoce. Na to nezapomeňte. Vy nemáte být stroj. Tím ještě nebudete. Ale odpadnou útoky. Útoky negativní emoce. Nic jiného. Ego je negativní emoce. Takže strach, že se něco stane. Ten strach z vás dělá člověka 3D, útočícího proti ději, který jste ale chtěli. Vy s tím potřebujete souhlasit, protože vy nejste ta hmota, která ho odmítá. Vy jste ten Bůh, který si na sebe oblékl ten Osud. V tom je veliký rozdíl.

„Ono to bývá tak, že na chvíli to vypadá, jako že jsem je všechny propustila, ale za čas se všechny mrchy vrátí zpět a přijde mi to někdy jako bludný kruh“.

Ano. Vy to určitým způsobem odmítáte a pak se to zase vrací. To tělo vám dá pokoj, až přijde ten návrh: „tak hele, trhni si, jestli se to má stát tak se to stane, tečka, je mi to jedno“. Ale jestli zase si to prožiju, zase si to odbulím, tak se to vrací.

„Chápu to tak, že jen logické přijetí nestačí. Je to třeba přijmout i emočně? Je to vůbec možné? Je to tak, že jednoho dne tam prostě žádná emoce nebude a my zůstaneme v údivu, že necítíme žádnou bolest?“

Ano, přesně tak to bude.

„Pak nezbyvá nic jiného, než být trpělivý a přijmout i to, že to teď nedávám, chápu to správně?“

Chápeš to naprosto správně.

„Myslela jsem si, že už si nemůžeme dovolit takové emoce, a proto to teď tady s tebou řeším, ale je fakt, že přijala, jsem-li to, že to prostě ještě nedávám, přišla taková úleva“.

Výborně. Naprosto stačí. Ano.

„Jednou jsi vyprávěla, jak k tobě při práci na zahrádce promluvil hlas, který se tě ptal, co bys udělala, kdyby ti někdo zabil Lucinku. Naprosto chápu tvou odpověď. Také by mi nestálo za to k tomu soudu dojít, ale mě by bolelo u srdce, kdybych přišla o své dítě i s Vědomím toho faktu, že vím, že je vše, jak má být. Zatím si nedokážu představit, jak by tak mohlo být trvale. Mít v sobě klid a přijetí. Snad možná po čase, když už tu ten

člověk není. Říká se, že čas léčí. Pak ano. Toto si představit dokážu. Ivanko, je to vůbec možné? Dá se toho docílit, kam míříme? Anebo je to tak, že taková zkouška, jsme- li už skutečně pokorní, nás ani nemůže potkat, takže takové emoce vůbec řešit nemusíme.“

Ano. Jakmile to lehne, to tělo to přestane mít. Jste vším a žijete v rodině Vědomí. To znamená, že toho, koho jste zdánlivě ztráceli ve 3D, tak toho neztratíte, protože on je Vědomím. K tomu vývojově dolezete. Samozřejmě pro 3D člověka je to nepochopitelný děj. Ti vás budou považovat za necitelné lidi. Nepochopí to. Ego to tam samozřejmě nastaví, takže vůbec vy, třeba dneska, už jste tak spokojení, že běžný člověk 3D, když se na vás kouká, tak vás považuje za blbečky. Jenom vy můžete ocenit to, jak je vám dobře. Co všechno z vás odpadlo. Jaké hnoje. Fujtajbl. Odletěly. Zmizely do propadliště dějin. Ano, tak se to dá nazvat. Je to úlevné, jednou zmizí i tohle. Tady jde o to, vlastně najít celistvé Vědomí. Takže vidíte, že v jaké iluzi žije celý svět 3D. Neskutečná iluze.

„Ivanko, bio rezonance. Wikipedie píše: „Objev jevu bio rezonance se datuje v polovině dvacátého století. První teoretický předpoklad vytvořil již Einstein slovy, že vše je energie. Pan Prince de Broglie pak dostal Nobelovku za dvojitý aspekt hmoty. Jednou jako částice a jednou jako záření. Druhý teoretický předpoklad toho jevu je objev elektrické energie. Princip působení frekvenčních generátorů na živé organismy popsal a praktikoval jako první Nikola Tesla. Tesla věřil, že elektřina je nejlepším lékem. Jeho objev posouvá až pan Rife, zvaný otec bio rezonance. Vědec a mikrobiolog. Vyvinul optický mikroskop. Došel k tomu, že elektrické a frekvenčně kladně vyvážené pulzy, dokážou mikroorganismy zničit nebo narušit jejich maskovací obal na membránách, který má náš imunitní systém. Po narušení obalu začne imunitní systém tyto mikroorganismy ničit a dochází tak k samovolnému uzdravení. Rifeho seznam obsahoval naprosto přesné frekvence patnácti tisíc různých bakterií, virů atd. měl stoprocentní úspěch, když demonstroval před lékařskou komisí léčení čtrnácti beznadějně nemocných pacientů, rakovina atd. Ke stejnému závěru došel i pan Bura. Jeho výzkum ukázal, že i zdravé orgány a orgánové soustavy vyzařují elektromagnetické vlny s charakteristickou frekvencí a frekvenční vzorkem, což čínská medicína objevila již mnohem dříve. Atd. atd. Následovali další. Na internetu je informací spousta“.

Za prvé:

„Je bio rezonance jednou z cest, která je povolena k léčení? Jednou z cest respektive léku? V některých zemích je bio rezonance součástí klasické medicíny a dokonce hrazena zdravotní pojišťovnou. U nás je stále brána jako alternativní léčba a mnohými velmi zpochybňována. Ptám se. Jestli i bio rezonance spadá do bílé magie? Zabíjí ty zlouny bakterie, viry, parazity, nemyslí si o nich, že to jsou zvířátka neškodná. I léky ničí viry, bakterie, parazity a spadala by do bílé magie pak i čínská medicína?“

Prosím vás, to je jenom úklid baráku. Uvědomujete si to? Jako když vydezinfikujete, vyčtete si chodbu. To je všechno. Dříve jste si připadali, že nevíte, kolik procent, kolik kilogramů v sobě nejste vy. Kolik tam máte různých plísní, bakterií, virů, já nevím, čeho všeho. Vždycky to lidské tělo mělo a tím jak dneska vidíte více do nitra hmoty, tak zjišťujete, jaké sračky si nosíte vlastně. A ono se přijde na hodně věcí. Vy budete umět opravovat ta hmotná těla. Duch bude ovládat hmotnou složku. Tady jde ale o to, abyste si ucelili Vědomí, a pak bude rychle ta vědecká dráha jakoby se rozvíjet a obrovsky lidstvo ovládne hmotu a tohle to je vlastně skutečně jenom taková, já nevím, Vileda? Firma Vileda. Bacha, já bych postupovala pomalu, protože každý ten vir nebo každý ten rozpadlý fág nebo jak jim máme říkat, v sobě obsahuje látky, které jsou šílené, a když najednou všechny by popraskaly, tak bude více sraček než vás. A to vám bude hrozně špatně, takže dát si na to nějaký časový interval. Chodit a pomaličku něco ze sebe dostávat, ale je to normální úklid. Není to bílá magie. Bílá magie zasahuje do Karmy člověka. A to má vlastně co dělat s odpory. Tohle nemá co dělat s odpory. To tam zkrátka žije. Jenom jste o tom nevěděli. Teď to víte a už také víte, jak na to. Takže zase ta věda postoupila.

„Je mi jasné, že k nemoci nemusí vůbec dojít, žijeme-li bez odporů. Po tom všichni toužíme, ale zatím platíme. Je ideální asi pochopit, za co. Poučit se, abychom nevytvářeli, neopakovali odpory další, ale myslím, že jsi někde zmiňovala, že ani nemusíme vědět, kde a kdy ten odpor vznikl.“

Ano. Není třeba odstraňovat příčinu.

„Nejdůležitější je přijmout a odžít si platbu. Je to tak?“

Ano. To je pravda.

„Je odpor uzlíkem, který není třeba rozmotávat? Je třeba jen zaplatit a konat tělem, co je třeba, abychom nebyli fanatiky a pokusili se tělu trochu pomoci?“

Ano, ale někdy je dobře si uvědomit, za co to je. Nepátřejte po tom. Vy si na to můžete vzpomenout úplně automaticky sami. Dobré je, tam je většinou čas, za který se platí, protože v tom těle to čeká a to už máte nastaveno. Když uděláte ten odpor, to nejste vy, to je reakce těla, je tam připravená a pak třeba za dvacet let, za pět let, za dva měsíce, za čtrnáct dnů, vy to v tom Osudu máte nastavené i za jak dlouho přijde ke konkrétnímu odporu platba, protože ten Osud je hotový celý a to neovlivníte a nikdo to nemůže vědět, jaká délka časová ke každému tomu ději připadá, a proto někdy je dobře, ale není to drama, když si nevzpomenete. To je pitomost, takže nemusíte vědět ty časy. Ale někdy je dobře, když si uvědomíte, k čemu to je, protože možná byste ještě podobnou věc udělali, anebo byste jí považovali za odpor, třeba. Takže důležité na tom je, jenom to popovídání si o tom životě.

Já si pamatuji. My jsme nedávno měli na statku sezení a teď si lidi tak vybírali, kdo teda by chtěl druhou čakru, že to není možné zvládnout u všech, takže si nechám třeba, kdo chce druhou, kdo chce třetí a teď postupně jedeme samozřejmě a najednou paní,

kteřá nechtěla trojku, pak říká: „Já bych si tu trojku raději vzala, protože jsme se mezi lidmi začali bavit o tom. Já jsem říkala: „Víte, třeba trojka může být dost poškozená i tím, kdy nerespektujete potřeby rodiny. Třeba, chci se vyvíjet, to je moje Vůle člověka, že se chci duchovně vyvíjet, tak budu chodit na veškeré kurzy bílé magie, kde se budu učit, já nevím co, abych se vyvíjela, budu doma zanechávat nešťastného manžela a děti a budu je opouštět třeba čtyřikrát v měsíci. A pozor, to si hrnu. To už jsem buldozer. Pokora je, pozor, kašlu na svůj duchovní vývoj. Teď tady mám malé děti a mám tady muže, tak si je užiju, jo. A pozor, tehdy jste na vyšší úrovni, než kdybyste chodili na nějaké kurzy. To si ten člověk neuvědomuje. Ta snaha o to, zapracovat na sobě, to je tak nastavené do té úrovně a to vám drtí trojku. Tam si jedete, jak buldozer, podle svého. A když jsme si o tom potom takto popovídali, tak ona raději si vybrala tu trojku, protože věděla, že v té minulosti tyto sklony měla. Dnes už to nedělala. Samozřejmě na té trojce byly hodně veliké věci, které odpadaly.

„Situace se má tak. Jedenáctiletá neteř si cumlá palec pravé ruky už od malička. Je to skoro neustále. Dělá to i ve škole. Chodí na osmileté gymnázium a zajímavé je, že má i tendence to skrývat. Mamka má vyzozorováno tyto situace: když je unavená, hladová a při jejich stresech a prý, když se nudí. A teď má i rovnátka na horních zubech. Po úrazu, když přišla o jedničku a stále má palec v puse. Děkuji, Ivanko za tvůj názor. Děkuji.“

Tady se odehrává nějaký stres. Muselo k tomu dojít někdy, když byla malá, kdy to začalo, protože ona se tím uklidňuje. To dítě se tím uklidňuje. Ono to jde odbourat, ale chce to čas a být trpěliví a důslední. Jednak také, když už je takto velká, chodí už na osmileté gymnázium, tak promluvit si s ní. Ta komunikace je strašně důležitá. Možná přijdete na to, kdy se to spouští, ale musíte na to mít metodu.

Já mám úžasné dvě dcery a ta starší je dobrý filozof. Ta má vymakané věci a říká, že třeba, že Rafiček je tak zlatý. To je zlaté dítě, přesto má také své věci, které třeba řeší ve škole a nechce to říct. On nechce bonzovat. Kdyby mu někdo ve škole něco udělal, tak to nechce bonznout. A nedávno mi Lucinka říkala: „Představ si, já mu nemůžu říct: co se děje? Protože on by mi to neřekl. Takže musí být hezká atmosféra, večer si spolu leheme, nesmím mu koukat do očí, tak já si za ním vlezu, takhle se za ním přichytím do klína, musí hrát hezká muzika a tehdy položím otázku a tehdy se to spustí, jinak by to neřekl. Každá matka by měla přijít na způsob, kdy z toho dítěte vymačká úplně všechno. Ale ne tím způsobem, že to teď potřebuji vědět. Ne. Musíte odhadnout i povahu toho človíčka. To vyzozorujete. Když budete pozorná matka, tak to vyzozorujete.

Já jsem jako dítě si také cucala palec, protože naši mi nechtěli dávat dudlík, pozor, ale dudlíka spláchnete do hajzlu, palec ne. Maminka říkala, že jsem s tím měla problémy snad do pěti, do šesti let ale ne přes den, ale v noci. A už jsem měla takhle patro vymačkané, už jsem měla takhle zuby trčet dopředu. Říká: „Já jsem ti vázala palec, jakoby zavazovala, do pepře jsem to namočila.“ Dělala psí kusy. A vždycky v noci.....Ivanko tc, ozvalo se tc...ale když je to jenom v noci, tak je to samozřejmě lepší

varianta. Tohle, prosím vás, chce i trpělivost, když je to i přes den, tak se odehrává nějaký stres a vy potřebujete přijít na to, čeho se to dítě snaží zbavit. Pak to jde taky přesunout na něco jiného. Nevím, třeba si spojit palec s ukazováčkem. Tam jsou různé varianty, ale aby se zmírňovala závislost na něčem jiném. Jdou věci odstranit, ale musíte na to mít čas a vůli se tomu věnovat.

„Ivanko, v posledních čtrnácti dnech prožívám veliký neklid těla. Děje se to z ničeho nic. Dělam věci, které jsou běžné, i když je to nyní tedy pořádný fofr, ale vím, že je to tak, jak je. Tělo už neklid neházelo. Co se to děje? Někdy i zavrčí z neklidu na druhé. Říkám si, že to mělo proběhnout. Nevyčítám si to.“

Výborně.

„Ale je to nyní velmi jiné. Tělo usměrním, vlastně si to asi zase jinak a více prohlížím. Jak to funguje. Můžeš nám k tomu říci něco více? Díky moc. P.“

Ano. Při tom, jak letí Planeta hlouběji do stavu 5D se zanořujeme, tak jsou určité stupně egoismu, které přicházejí po určité době, dejme tomu po dvou letech nebo po roce a půl. Takže věci, které ještě přece jenom už jste teda zvládli, ale přece jenom zanechali nějaký stín nebo nějaký závoj, bych tomu řekla, tak se pak zesílí fáze a vy si znova projdete v zesílené formě, jestli vám to nepřekáží. Bude se vám teď dít i to, že vaše okolí bude dělat, třeba zkoušet v práci, rodina vás samozřejmě vyzkouší. Nesmí vám vadit vůbec nic a pozor, to znamená, že i reakce vašeho těla. Ona není vaše. Chytilo by vás to, kdybyste si to pak vyčítali nebo znova byste na to kladli váhu. Ne. Dobře.

Já jsem včera zažila s Jarouškem, dneska odletěl, i když jsem dělala před devíti lety snad koupelnu, tak už jsem neměla peníze na to, abych měla skleněná dvířka ve sprše a ony ještě ty dvířka měly stát i s těma pantama asi třináct tisíc. Já už jsem je neměla. Mi se to líbí takhle otevřené a já tam mám takovou sedačku, tak si sednu, tak cákám tu vodu za sebe, takže nic nikam neteče, ani není nacákáno, když tam mám vnuočata. A včera jdu na záchod a slyšela jsem, jak se Jaroušek šel koupat a cítila jsem a slyšela jsem, jak ta voda crčí až ven. Tak jsem jakoby v klidu vstala, spláchla jsem, jdu do té koupelny a tam opravdu taková obrovská louže a ona se zvětšovala a zvětšovala, ale byl vzorný, protože před tím taková ta podložka jak je, ta byla už hozená do strany, aby nebyla mokrá. Už počítal s tím, že asi nacáká. Byl hodný i bačkory tam nebyly a teď se tak hezky na mě usmívá z té sprchy a takhle, jak tekla ta voda, tak mu takhle cákala ta voda ven. Já mu říkám: „Cáká ti voda, víš to?“ On říká: „Vím, ale já už jsem skoro hotový.“ On je obrovský klid'as. Je to super. Já říkám: „Jestli už jsi hotový, tak to vypni.“ On říká: „Ježíš, podívej se, co já jsem udělal.“ Já říkám: „To je dobré, já přinesu hadr a vytřu to.“ On: „Co já jsem to udělal?“ Já říkám: „Nic, podívej se, tohle to je vytřené za chvíličku, to nic není a zítra tady nebude louže, ale nebudeš tady ani ty.“ On říká: „Ty jsi hodná.“ Ale vždycky musí přijít nějaká taková zkouška, která vás prozkouší, abyste zjistili, jak reagujete, takže to je super. Jestli se chytíte potom? Co to je, kleknout si na

čtyři a vzít hadr a vytřít to, to nic není. Vždyť je to prdel, fakt, ten život je krásný. Teď mi to bude chybět. Kde je moje louže s Jarouškem? Je to fajn.

„Milá Ivanko, ráda bych se zeptala, jak vnímají naši psi miláckové naše emoce? Měla jsem celý den zvláštní pocity. Pláč, řihání, nálady zvláštní uvnitř těla a bylo zajímavé, že jak mi to začalo, tak náš pejsek celý den pokašlával a úplně stejně jsme skončili.“

Jste si řihali. Ano. Zvířata jsou součástí. Zvíře je součástí buď nějaké skupiny, hlavně psi to tak mají. Kočky jsou trošku jinak naladěné ale i kočky to tak jako cítí. Kočka se hned tak nepoddá, ale pes, pes to má. To znamená, že pes si dělá svou autoritu. Když tam budete mít dospělé lidi, starší generaci, pak bude střední generace, pak budou děti, tak on se snaží dostat mezi ty děti nad ty děti, podle toho, kdy ty děti do rodiny přicházejí. Taky proto, když se narodí malé dítě a přijdete s porodnice, tak byste měli rozbalit to miminko a nechat toho pejska očuchat to miminko a dát mu najevo, že od této chvíle je součástí, aby na to dítě neútočil. To zvíře to pochopí. Ale hlavně pozor. Pes vždycky vnímá reakce skupiny. To znamená smečky, a jestliže třeba někde v rodině bude agresivní, vzteklý člověk třeba otec, tak se může stát, když bude docházet jakoby k soubojům v té rodině, nějakým způsobem třeba i slovním, že ten pes bude taky mít tyto reakce anebo bude někoho z rodiny naopak chránit.

Já jsem tohle zažila. To bude takový zvláštní příběh. Já nevím, jestli jsem ho někde natáčela nebo nenatáčela, ale rozhodně je hodný na natáčení. Tam je vidět totiž, když budu vyprávět úplně celý, abyste viděli, že když vydržíte bez negativních emocí, jak se vám všechno vyřeší. Kdysi dávno jsem měla malinké děti, tak můj muž si najednou začal přát pejska. A já jsem říkala: „Ty hele, ale máme malé děti a já nevím kam skočit, přijdu z práce, děti jsou věčné nemocné, když začaly chodit do školky a ještě se starat o pejska. A teď loužičky. Počkej chvíli až budou...“ Jenže víte, děj je nastaven. Vy to víte a jsme všichni vyzkoušeni, takže ten muž šel na to velmi chytře a řekl dětem, že maminka nechce pejska. A děti začaly tak fňukat, a tak jsem povolila. No a začalo to. Za tři týdny ho chtěl utratit. Protože pejsek samozřejmě si oblíbil mě. Já mu dávala žrádlo, ten pes jde za tím, kdo dává to jídlo a to bylo v posledním roce našeho manželství, kdy to manželství bylo skutečně poznamenané takovou nehezkou komunikací a můj muž tím, že byl nervní, tak on na mě často křičel a ten pes seděl takhle mezi námi, když já na něj koukala a on vrčel. A pozor, napřed jsem si myslela, že taky jako nadává, ale on vrčel na toho mého muže, protože mě bránil. A pak už to přišlo do takových stavů, kdy on říkal: „No, ty snad toho psa proti mně očkuješ.“ Pak došlo k tomu, že jsme opravdu se od sebe oddělili a pozor, ten pes měl v sobě pořád dál tento zvyk. Na mužské jedince zkrátka byl alergický. On chránil veškeré ženy, ale dospělé ženy, pozor, a pak se stalo, že jednou za čas, protože to byl hysterický záchvat u toho psa. Tak jednou za dva měsíce fakt někoho vždycky pokousal a pak už to dělal tak jako v teroru přesně úplně stejně jako podle šablony. To zvíře tam nalezne tu povahu a umí tu emoci. Ono ji odchytí od toho člověka přesně tak, jako ten dotaz tady byl a pozor, pak jsou i stejné dopady. To když je děj, protože děj je hmotné tělo zvířete a toho psa, má stejný čakerní postup. Má vývoj, takže tam jsou stejné dopady. Ono se říká, jaký pes takový pán nebo jaký pán, takový pes a pozor, oni jsou si i podobní. To je

sranda, že jo, když vidíte takového tloušťka, co mu všude visí, jak jde s takovým tím oteklým psem. To je sranda.

A já vám budu vyprávět ten příběh dál, protože on je velice zajímavý. A ten náš pes opravdu najednou začal napadat tu Petrušku, přestože ta Péťa mu nic nedělala. On si chtěl udržet tu svou autoritu výš než ty děti. Tam opravdu drtil a jednou dokonce, my jsme šly do školky, Petruška už byla dávno hotová a já jsem se malovala v koupelně a Petruška říká: „Maminko, já si tady takto sednu a budu se dívat, jak se maluješ, já už jsem hotová.“ A já říkám: „Ty jsi šikovná holčička.“ A ona si sedla vedle toho jeho polštářku, takhle na bobeček a koukala takhle na mě. A najednou vidím, jak ten pes k ní jde, ale to už byla taková záludnost. Už jsem tušila něco, ale než jsem stihla něco říct. A ona ještě říká: „Jaspírku“, on se jmenuje Jasper. A takhle natáhla tu ručičku. Jí bylo pět let. Hele, on po ní skočil takhle, jak šicí stroj, takhle jel a teď se blížil k tomu obličejí. No, já jsem okamžitě skočila, odhodila jsem ho pryč a teď jsem vzala koště, které tam bylo opřené v rohu a on se fakt zakousl do toho koštěte. Sliny z pusy. No to byl nehezký zážitek. A teď pozor. Teď jste matka. Matka samoživitelka. Psa jsme milovali. Děti ho také milovaly, ale pak máte strach, že jo v tom smyslu, že to dítě mohl pokousat do obličejí. Vy potřebujete chránit. A tak jsem si říkala: „Ježíš, Bože můj. Teď jdu do práce, ale odpoledne přijdu a nechám tě utratit, ty hajzle.“ Ale to fakt bylo jenom takové to, tam nebyl prožitek. Já bych mu v životě neublížila, ale tohle. Přijdu z práce domu s tím, že teda vezmu vodítko a pozor, my jsme v Řetenicích a tenkrát až v Proseticích byla veterina. A to bylo asi sedm kilometrů. A já jsem nikdy neměla tolik peněz, abych si mohla dovolit jízdenku, takže my jsme šli s tím psem pěšky přes celý okruh kolem celých Teplic. Já jsem tam přišla a přešlo mě to. Já to nedokázala a ještě navíc jsem přišla před tím domů, než jsme vyšly a Péťa: „Né, nedávej ho, maminko, my ho milujeme.“ Ta Petruška, která měla oteklou ruku a já nevím, co všechno. No nedokázala jsem to. A teď jsem druhý dne šla do práce a říkám kolegyní v práci.: „Ty, co mám dělat? Já to nedokázala. Já ho nedokážu ani někomu takhle dát, protože ty děti ho mají rády, já taky, ale to nemůžu dovolit a on mi ještě před tím udělal jednu věc, že Péťa byla nemocná. Babička hlídala Petrušku a přijdu domů a pes na chodbě. A oni nahoře, pozor, oni nemohly jít ani na záchod, protože my máme záchod v mezipatře a čůraly do vany. Malá se dívala na televizi a jak bylo vyřezávané křeslo, maminka má takové vyřezávané boky, tak takhle měla ručičku a pes se najednou blížil, jako kdyby na ní žárlil nebo něco a začal jí taky kousat do té ruky a babička to viděla, že mu nic neudělala. Péťa by mu nikdy nic neudělala. Takže babička taky použila koště, pak ho vyhodily za dveře, protože se bály a bály se chodit na záchod. Tak jsem říkala: „Hele, aby pes, zvíře terorizovala takhle v baráku lidí. To nedovolím.“ A už to bylo vlastně po druhé. Tak jsem si říkala: „Bože můj, tak já ho fakt musím dát pryč.“ Ale zase komu ho dáte, když třeba ti lidi mají zase děti. To nemůžete udělat druhému člověku. To, co vlastně nechcete. A ona říká. „Hele, dej si inzerát do Anonce a řekni tam všechno.“ Já říkám: „Ano, to je pravda. Já řeknu, že by to potřeboval někdo, kdo je celý den doma, protože když jsme s ním byli celý den a chodili jsme na dlouhé procházky, on se unavil. On byl přešlechtěný. On byl nějaký fón ze zahrad nějakých, já nevím, co všechno tady ti psi potřebují mít. Denně deset, šestnáct kilometrů v nohách, aby pak padli a dali pokoj. Ale když chodíte do práce, máte dvě malé děti, tak zkrátka takové výlety si můžu dovolit

dvakrát do týdne a ne každý den. A řekla jsem teda, že to nechce malé děti, rozhodně pevnou ruku a třeba důchodce, aby měli čas na procházky. No a dala jsem ten inzerát. A tím to ve mně tak lehlo. A od té doby byl pes hodný. Já jsem úplně na to zapoměla. Pozor. Uplynuly asi dva nebo dokonce tři měsíce. A jednou v létě jsme byli na Barboře, to je taková vodní, krásná hladina u nás na Teplicku, byly jsme se koupat a pes byl úžasný. Za ty celé dva, tři měsíce neudělal vůbec nic. A dokonce dokud byl někdo ve vodě, tak štěkal. Dokud ti lidi nepřišli. Fakt dokonalý pejsek. My přijdeme domů. Já říkám: „Holky, běžte se převlíknout. Povězte si mokré plavky a já ještě půjdu na chvilku do laborky.“ A najednou zvonek. Otevřu dveře. „My si jdeme pro psa.“ Mi bylo úplně špatně. A teď jsem slyšela jak takhle do té kuchyně, byly otevřené dveře, jak to ty děti slyší a néééé, mami néééé. Hele, to bylo drama. To bylo drama, to si nedovedete představit. Já jsem věděla, že tu šanci musím využít. Teď jsem si říkala: „No, ale oni ho neodvedou. Já mu musím dát košík, nebo je všechny pokouše. A už, když jsem se sešla, nandávala jsem mu ten košík, tak se mu takhle naježil hřbet, takové to mručení temné, to mu šlo snad až ze zadku. On byl jezevčík. To tak rezonovalo. To bylo strašně. Ale odvedli si ho. Od té doby, co dělalo moje tělo. Já každou noc jsem ho slyšela štěkat u vrátek. Teď to bylo každou noc. Jsem si říkala: „Ty hele, já už jsem se z toho asi zbláznila. Já furt toho psa slyším. A holkám jsem o tom nemohla říkat. A říkám si „ne“. To tělo vám, ta Hmota, se snaží, abyste měli výčitky. A já jsem vždycky tomu tělu řekla: „Já jsem udělala dobře, protože já si nemůžu dovolit, aby ten pes někoho takhle poškodil. Navíc bude mi líp, když se mu někdo takhle bude věnovat. A ten pán řekl: „Já jsem v důchodu. Máme sice pět dětí. A té nejmladší, té bylo asi jedenáct nebo dvanáct“. A říká: „Ale já jsem tam velitel. My jsme měli několik psů. Já to zkrátka se psy umím. Nejstaršímu klukovi bylo asi dvaadvacet nebo třiadvacet a pak ty děti šly až potom patnáct a poslední byla ta jedenáctiletá holčička. „Dobře, když to víte, já mám čisté svědomí, řekla jsem vám to“. „Nebojte se. Já to se psy umím“. Říkám: „Dobře“. A teď to tělo se snažilo házet ty výčitky. Nebo třeba přes Lucinku. „Mami, my jsme přišly o dědu“. Několik let před tím zemřel děda. A teď o psa. Jak se snaží ten Satan na vás házet různé druhy odporů. Ne. Já říkám: „Nezlob se Lucí, já jsem za vás zodpovědná. Kdyby ten pejsek se choval dobře. Já vím, že za to nemohl svým způsobem, ale je to tak, že se to naučil a já nedovolím, aby se vám cokoliv stalo. Jemu jsme popřáli hezkou cestu a našli jsme mu lidi, kteří o něj měli zájem. To je všechno, co proto můžu udělat“. Tečka. Nechci žádné dohady. Vy si musíte udržet i tu autoritu v tomhle nebo pak by to Ego se snažilo, že jo furt by kňouralo. Nicméně, vždycky jednou za týden jsem toho psa slyšela štěkat. A představte si, že ti lidi bydleli v těch Proseticích, kde byla ta veterina. Uplynuly asi čtyři měsíce a já jsem furt odolávala těm náporům toho Ega. Občas to tam proplesklo a furt jsem zachovávala tu hladinu. Ale to stačí. A pak se stalo něco neuvěřitelného. A dokonce teď to slyšela i naše Petruška, když byla na Statku, protože ona to do poslední chvíle nevěděla. A ona říká: „Fakt, jo?“ Já říkám: „Já vím, že jsi to neměla vědět.“ Uplynulo několik měsíců. Já sedím v té práci a najednou zazvoní telefon. Já ho zvednu. Moje maminka volá a říká: „Jasper se vrátil“ Já říkám: „Ty si děláš prdel?“ „Jo, Jasper se vrátil. Představ si, on normálně, ta holčička ho šla venčit. Pes hodný, v pořádku, vycpaný prý. Ale on to tam někde poznal bez toho vodítka a vzpomněl si na tu cestu, jak jsme šli z Řetenic do těch Prosetic. On našel tu cestu zpátky

a teď, jak přišel k těm vrátkům, tak mu někdo otevřel, protože oni ho znali toho psa. Viděli, že patří k nám a babička klepala něco z okna a najednou viděla, pes tam seděl na zahradě. A teď ona se bála jít dolů, že jí kousne. Tak já říkám: „Ty mami, ale to je průser. Je jedna hodina a v půldruhé Péti skončí škola, pět minut. Ony přijdou ve dvě domů a já už ho pak zkrátka nemůžu dát, jak ho Péťa uvidí, tak ho nemůžu dát pryč. To už by nešlo. Tak já vytočila číslo, protože jsem na ně měla telefon. My jsme se i domluvili, že občas tam zavolám, abych věděla, že je v pořádku a že se mu tam líbí. Ale stejně, že jo, furt vám to Ego to nedovolí. Furt vám ten hlas Hmoty tam funguje. Takže já volala a paní ubřečená: „Jé, to je dobře. My tady všichni řveme.“ Včetně toho nejstaršího pána. Všichni, celá rodina řvali, že ta malá ho šla teda venčit a že jí utekl a že je pryč. Já říkám: „No, on doběhl domů. Ona říká: „My jsme tam za chvíli. My jedeme s tím nejstarším synem, s tím třiadvacetiletým, jedeme trolejbusem a náš muž už to ví a jede z nějaké vesnice, já nevím, kde pracoval, tak jede autem, tak my se tam sejdem. Já říkám: „Prosím vás, co nejrychleji, protože jakmile přijde moje dcera mladší ze školy, tak už ho nedá.“ Takže všichni jsme pospíchali. To bylo neuvěřitelné. Já jsem otevřela dveře, protože byl zvonek. Stála tam paní s tím nejstarším synem. Na druhé straně já a Jasper seděl takhle na těch schodech. A teď bylo drama, protože on najednou viděl mě a je a on nevěděl, ke komu patří. Tak na nás začal vrčet. Dělal vrrr. Mi bylo úplně vedro. A teď my jsme stáli u těch vrátek. Já u jednoho sloupku, oni u druhého a on takhle uprostřed schodiště, takhle jak těch šest schodů jde k tomu našemu hlavnímu vchodu a do této situace se stalo něco neuvěřitelného. Kdy mi lehlo absolutně jednou provždy k této situaci Ego, kdy to tělo se fakt zklidnilo a upozorňuji vás na to, že ten děj byl za odměnu právě proto, že jsem odolávala těm výčítkám celých těch několik měsíců. Do tohoto okamžiku najednou přijelo to embéčko. Pán zastavil, otevřel dveře. Pes ho zablýsknul uprostřed nás. Proběhl, skočil mu na klín. Olízl mu pusku, skočil dozadu a připravil se, že odjede. Říkám: „Ty vole, on si vybral.“ Pak do toho auta skočili i ty další děti s tou maminkou a odjeli. Mi bylo dobře. A Péťa přišla až za půl hodiny. A ta Péťa se to dozvěděla až teď po těch letech a smála se tomu. A říká: „No, to fakt nevím.“ Tak už mám i čisté svědomí před Péťou. Ale ano. Takhle to jde, když vydržíte v ději bez těch výčitek, tak se vám potvrdí, že i to zvíře si dobrovolně vybere a už ta štafeta žádného takového dobrovolného násilného niterního rozervání tam není. Takže takhle to pracuje. Ale hlavně. Ano, mají to prosím vás i kočky. Jestli jste měli někdy kočku a byl by v rodině někdo, kdo by měl třeba srdeční záchvat, my jsme takhle měli Irenu, tak Irena, když měla srdeční záchvat a ležela, tak najednou kočka přišla, ale nikdy před tím to neudělala, lehla si jí na srdce a za čtvrt hodiny, za deset minut ji nic nebylo. Ony to úplně dokázaly rozpustit. A pozor. To pravidlo je takové, že ta kočka si lehne a vrní. Ona dává najevo spokojenost. A vy, když to slyšíte, tak cítíte tu praxi té spokojenosti a vy se zklidníte, takže pozor, to je ten mechanismus. Ona ta kočka vám dá jakoby injekci té spokojenosti toho klidu a tím, jak vás zklidňuje ten zvuk, tak tím to pracuje. Ono to je na úplně jiné bázi. Ony to nestahují, ne ne, ona vám dá najevo, že vlastně klid, nic se neděje. To je úplně to samé, jako Adamcová, když na vás mluví a vysvětluje vám, že vlastně v tom životě o nic jiného nejde, než být v klidu.

„Kočka přijde k nohám a točí se kolem noh a taky vrní. Takže to je úplně ten stejný princip, jako když je nějaký orgán nemocný?“

Nenene, tady spíš ti dá najevo, že tě chce nebo nechce, protože ne každá kočka se ti bude motat kolem nohou, ale dává najevo tu pozici spokojenosti. Kočka vůbec dává najevo spoustu věcí. Ona je poslední z pěti pokračování, pak už jsou ty životy lidské. Všimněte si třeba jak se kočka ráno protahuje. Když tohle budete dělat ráno vy, v posteli ještě, než vstanete, tak vám bude strašně dobře. Je to to nejlepší cvičení, které můžete dělat. To je princip a pozor budete zažívat strašné blaženosti při tom protahování ještě, než vylezete. Doporučuji pět minut si protáhnout všechny směry svého těla, kamkoli. Je to dobré. Jakékoliv zvíře vám pomůže, když ho máte rádi. Když by tam vytvářelo nějaké takové dramata, tak potom můžete ho mít rádi, ale musíte už si dávat pozor, to už taky není dobře. Tam je hodně těch pravidel. Člověk, který je ve 3D, ten je ještě „zvířecího původu“. Tam je, co učit se. Patříme k nim. Je to náš Duch úplně stejně. Co se odehrává na Planetě, má jednoho jediného Ducha. Na tom se pozná vývojově i člověk, který je už jakoby dobrý, protože člověk, který ještě má slabiny, dokáže ubližovat, tak ten bude ubližovat bezmocným. Buď zvířatům anebo malým dětem. A člověk, který neublíží ani těmto dvou variantám, tak ten už je hodně dobrý. Jsou různé varianty, a každý máte v tom Osudu to nastavené tímto způsobem.

Já jsem zažila docela dost historek se zvířaty a muselo se to všechno vyřešit. A i zvířata už mají takové ty vlastnosti, kdy tam začíná jakoby se projevovat už ten egoismus. Třeba žárlivost.

My jsme pak měli dalšího pejska. To byla Betyнка. To byla zlatíčko, obrovské zlato. Ale s tou jsem zažila teda takový příběh žárlivosti, ale šílené. Já si pamatuji, to byl prosinec. To byla strašná chumelenice. Vítr foukal, taková ta meluzína. A Péťa tenkrát měla zaracha. Něco vyvedla a nesměla tři neděle ven, ale souhlasila. Věděla, že ne a říkala: „Mami, můžu aspoň vyvenčit Betyňku?“ Já říkám: „Jo, běž.“ Tak se nabalila a šla do té chumelenice obejít břízky. A teď kvílela ta meluzína. Venku víchr, že ten sníh takhle běžel úplně podél oken. To bylo neskutečné, kolik bylo sněhu. To bylo v prosinci roku 1997. Na to nikdy nezapomenu. A vzadu u nás v ulici bydleli lidi, ti tím byli známi, to jsem se pak až dozvěděla, já jsem se o ty věci nestarala moc, oni tam měli hodně koček a psů v tom směru, aby je ochránili před početím, s tím nic nedělali. Také tam furt byly nějaká štěňata a koťata a ty se tam různě živily samy. Moc jídla nedostávali, takže hodně lidí z ulice tam chodili, je krmit. Ona ta Péťa přišla, zazvonila, já jsem otevřela a teď ony byly zasněžené, ta Betka se oklepala a najednou si říkám: „To je divný zvuk. Ta meluzína má takový divný zvuk.“ A otevřu dveře a tam bylo malé koťátko. Takhle malinké, ale takové vyfouklé břicho obrovské, jak bylo hladové. Vyděšené, takové chlupaté, bylo mokré od toho sněhu, protože já jsem přišla a takové mňáu. Já říkám: „Ty, to není meluzína.“ Otevřu ty dveře, to kotě tam vběhlo, jako když je tam doma. Tak a teď mě tady máš. A teď vyžen takové zvířátko do takové chumelenice, kdy ona se musela brodit tunelem i po těch schodech. Po tom schodišti to nemohla projít. To bylo takhle malinké kotě. Když jsem si ještě představila, že jde takovou dálku, muselo být zmrzlé na kost. A teď bylo takové umorované, tak jsem ho otřela v takovém starém hadru a říkám: „Miláčku, ty máš hlad.“ A pozor. Moje neznalost. Když hladovému

zvířeti, které dlouho nejedlo dáte velkou porci, tak se posere, a to já nevěděla. A teď ta Bětka už jedla ale já si říkám, hele, v rámci toho, aby to zvíře si myslelo, že jí ještě furt máme rádi, když je tady najednou jiné zvíře, tak dáme té Betynce ještě znovu misku a vedle jsem dala misku, mističku a dala jsem ji dost na to, jak byla veliká. A teď ta Betka kouká, vůbec nežrala, koukala na tu druhou misku s takovým zděšením, jak Ježíš Maria, co to sem přivlekli? To tady teď bude? Úplně takový úžas, ale to úplně mluvilo ty oči. To jste neviděli. A teď, holky šťastné, že tam je kotě. Já říkám: „Holky ale podívejte na Betku, ta to nepřežije. Ne, mami podívej, jak je sladké. A teď jak všichni ťuřali, tak ta Betka tak jako koukala. Já říkám: „Bety, jez.“ Ona se toho nedotkla, pozor ta kočka dožrala tu svoji, koukla na psa a začala žrát z té misky tomu psovi. No, o to více Betka byla rozhozená. Já říkám: „Holky mi se to nelíbí. Já tu kočičku nevyhodím teď, do toho sněhu, do té chumelenice. To jí neudělám, ale holky, to se musí vyřešit. Tady nemůže být tohle zvíře, když to druhé by trpělo. To nejde.“ Vždycky musíte být nestranní. Protože fakt by to bylo hrozné. Jako že, kdyby to byla bytost i lidská, to by vám nebylo dobře. Říkám: „Hele, teď běžte spát, to se vyřeší.“ Jo, ještě tam byl strašný děj. To také bylo zajímavé. Naše Betka měla dva polštáře, aby to bylo hodně měkké a byl tam takový schůdek v té šatniče, kam jsme pokládali kabelky, na tom to měla. Ona si vždycky na ty dva polštářky vylezla a vedle, ten polštář nebyl tak široký, bylo tam takové místo. No a ta kočka všechno sežrala, vyskočila si na to místo, do těch polštářů. Ta Betka teda si takhle sedla vedle a koukala na ní. Neštěstí. Úplně fyzicky narozené neštěstí. Tak říkám: Holky ne, to ji neuděláme.“ Tak jsem šla, vzala jsem tu kočičku, vzala jsem jeden polštářek a říkám: „Ty spíš tady Bety a kočka půjde na velkou chodbu.“ Než se skamarádíte nebo jestli tady zůstane nebo nezůstane, zkrátka půjde na chodbu. No, to bylo štěstí, že mě to napadlo. V noci spal Jirka, spaly děti a já v noci chodím na záchod. Já otevřu tu hlavní chodbu, to byl smrad. Teď tam asi dvacet hromad. To nevím, jak se do ní mohlo vejít, teda. Ale to byl takový pušinec, že se mi zvedal žaludek. Vy znáte, co to je kočičinec, určitě. Tam jich bylo dvacet. A teď já, mi se zvedal žaludek. Teď si říkám: „No, hadr na to nevezmu.“ Já jsem vytrhala celý toaletní papír. Vždycky jsem tu hromadu vzala a spláchla zase. A teď jsem si říkala, aby se maminka nevbudila. Teď takové vám probíhá hlavou. Teď, i když bylo vytřeno, říkám: „Furt to smrdí. Ale to bylo v tom vzduchu, tak to tady vystříkám, pak nechám otevřené okýnko ze záchodu, aby se to vyvětralo, a ještě jsem si šla zkontrolovat, jestli kočka nenasrala babičce do boty. Ta by mě zabila. Pak jsem si šla lehnout. A teď ona tak koukala jako, jestli ji vynadám. Já říkám: „Ty za to nemůžeš, za to můžu já.“ Tak jsem jí pohladila a říkám: „Už je ti dobře.“ Tak ležela. Jenže za dvě hodiny jsem se vzbudila a říkám si: „To musím jít zkontrolovat.“ Naštěstí už tam nic nebylo a kočička dobrá. Takže přišlo ráno. Ráno, modrá obloha, sníh takový nádherný, nadýchaný. Na to ráno nikdy nezapomenu. Tak jsem dala teda oběma zase jídlo. Říkám si: „Snad už dneska nebude takhle vyvádět.“ Obě to snědly. Betka taky tak furt pokukovala, takové ty tendence a kočka zase běžela a vyskočila si na to její místo. A zase Betka si sedla vedle a zase tak koukala, tak a mám po ptákách. Ale netroufla si. Ale tenkrát jsem zasáhla zase já. Říkám: „Ne, to není tvoje místo, ty máš místo na chodbě a takhle jsem ji vzala a položila jsem ji na zem. Jak jsem tohle udělala, ta Betka měla pocit, že jsem se přiklonila na její stranu. Takovou šipku jste v životě neviděli. Takhle z výšky na ní. A teď se začaly takhle válet a prát. A teď to

kotě má ostré dráčky. A ta Betka to bylo jako jojojoho. Jojojoho, takhle dělala, vůbec ne jako pes, žádné štěkání, ta zkrátka naříkala, jako že jí šlo o život. My jsme měli, co dělat, abychom je roztrhli. Teď my tři, holky ráno šly na gympl, ráno snídaly a teď: „No mami, teda to je drama.“ Já říkám: „Hele, teď se to rozsekne. Teď pustím tu kočičku ven. Já ji odnesu na dvoreček, vyčůrá se, buď se vrátí, když tam bude za dvacet minut, tak si ji necháme a když tam nebude, tak zkrátka pustím Betyнку, aby se vyčůrala a nemáme kočičku.“ A teď holky si strašně přály, abychom tu kočičku měly a teď seděly v té kuchyni, koukaly z toho okna ven. A kotě opravdu si našlo nějakou cestu, asi na jinou zahrádku. Pak jsem zjistila, že k sousedům, protože pak léta štvála naši maminku, jak chodila kadit do okopaných záhonků. My jsme si ji tam nasadili. Ujala se jí Helena od sousedů, ale to bylo nádherné, protože za těch dvacet minut, já jsem fakt to kotě na tom dvorku nenašla. A tak jsem pustila Betku a holky se řezaly u toho stolu a říkaly: „Hele mami, KGB.“ Ta lítala naježená po celé zahradě a teď to luxovala, jestli tam náhodou toho vetřelce nikde nenajde, aby ho roztrhala úplně na mraky. Takže tam se projevila ta vlastnost už toho zrodu odporových věcí. Ony už některé ty zvířata jakoby ten náznak mají. Ale byla s nimi sranda. Takže, takhle jsme zase vyřešili další zvířecí problém. Ano, vždycky musíte být nestranní, abyste mohli pokračovat dál.

„Které jsou ty ostatní zvířata. Kočka a co je před tím?“

Je tam kočka, pes, tam patří i samí kočkovití. Je tam kůň, je tam slon a já si za Boha nemůžu vzpomenout, ještě tam je jeden. Jedno zvířecí.

Delfín.

Delfín, ten patří do úplně jiné kategorie. Delfíni, pozor, jsou dál než člověk. A když přicházelo Nadjá, tak občas jsme na to téma mluvili a bylo nám vysvětlováno, že oni tady jsou s námi na Planetě, protože my jsme oddělení tím médiem. My dýcháme vzduch. Oni žijí v mořích, takže my žijeme tady paralelně, ale nekřížíme se, nejdeme proti sobě, ale oni jsou úžasní. Opravdu tam je vyšší inteligence, než má člověk.

„A nepřinášejí oni nám přes tu vodu nějaké info? My jsme s vodou hodně spojení a oni vlastně do té vody pískají“.

Taky, Kájo. Oni nás teda milují. Existuje někde v Americe taková zátoka, kam chodí ženy rodit bezbolestně a jsou tam s delfíny. Ony dokážou, při té spokojenosti, při tom pobytu, vnímat jakoby stav bez bolesti. Ale musí tam být tahle „zvířata“ Pro nás je to zvíře, a přitom je to bytost, která je vyšší než člověk. Takže tady to je úplně něco jiného. Ale na některých planetách je, že tam paralelně žije třeba i více druhů. Proto vy, jako lidé, byste neměli hodnotit jako „zvíře“ nebo horšího, lepšího, tak to není. Vy to nikdy nemůžete posoudit. To nejde. Tam jde o to, čím méně Odporů ta bytost má, tím je jakoby na vyvinutější úrovni.

Teď nedávno Jura přece uveřejňoval fotky, jak byli s Ljubou někde v tom Turecku a říkali, že to byl nádherný zážitek.

Já jsem jako malá holka viděla film Den s delfínem nebo jak se to jmenovalo. To bylo nádherné. To jsem teda probřečela dojatá od začátku, až do konce. To bylo nádherné.

To by se mi taky líbilo, zažít takovou věc, ale když to nemám zažít, tak to nezažiju, ale musí to být hezký zážitek.

„My ti uděláme delfína“.

Příště dostanu nafukovacího. Už to vidím.

„Tak můžeš vyprávět ten příběh, jak jsi mi chtěla najít sendolar a on se nachází výjimečně.“

On je hrozně křehký. Moc se nedá najít, protože je většinou rozbitý.

„Co to je?“

To je takový živočich, který je něco třeba jako jsou ježci, ale hebounké a kraťounké chloupky má a pak, když umře tak to maso, to odpadne a zůstane vlastně ta skořápka, ta kostřička, a to je příběh, že z jedné strany na té kostřičce, když se na ní podíváte, tak tam je ukřižovaný Ježíš. Je to vzkříšení, ukřižování a vzkříšení současně, protože na jedné straně jakoby ukřižovaný ten Ježíš a z druhé strany je hvězda vánoční. Jakoby tam, kde měla ten otvor ústní, tak tam to vypadá jako vánoční hvězda. Je to mořský živočich a v prostředku má takovou malou pipinku.

„Ano. Ale ona ještě Šarlota říkala, že byl ten víchr, ten uragán.“

Ty ses ptala, kde to bylo?

Ale to je místo, které letos, jak byla Irma, tak vlastně to vypadalo, že to tu Sarasotu smete. Ono se to před ní zpomalilo na dvojku. To má pět stupňů, takže šla pětka, čtyřka a ten uragán šel úplně jinudy, než normálně má chodit. Měl jít na Miami a šel na ten Mexický záliv a tohle je vlastně posvátné indiánské místo Sarasota. Tam se pohřbívalo, prostě posvátné místo. Těsně před tím, já jsem tam chodila po té pláži a před pěti lety jsem jich tam našla strašně moc a teď pět let vůbec nic. A teď jsem tak chodila po té pláži vodou, pak jsem si vzpomněla na Ivanku, proto jsem ji ho přinesla a říkám si: „Do prčic, to by bylo dobré pro tu Ivanku ten sendolar najít.“ A pak jsem tam tak jako chodila, to fakt není jednoduché. Je to úplně křehoulinké. A najednou mě to ťuklo a říkám si: „Já ho nemůžu hledat. Já ho nesmím hledat. On tam musí být. To jenom sebereš.“ A otočila jsem se a on tam byl. Takže, jak to Ego mě chtělo, jakože si to budu tam prohledávat tu vodu. A Ego zase říká: „Hele, ty ho musíš sebrat“. A teď pod prstem cosi bylo a tam byl pro tu Karličku druhý. A to byly jediné, které jsem našla.

Krásné. Ano, takhle potom ta matka Planeta vám ty dary potom dává, protože ten Duch je sjednocený a ona to ví. Vy jste pak její, pozor, zrozené děti. Člověk, který má Odpory, on ještě není narozen jako dítě. To je ještě pořád, co se musí vyvíjet v tom těle, aby mohl přežít sám. Tehdy, kdy překročíte hladinu hmotného světa, to znamená třetí oko, se

stáváte pravoplatným členem každé planety. Hodnotným, který neútočí na zbytek Matky ani Otce. Takže tak to pak pracuje.

Ono se jich tam právě spousta prodává, ale mě to přichází tak, že obyčejně vychytávají ty živočichy, které tam mají, násilím.

To není fér.

A to nemá smysl ho kupovat.

Hezké. Děkuji. Šarloto, jsi hodná.

„Ivanko, je možné, že když páníček umřel psovi v nemocnici ráno, že ten pes nařikal celou noc před tím?“

Ano.

Protože už tušil, že.

Ano, vy to teď budete mít také v tělech, tyto věci, zvířata, ty to také vědí, ty to mají. Protože Hmota v této době je propojena. Tady už to cítíte hlavně ve vaší úrovni. Proto teď mi píše docela dost lidí, že když má ty zážitky, že když někdo známého, může to být kamarádka, rodinný příslušník, to je jedno, známá a ve chvíli, kdy ten člověk zemře, tak vy to víte. Nevíte třeba, kdo to bude z nich, z těch známých, ale pak se to třeba za hodinu nebo za dvě dozvíte, že v tu dobu ten člověk zemřel, protože máte takové zvláštní stavy těla. Zkrátka to tělo to ví, protože vy jste víc s těmi lidmi spojeny právě tou komunikací nebo příbuzenstvím nebo tímto jakoby stavem Vědomí Hmoty. Takže teď se tyto věci dějí. Ano a zvířata to mají také, zvlášť, když je to jediný pán a ten pes ho obrovsky miluje. Takhle to pracuje.

To je to samé jako matka a dítě. Do určitého věku je matka spojena tzv. neviditelnou pupeční šňůrou. I když to dítě už je oddělené. Do jisté doby tohle spojení to dítě ví, akorát vy to nevíte. Ono vám to ještě neumí říct, třeba nemluví. Tam je také takové spojení. Jo jste spojení se vším. Pak to pracuje.

Já jsem včera vyprávěla v Ústí můj příběh. Takový zvláštní zážitek jsem měla v noci. Je to před minulou noc. Spali jsme v domečku v Krušných Horách a jsem dlouho nemohla zabrat. Pak jsem usnula a najednou mě vzbudilo Vědomí, byla jsem čilá a najednou tělo udělalo šílenou, takovou zvláštní věc, kterou v životě ještě nezažilo. Ono mělo takovou jakoby zvláštní křeč. Natáhlo se a nožičky mi tak zamrskaly, ale strašnou rychlostí. To bylo, jako když vidíte tisíce násobně zrychlený pohyb. To bych v životě nemohla takto mrskat nohama. Ale bylo to něco, jako když vidíte psa, který se namočí a pak se otře. Celé to tělo se takhle ostríká. A teď jsem cítila...říkám co to bylo? Ale mi před tím bylo dobře. Nic mě nebolelo. Nic mi nepřekáželo, ale po tomto aktu toho těla, co jsem zahlídla od pasu dolů, něco se vyčistilo, jako kdybych byla lehčí, taková, bylo mi ještě více dobře. Říkám: „Ty jo, to bylo něco úžasného.“ Tam z vás ta Hmota vymete všechny věci, které už tam nepatří, už přišel čas, tak ona se tak jako očišťuje a dělá to sama. Pak jsem se otočila a teď vidím, jak ten Jaroušek dýchal, oddechoval, pochrupkával, takže

spal. Nebyl vzhůru. Fakt jako nahlas si tak jako chrupkal a já jsem měla takový prožitek a říkám: „Já tě tak miluji.“ On je strašně hodný. A najednou on otevřel oči a říká: „Já tebe taky.“ To bylo zvláštní. A to bylo připravené. Tento zážitek byl zkrátka připravený v tu chvíli pro vás dva a vy takhle to budete zjišťovat, takhle to budete vědět, takhle začíná telepatie. I v tom prožitku, ale to už musí být všechno čisté. Když byste se třeba z hladiny Bílé magie nebo Černé snažili o telepatii, ono by to šlo, ale pozor, tam je to o vykrádání a pozor, tam už zase jsou jiná pravidla, a ještě patří do 3D vlastně, takže tam jsou pak ještě dopady na ty lidi a oni jsou pak vykrádání. No, tam jsou různé varianty. Protože všechno samozřejmě děláte sami sobě, ale jakmile je to bez nějakého úmyslu, tak je to všechno čisté.

„Prosím, Ivanko jak to rozpoznáme? Mi někdy přijde ta hranice tenká, u magie, já se totiž někdy na lidi nacítím, pak si na to zvyknu a jakoby někdy to vyžaduju a nevím, co s tím?“

No, víš co, je možná zbytečné se naciťovat až nějak extrémně. Byli lidi, a pozor, paní pak ale měla veliký problém. To jsem přednášela v Horažďovicích, to už je hodně let a tam přijeli manželé a ta paní musela odejít, protože ona vycházela tenkrát z Bílé magie a ty Horažďovice to byla taková nějaká knihovna, tam nebylo moc lidí a moc místa. Možná asi jako tady tohle, ale bylo to takové malinké jako jeskyňka. Takové klenby tam byly, takové zvláštní. Jak jsem povídala, jak se to z těch lidí rozmotává, uvolňuje, a pozor, ona předtím v té Bílé magii si otevírala lidi, jednotlivce, aby je vyčistila. To je jako, když někomu otevřeš byt a díváš se mu do šuplíku. To se nedělá. A v té době si myslela, že pomáhá lidem, že je léčí a teď najednou přišla na Adamcovou, začala rozumět této věci a teď pozor, to, co děláš druhým najednou musíš sklidit. Takže ve chvíli, kdy ostatní rozuměli a šlo to z nich pryč, tak všechno šlo do ní. Jí se udělalo tak špatně. Takže manžel jí odvedl na vlak, posadil jí do vlaku a musela odjet domů. A pak už jsem jí nikdy neviděla. To chce svůj čas. Ten člověk se třeba potom bojí ještě, jako že by se to opakovalo a už tu nemusí být, ale to je na vývoji toho jednotlivce.

„Někdy jsem až moc na druhé hodná, nějak se mi zdá....“

Zlatá, střední cesta. Uvědom si, že hodná nebo milující znamená stav bez negativní emoce. To znamená, že neútočíš. To je láska. Ale když vyluzuju, abych byla na někoho hodná, to je moje úsilí a snaha být hodná. Pozor, tady vy neznáte hranice. Proto vlastně nemůže mít žádný člověk svou vlastní vůli, protože vy byste nevěděli, kde ta míra je. Rozumíte? To je hodně těžké pochopit. Takže, vy si musíte počkat, až si projedete všechny varianty, až to samo lehne a pak už víte, že láska je tohle. Takže, ty si musíš počkat, že tě někdo požádá a pak taky i ty jsi součástí jeho Vědomí. Takže, ty zas musíš mít na to prostředky, abys mohla pomáhat. To má hodně pravidel, protože ten člověk by si to ještě nezasloužil a ty bys to tam hrnula násilím. Proto máte jít zlatou střední cestou. Ale vy si to musíte vyzkoušet, všechny ty fanatismy a za každou cenu někomu pomáhat. Ježíši, to je drsné a pak pozor, pak se vám stane, že když takhle pomáháte, že naopak od toho člověka dostanete úder, protože on to nechce. Jsou lidi, kteří nechtějí pomoc od druhého. Oni chtějí sami a vy jim to musíte umožnit a to je láska. Tady je strašně hodně variant, než se dostanete ke všem zkušenostem.

„Já jsem se chtěla zeptat, co si myslíš nebo jaký máš názor na to, co je teď třeba takový ten duchovní byznys. To znamená přednášky, reiki, shambaly, otevírání třetího oka a různá ještě kvantová fyziky, ta lavina toho všeho. Co si o tom myslíš?“

To jsou všechny třídy tady, Sylvie. Ty asi neznáš všechny audia nebo neznáš všechno nebo možná jenom v krátkosti, tak já to všechno zopakuji.

Tady jsou všechny třídy vývoje a tyto věci, které jsou ve snaze Vůle jednotlivého člověka jsou všechny pod magickou hrází a ty jsou ovládané hmotným Pánem. To je snaha se zdokonalit. Předvádět se před někým, ukazovat se nebo na tom vydělávat ale hlavně, tady ty různé kurzy, všechny jsou o penězích, co si budeme povídat. Tam těm lidem nejde o duchovnost a docela vysocí, já nebudu tady lidi jmenovat, učitelé, jakoby duchovní, jsou známí, tak ti v sobě vlastně někteří postrádají tu duchovnost. Že to dělají skutečně jenom z těch důvodů. Jenom se naučili nějaké jakoby mechanické věci, které dodržují, ale nebudeme to rozebírat, to je zbytečné. Tohle všechno vlastně je výtěžnost. Takže takoví ti lidé, kteří zasvěcují do reiki, oni neví, že si ubližují sami sobě. Vy se musíte stát Bohem. To znamená Světlem a napojovat se na něco a stahovat a léčit tady a zasahovat do dějů, to je vlastně odpor hmotného světa. Člověk, který léčí, odporuje tomu, že někdo má nemoc, ale pozor, ten člověk si musí tu nemoc zaplatit za své činy, aby pochopil. Takže, on mu ubírá pochopení, ten člověk, to je princip. Takže jeden má odpor ke své nemoci, ale hlavně každá planeta má jedno jediné Vědomí a má jednu jedinou Hmotu. To znamená veškerá Hmota světa je tvoje a veškeré Vědomí je také tvoje. A jestliže jsi ve fázi Bílé magie, tak to pracuje tak, což oni neví, v této době. Oni považují ještě dobro, zlo. Ještě se to tam v té dualitě mele. Takže člověk, který zasahuje, ten nemá zpracovanou pýchu a ten druhý odmítá svou nemoc, ale tady reaguje jediný Černý Pán, vládce hmotného světa. Satan. Jednomu dá dar, aby ho využíval a aby ho druzí obdivovali nebo bral peníze, to už je jedno a když člověk zasáhne, tak stejná reakce stejného hmotného pána, toho druhého těla je, že se mu uleví. Ale je to iluze. To jsou spojené nádoby. A ti lidé se udržují v této hranici do té doby, dokud si neprojdou všemi zkušenostmi, aby to odložili. Samozřejmě jsou nemocní, protože mají odpory. Jakmile jsi v odporu, vytěsňuješ sám sebe z Božství, a když se tam vytěsniš, to znamená, nejsi v tom těle, chybíš tam, tak onemocní ti tvé tělo. Vy všichni, když pochopíte v čem to je, to znamená, že v pokoře přijetí celého svého Osudu, vy zkrátka neonemocníte. Tehdy se zcelíte. Takže, je zdravá tvoje složka tělní, ale nedějí se ti příkoří, protože už si se vymanila z Vědomí hmotného do Vědomí Božského. Tohle to je princip. Takže, a to by bylo na dlouhé povídání. To je všechno natočené a na audiích, Sylvie. Takže to si Danovi napíšeš a on ti pošle audia a tam se to dozvíš.

On posílá poctivě.

Jo jo jo. Protože tohle to je opravdu svět ještě, který zavání byznysem. My jsme vlastně v úžasném, jednom z nejkrásnějších vlastně míst Planety. Tady je srdce. A vůbec, tato Země má za sebou, pozor, nádhernou historii, která má neobyčejnou duchovnost. Hlavně tady to okolí okolo Prahy a ty Čechy jsou opravdu hodně hluboké. A je to proto, že ti Češi žili na takovém zvláštním místě, že vždycky se chovali úplně jinak, než ty

okolní země. Ta Francie, Itálie, Německo, to bylo úplně jiné a ta duchovnost je tady skutečně zakotvená a nejvíce byla ukotvená za Karla IV. Ten tady dokonce nechal i symboly, které do dnes působí. My jsme tady vyřešili třeba tu Sametovou revoluci úplně jinak. Nemuseli lidé umírat jakoby dramaticky, nebyla tady Občanská válka, nebyla tady spousta jiných věcí. To třeba v takové Francii, tam se vždycky odehrává drama, když něco. Tam všechny ty revoluce začínaly. Evropské začínaly vlastně ve Francii. Bylo to dramatické. Sjednocení Itálie taky. Ten Garibaldi, to drama, tyto všechny věci. Takže tady se ti lidé chovali jinak a pozor, Čechům, když se něco nelíbilo a kdy opravdu jednali, tak jednali v rámci víry a morálky. Ne z žádných jiných důvodů. Tohle bylo vlastně i za doby Husitství. Tam vlastně to bylo proto, že ta církev si brala odpustky. To bylo něco nemorálního. Jinak by ti lidé si žili pořád dál v klidu a pohodě, ale to bylo do nebe volající. Takže ten Čech sebral v sobě tu morální sílu a vzbouřil se. Jinak by se nevzbouřil. Kdyby se jednalo o něco úplně jiného, tak by Čech nereagoval, což jiné státy neměly. Takže tady opravdu je připraven takový ten výcuc. Tady se teď inkarnují všichni, kteří jsou připraveni. Je to fajn, ten střed. Zasahuje do toho i Morava i Slovensko. I ti Slováci jsou úžasní.

„Ivanko, víš o tom, že Češi drží prvenství v Evropě s počty sebevražd?“

Jasně, protože tam, kde je velká morálka, vysoká, tam je i hloubka jakoby. Pozor, ale tady musíte i tu sebevraždu pochopit, protože vy už dobře víte, že ji potřebujete respektovat. Je to nastavené v ději. Takže, jestliže už já tady končím, tak se mi tady, samozřejmě, něco nelíbí. Kdyby se mi líbilo, tak bych pokračovala v tom žití. Takže, jestliže já to tady mám zkrátka zaříznout, tak to zařizu a nebudu pokračovat dál. To je běh role, kterou musí dodržet každý ten člověk. Takže žádné odsudky, nic. Ale je to tady taky nastavené.

Vezmi si třeba ta Amerika. Už jsem o tom kdysi mluvila. Ta tam má veliké množství nadprůměrně duchovních lidí. Ale ty špičky. Tam vládne hodně magie a pozor hodně Černá magie, zaměřená na peníze, na majetek. Ano, tam jsou ty nitky celé Planety soustředěné v těch vysokých kruzích, které jsou ještě, pozor, nad prezidentem, nad tou vládou, to tam jsou hrozné děje, které také ovlivňují celý svět, takže vidíš, že to je děj, který probíhá hluboko pod tou iluzí hmotného světa, protože díky tomu proti nim směřují tihle atentátníci. To je jejich tvorba. Když budete pak slyšet ty pravdy, těch teroristů, kteří se tam zaměřují, ti už jsou od malička vedeni k tomu, aby ty děti nenáviděly toho jediného nepřítele. A je to právě tady v té Černé magii, kde tam je snaha o ovládnutí. To je děj, skutečně jakoby niterný. To musí probíhat. Tam, kde já něčím útočím, tak musím sklídit tento děj. To nikdo neovlivní. To máte i jako jedinci i jako buňky těla. Tohle se odehrává, natož když je to stát nebo veliké území, tak jsou i Karmy takových to oblastí.

„V kontextu, že je to ten kráter, který asi, jako že si myslím, že to, co třeba udělal Karel IV, že dělal pro tuhle dobu, která je teď?“

Podívej, děj je nastavený. On teda moc dobře věděl. On dělal tenkrát magii a dělal jí dobře. Ve své době to bylo povolené. A byla tam hluboká mystika. Takže naše koruna

je vytvořena tak, že ona vysílá. Tam je takový součet kamenů, které neustále vysílají. A ovlivňují Prahu, takhle nevyzařuje žádné jiné město na světě. Hele. Už mám husí kůži. A oni to cítí všichni. Všem se tady pak líbí. Jsou úplně jiní. Koukají na to, ale pozor, to je záměr, takže to je ještě 3D proces. Ale ono to bylo nastavené na tuto dobu, samozřejmě. Takže pozor, on za to nemohl. To zkrátka si vzal na sebe oblek, aby zahrál Karla IV. Vezměte si, že jeho otec ho vlastně zavřel na tři roky do temné kopky a bylo to nastavené v tom Osudu, aby on si zachoval tu hloubku, aby dosáhnul k tomu Duchu, aby tyto věci prostudoval. A on opravdu studoval veškeré magické a mystické věci. Takže jim rozuměl. Proto volal do Prahy i lidi, kteří stavěli. Pozor, všechny stavby, které postavil, měly vypočítané i své různé astronomické aspekty a všechny věci, aby fungovaly další stovky let. Takže tohle není vůbec žádná náhoda. Má to souvislosti. Ale tam přece jenom byla Vůle člověka, takže přece jenom tam ještě něco zavání. To bychom se mohli bavit ještě hodiny a hodiny, ale je to docela zajímavé. Uvědomte si, že dneska, když se na to budete dívat z toho pohledu z výšky, tak vám to je úplně lhostejné. To muselo proběhnout. Místo je připravené, protože tohle místo je srdce Planety jako je Planeta bytostí, tak tady je srdce a bez srdce se nedostanete přes třetí oko. To nejde. Protože v okamžiku Osvícení vám ze srdce proběhne obrovský proud Světla do třetího oka. Pak se teprve otevírá.

Ty jsi ještě měla, teď jsem si vzpomněla na to otevření třetího oka. Pamatuj si, Vůli člověka a snahou otevřít si třetí oko to nikdo nedokáže. Tobě musí jenom v čase zemřít Odporů na prvních pěti čakrách a teprve když zemřou, tak se ti otevírá třetí oko, protože stav je ten, on je pouze v těchto liniích. Bílí a Černí mágové si myslí, že mají otevřené třetí oko, a to jim nalhává hmotný Pán, který ovlivňuje jejich stav těla, když vidí do Podsvěta Planety. Oni to považují za to, že ovládají ten svět a že tam vidí. Ale to je iluze. Je to lež, které tam využívá hmotné Vědomí, aby si je udrželi pod svou kontrolou. On je tam drží. A oni neví, že vlastně ubližují sami sobě, protože ubližují a útočí a ovládají. To je to samé, jak ta Amerika. Ovládají někoho druhého, takže jsou ovládaní. To je princip. To, co uděláš druhému, uděláš sama sobě.

„Zeptám se na čakry, třeba na druhou, že není optimální. Jestli to musím nějak řešit, taky se musím zbavit Odporů?“

Ano, ty to už máš nastavené v Osudu, která čakra má nějaký zádrhel, to znamená, neumíš se chovat v té úrovni. Druhá čakra je vztahovka, to znamená, že ti vadí, když někdo něco dělá nebo ty, že něco děláš. To tělo ti hodí, že ti překáží, co jsi udělal, takže výčitku, buď druhému, nebo sobě anebo ti vadí situace. Tehdy neumíš druhou čakru, to znamená, že neustále se děje opakují. A druhý den ti zase bude vadit někdo, protože ti zase něco udělá. Tady potřebuješ pochopit proces jako každá čakra a na té dvojce to je.

Já jsem kdysi dávno vyprávěla, mluvila jsem s jedněma známými a Miládka mi říká: „Za tu dobu, co tě znám, mě už nevadí nikdo, ale Petr, Petr mě nasere vždycky. Já říkám: „Pozor, jestli milión nebo jeden, to je to samé. Ještě to neumíš. Tobě nesmí vadit nikdo. Říká: „Tak to bude fuška.“ Jojo. To zkrátka, tam jsou vztahovky. Tam máš vztahovku vůči sobě a teď si vezmi, že to tělo ti hodí pocit útoku sama na sebe, že jsi

něco vyvedla, nebo někdo druhý, že ti vyvedl. Jenže pozor, to je iluze. Tvůj je prvotní Odpor. Každého z vás je Odpor prvotní. Tím, že jste se obalili Hmotou, stali jste se odporujícími, měli jste pocit, že jste Hmota. Hmota odporuje. Vy jste nikdy neodporovali. Vy jste jenom té Hmotě sedli na lep. To znamená, Hani, že ten, kdo ti přichází udělat nějaký čin, pozor, ti přichází vybijet minulou křeč těla. Třeba před dvěma dny, před třemi. Před týdnem a dává ti novou šanci na to, že poprvé ti to bude úplně šumafuk, že ti to udělal. Tehdy, to už budeš umět a to je princip. Musíš potom, samozřejmě, projít všema zkouškami i situačními s různými lidmi, protože třeba kolem tebe ti bude vadit tatínek, že kouří, maminka, že je lítostivá, já nevím, paní učitelka, že je taková, maková. Tam budeš mít několik těch lidí nebo principiálně, třeba, já jsem se setkala kdysi dávno s obrovskou vztahovou, ale obrovskou u jednoho mladého kluka. Ten vypadal jak vyhaslá sopka. Když odcházel, tak zářil jako slunce, protože on měl vztahovku k lidstvu, že se chová, jak se chová. Hele, ovlivníte to? Vy máte řešit jenom to, co ovlivníte, proboha a pozor, máte začínat sami u sebe. Jestliže se mi nelíbí chování někoho, tak sám se tak chovat nebudu. To je základ. A pak také musím vědět, že každý je v jiné úrovni vývoje, takže každý mi může být úplně jedno, jak se kdo chová. Každý je zodpovědný sám za sebe a každý musí najít ucelení sám za sebe. A tehdy uleví celé Planetě. To je prdel, tohle pochopit, protože pak pochopíte, jak to je strašně jednoduché. Nepřidávat odpory na Planetě. Takže tehdy se obrovsky stáváte zářícím potencionálem a pomáháte tomu. Vždyť já nedělám nic jiného, než vám ukazují optimismus. Nic jiného. Abyste se naučili vnímat, že opravdu je všechno dobré. Takže nikde není nic špatné, hned vám tam naskočí, proč je to dobře, že se tohle děje? Hned to víte. Ano, to už je ucelenost Božská. Takže bacha na vztahovky, to je dvojka.

„Když si to zaměřím proti sobě, tak to je vždycky dvojka?“

To je to samé. Ano. Když je to zaměřené proti sobě, nebo proti druhým lidem, tak tam jsou určité ledviny, pak jsou vztahovky, které jsou třeba v partnerství nebo vůči dětem. To už je děloha a prsa. Ještě se chytá další, tam už je to prorostlé, ale hlavně teda děloha a vaječníky. Pak jsou to situační výčitky a to se dělí potom na hmotné, jsou k lidem doleva a doprava je to situačně, takže to máš v tom těle krásně rozdělené. To dřív lidé nevěděli, že vlastně vy jste třeba směřovali všechno k lidem, ale pozor směřovali jste to i k situacím. Třeba vadila situace, že se odehrává a tehdy potom by se zdravotní problémy objevily na pravé straně, protože na pravé straně máte situace. A oni nevěděli, že i situace je Bůh. Jestliže vy si obléknete tělo s Osudem, takže si tam zvolíte i všechny situace. Ekonomické, politické, rodinné a teď si to nesete a to bylo vaší Vůli, že jste si to tělo oblékli a pohybujete se v tom Osudu, protože ten Osud pro vás je vždycky ten nejlepší, jaký můžete žít. Lepší v tu chvíli neexistuje. Takže, když bědujete, tak jste totálně v prdeli. A když jste spokojení, projdete to a řeknete to: „Tak jo, když je to můj Osud. Kdo ho jiný má žít, než já.“ Tak tehdy se všechno vyřeší. Všechno se vyčistí. Pak ještě, když tohle to všechno pochopíš a naučíš se chovat se na dvojce, tak když ti jde o dvojku, tak pak ještě musíš zaplatit ty platby. Napřed totiž tělo tě zdemoluje tím, že ono ti podsune Odpory.

Jasně, když je něco zaplacené, pak ještě nesmíš mít Odpor ani k těm platbám, to je také důležité, jinak zase to tělo tě chytí, zase jsi Hankou, protože potřebuješ zaplatit „to, že tě ta Hmota ovládla“ tím se stáváš Hmotou a Hmota bolí. Ano Hmota bolí.

„Ivanko, prosím tě, jak vyléčit Duši po úmrtí těla, při odchodu třeba...“

Jako druhého člověka?

A ještě jeden dotaz.

“Může ještě Duše potom, když už nemá tělo, se nějakým způsobem učit?”

Je to hodně variant, hlavně 3D teda. Zaprvé, vy ulehčíte Duši paradoxně tím, co vás učím, že vám je jedno, že odešla. Protože vy jí pak zatěžujete. Vezměte si, že vy odložíte své tělo a teď vidíte, co dělá ta rodina. Všichni brečí, chytají se za hlavu a zkrátka jsou v křeči Hmoty. Tam to vidíte. Můj tatínek, když umíral, tak já jsem najednou viděla ten úžas v těch očích. On najednou viděl, že on je já a já jsem on a my všichni, a teď přišla ta blaženost v tom okamžiku. A tenkrát jsem věděla, že on ví něco, co já nevím. A to byla taková jistota, že on ví něco krásného a mi bylo strašně dobře. Já jsem věděla, že on musí odložit. Že mu to přeju, protože on byl tak strašně zdemolovaný tou nemocí, kterou měl. Měl hrozné bolesti. Všem se ulevilo. I paradoxně na chvíli té mamince a pak to teda začalo. Takže pozor, vy pak to musíte dodržet, jako přijmout to, tečka. Duše potom odchází. Ona na to má asi 42 dnů. Přesně tak, jako když se narodí dítě, než se dostane z toho šestinedělí, tak to samé je při odchodu na druhou stranu. To má své pravidla. A potom, jakkoliv o tom člověku mluvíte nebo myslíte, protože my jsme jeden Duch, jeden celek, tak ta částečná Duše to ví. Takže když tady za toho života děláte každému psí kusy a ty lidi na vás nemyslí dobře, tak pozor, nemůžeš toho člověka, i kdybys ho jediná milovala z celého světa, tak ty ho nemůžeš ochránit, protože on bude vědět, že je všechno a co všechno sám sobě udělal. Vy si to peklo pak děláte sami. A teď on čeká na tu další inkarnaci. Už ví, kde se bude inkarnovat. Ví, na co čeká. Ví, jaké hovadiny zase udělá. To je děj, který musí proběhnout. A pozor, tam s tím souhlasí, takže, neboj se, tam on netrpí. Zapomeňte na to, že někdo někde trpí. To je iluze. To na jednu stranu v určité hladině duchovnosti vám to budou tvrdit ti místní mistři v tom oboru, aby vás vyděsili. Aby vás donutili k tomu duchovnímu pokroku. Abyste milovali lidi a posílali lásku, jenže tam ta láska je ještě nastavena pod obrovským egoismem. Takže tam, než se ten člověk vyučí, tak tam prožijete hodně iluzí a dalších nesmyslů, ale není to tak. To je obrovská úleva dostat se domů, tady je to peklo.

„Ivanko, já se zeptám, není to důležitá otázka, ale teď jsme mluvili doma s mužem o tom a přišlo nám to důležité a je to otázka paralelních realit. On to jakoby přirovnává k počítačové hře. Je přesně daný bod A a bod B a vlastně já jakoby jedu to, co mám projít. A on říká, když je to počítačová hra, kde je několik variant a podle toho, jak je zvládneš, se dostaneš do další úrovně. Je tam A, je tam B, občas se ty cesty protnou, ale jakoby třeba několik variant. Oko - v jedné realitě si ho vypíchne, ve druhé realitě si ho nevypíchne. Jestli opravdu existuje v životě také několik

takových variant a my vlastně podle toho, jak jsme schopni, to uděláme tak, jak se mezi těma variantami pohybujeme.“

Já ti to vysvětlím trošičku jinak, taky na té variantě počítačové. Prosím tě, nelekej se. Když budeš hrát ten počítač, budeš hrát tu hru, těsně před tím, než se rozhodneš pro jakoukoliv variantu, tak už máš nastavené své tělo, protože i ty prožíváš jiný počítač. Já vím, že to je možná trošku dramatické pro vás, ale je to nastavené. Vy už dneska víte, že šišinka těsně před vaším rozhodnutím, jestli půjdete doprava nebo doleva, už je to dané. Tisícina vteřiny už je to dané. Takže tvoje varianta už je dávno vybraná. Jenom ty máš iluzi, že se rozhoduješ. Ano. Samozřejmě existuje hypoteticky, pozor, že každá z pěti variant by měla jiný děj. Ano, dostaneš se do vyššího levlu, ale je nastavené, kdy se do toho levlu dostaneš a jakou tou variantou půjdeš. Takže, je to trošičku jinak, ale je to dobře přirovnatelné tímto způsobem. Vy totiž jste taky ještě v další hře. Těch her je jakoby několik za sebou a to by bylo strašně složité tohle to pochopit. Hodně dobře o tom mluví ten film Matrix. Přesně tak.

Je kniha, kde on vlastně létá letadlem a teď on se dostává do různých realita a teď vidí třeba sám sebe nebo vlastně rodiny a různé přátelé, jak se chovají a pokaždé se chovají jinak.

Ano, pozor, já jsem teď někde vyprávěla příběh, ten je opravdu skutečný. Ty ženy mám obě ráda. To je neuvěřitelné. Tady uvidíte, jak vy můžete tady na Planetě zažít spoustu podobných osudů. Já jsem se seznámila nádherným způsobem s jednou ženou, žijící ve Francii v Paříži. Ona je nádherná, krásná žena to je. Dostala se tam tím, že její rodiče, když jí bylo třináct, tak tam emigrovali. A ona tam samozřejmě řešila nějaké své problémy. Proto mi psala. Měla muže a tři děti, veliký dům mají. Má dva syny a dívku. A teď ty příhody mi vyprávěla, takže já jsem věděla, že ten proces toho vývoje, který tam se odehrával a najednou uplynul nějaký čas, rok, dva. Už jsme se i s touto ženou sešly v Paříži. Bylo to krásné setkání. Úplně zázračné děje, které se po tom rozhovoru staly. Dejme tomu, ona mi říká: „Mi nikdo doma nepomáhá, já sama sekám trávu, dělám všechno v té rodině. Můj muž nikdy nevzal sekačku a neposekal...“ Já jí říkám: „Vadí ti to?“ Už odhodila spoustu věcí. Já říkám: „Neřeš to. On zase vydělává peníze. Ty jsi doma“. Říkala: „Nene, já už to fakt neřeším“. Říkám: „Víš, co? Dělej to fakt ráda a nečekej, vůbec nečekej, že by někdo se dotknul té sekačky a posekal to“. A ona tenkrát jela, ten dům je asi hodinu a půl, protože než se dostanete z té Paříže z toho periferiku, to je strašně dlouhé, takže ona asi za hodinu a půl nebo za dvě dojela domů a najednou jsem dostala sms a říká: „Tomu neuvěříš. Já přijela domů a můj muž sekal trávu. Ty jsi fakt čarodějnice.“ Protože když tomu člověku to ukážete, tak on ten děj se uskuteční, takže to bylo neskutečné. My jsme se strašně pobavily a teď uběhla nějaká doba, já nevím, jestli rok, dva a najednou mi píše žena. To vypadalo jako když mi píše tahle. Říkám si: „To je divné.“ A jmenovala se jinak jménem. Ta jedna byla dejme tomu Eva, druhá je Mirka. Ta měla také tři děti, úplně stejné problémy a ony byly o čtyři roky od sebe. Ta Eva je starší. Ta Mirka je mladší. Mají obě tři děti. Akorát ta druhá má dvě holčičky a jednoho kluka. Ale i ty děti prožívají o čtyři roky stejné děje. Stejně řeší problémy. Pozor a vypadají, jak dvojčata. Pod tím dopisem byla fotka. Já myslela, že upadnu ze židle. Ony se setkaly. Ona má tady, ta Francouzka, příbuzné ještě někde na

Moravě, a tak se jednou setkaly a poslaly mi fotku. Ty ženské jsou k nerozeznání. Jedna má oštucované teda krátké vlasy a druhá má mikádo, ale tvář, oči, rty, zkrátka to vypadá, že jsou jednovaječné dvojčata. A tady vždycky na Planetě je x variant. Pozor, je to stejný Osud, podobný, řeší se podobné věci, je to stejný tvar, protože to Božství i v tomhle tom víte, my jsme tady nejdelsí dobu pod časoprostorovou křivkou Planety a tehdy je tady největší počet jedinců. Ať se počítají mikro organismy, ať se počítají zvířata, lidi, zkrátka nejvíc, takže to naše Božství má tak málo těch ksichtů v nabídce, že teda si musíme být podobní. I ty Osudy vyhovují pro ten vývoj toho jednotlivce, takže ono to tam potom pokračuje takovým způsobem. Takže nádherné. Holky jsou úžasné. Obě jsou šťastné jak blechy, protože se dneska považují za ségry.

Těším se na vás v lednu. Tak se mějte hezky. Ahoj.

.